

ஓருமையான்

பொன்னாலைக்
கிருஷ்ணபிள்ளையின்
கவிதைகள்

ஓர் ஆய்வு

மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை

தெனியா

கலையருளி
தரணவாய் வடக்கு
ஆங்கிலம்புத்துறை

ప్రాణికములు
అంబుల నాటకములు
ప్రాణికములు

**பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின்
கவிதைகள் - ஓர் ஆய்வு**

செல்வி மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை

B. A. (Hons), M. Phil.,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

பாரதி பதிப்பகம்

யாழ்ப்பாணம்.

இலங்கை.

1998

**Title: Ponnalai Krisnapillaiyin Kavithaikal
oor Ayvu**

Author: Miss Mathavy Sundarampillai, B. A. (Hons), M. Phil.
University of Jaffna.

Language: Tamil

Edition: November 1998

Copyright: Author

I. S. B. N 955 - 9558 - 00 - 5

Size: 1/8 Demy

Printer and

Publisher: Bharathi Pathippakam
430, K. K. S. Road, Jaffna,
Sri Lanka.

Price: Rs. **150.00**

பதிப்புரை

இலங்கையில் இசை நாடகங்கள் கொடிகட்டிப் பறந்த காலம் ஓன்று உண்டு. அக் காலகட்டத்தில் முத்திரை பதித்த ஈழத்தவர் வரகவி பொன்னரலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்.

பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கை என் இளமைப் பருவத்தின் உடன் கால நிகழ்வு. நாடக மேடை களில் அவரது நகைச்சுவைகளை அனுபவித்து மகிழ்ந்த நிகழ்வுகள் இன்றும் பசுமையாக உள்ளன.

வரகவி அவர்கள் மேடையில் உரை நிகழ்த்தும் பொழுது அங்கத்தச்சுவையும் உயர்வுநிற்சியணியும் விரலிக் காணப்படும். ஒரு வரை உயர்த்தி உரைப்பதாக மயங்கி இருக்கும் பொழுது, ஈற்றில் ஒரு சொல்லால் உயர்த்தியவரை உருட்டித் தள்ளிவிடும் அவரது ஆற்றல் இன்றும் என்னி வியக்கற்பாலதாகும்.

ஆழ்ந்த தமிழ்ப் பற்றும், இனப்பற்றும் கொண்டவர் வரகவி அவர்கள். தமிழ் மக்கள் இன்று எதிர்நோக்கும் பல பிரச்சினைகளை அன்றே முன்மொழிந்த மதிநுட்பம் அவரிடம் இருந்தது எனின், அது மிகையாகாது.

வரகவி பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் என் அயற்கிராமத்தில் பிறந்து வாழ்ந்து கலைச்சேவை புரிந்தவர் என்பதையிட்டு மிகவும் பெருமைப்படுகின்றேன். இத்தகைய பெருமையிக்க இவருடைய கவிதைகளை செல்வி மாதவி சுந்தரமயின்லை ஆய்வு செய்து கட்டுரையாகச் சமர்ப்பித்த போது அதன் பிரதியொன்றைப் பெற்று வாசித்து மகிழ்ந்தேன். இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையை பாரதி பதிப்பக வெளியீடாக நூலுகுவில் கொண்ர விருமபி அவா அநுமதியையும் பெற்றேன்.

செல்வி மாதவி சுந்தரமயின்லை வளர்ந்துவரும் நல்ல ஆய்வாளர்; விமர்சகர்; பேச்சாளர். இது என் கணிப்பு மட்டுமல்ல, கற்றோர் உலகக் கணிப்பும் கூட. இக் கணிப்புக்கு, மேலும் இந்நால் ஆணி சேர்க்கும்.

வரகவி அவர்களைப் போன்று, மேலும் பல இசை நாடகங்களை ஞர்கள் எம்மிடையே வாழ்ந்து மறைந்திருக்கின்றார்கள். இசை நாடகக் கலைஞர்கள் மட்டுமல்ல, பல உயிர்த்துடிப்புள்ள கவிஞர்களும்

சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எம்மிடையே இருந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இன்று மறக்கப்பட்ட வர்களாகி விட்டார்கள். இவர்களது பங்கையும் பணியையும் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு செல்வி மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் அளிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

பிரபல எழுத்தாளரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளருமாகிய கலாநிதி க. குணராஜா (செங்கை ஆழியன்) அவர்கள் எம் கோரிக்கையை ஏற்று அணிந்துரையை வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு எம் நன்றி.

வரகவி அவர்கள் பிறந்த நூற்றாண்டில் இந்நால் வெளிவருவதையிட்டுப் பாரதி பதிப்பகம் மிகவும் பெருமையடைகின்றது.

பாரதி பதிப்பகம்,
430, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
1998-10-21

இ. சங்கர்

அணிந்துரை

“பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளையின் கவிதைகள்” ஓர் ஆய்வு என்ற இந்த நூலின் வாசித்து முடித்ததும் என்னிடம் எஞ்சி நின்ற உணர்வுகளில் ஒன்று, பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை பற்றி இது வரை இருந்த சமூக நாடக கவித்துவக் கணிப்பீட்டில் புதியதொரு பார்வை விரிவு இந்நூலின் மூலம் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தென்பதும், மற்றையது ஆற்றலும் ஆய்வின் விளைவான முடிவினைப் பெறும் சுயதிறனும் கைவரப்பெற்ற இளம் ஆய்வாளர் ஒருவர் இனங்கானப் படுகின்றாரென்பதுமாம். அவ்வகையில் இந்நூலினை ஆக்கியிருக்கும் மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை தன் முதல் நூலிலேயே தன்னை இனங்காட்டியுள்ளார். தமிழிலக்கியப் பூங்காவிற்கு எழிலும் பயனும் சேர்க்கும் ஆக்கம் இதுவாகும்.

பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளையை நாடகக் கலைஞர்னாகக்கண்ட தமிழ்ச் சமூகம், இந்த நூலின் மூலம் கவிதையாற்றல் மிக்க கவிஞராகவும், அதனையும் மீறி புத்துலா காணவிழைந்த புரட்சிக்கருத்துக்கள் கொண்ட ஆக்கவிலக்கியக் கர்த்தாவாகவும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. நாடகத்துறைக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டிலும் பார்க்க சமூகத்திற்குத் தன் இசைப்பாடல்கள் மூலம், முன் வைத்த கருத்துக்கள் உயர்ந்தவை. ஆதலால்தான் போலும் மாதவி சுந்தரம் பிள்ளை தன் ஆய்வின் மையக்கருதுகோளாக அவரின் கவிதைகளை எடுத்துக்கொண்டுள்ளார் என நினைக்கின்றேன்.

தான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் முரங்பாடுகளையும், பிறர் கண்ணடைத்துப் பார்ப்பதற்குக் கூடக் கூசிய சமுதாயச் சீர்கேடுகளையும் அரசியல் போலித்தனங்களையும், ஏகாதிபத்தியவாதிகளிதும் பேரினவா திகளினதும் சமூக விரோத உணர்வுகளையும், தமிழரது நியாயமான கோரிக்கைகளையும் பொன்னாலைக்கிருஷ்ணபிள்ளை தன் இசைப்பாடற் கவிதைகளின் உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளார் என்பதனை இந்த ஆய்வு நூலின் மூலம் நிருபிக்கின்றார். திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தினால் தமிழ்ப்பிரதேசங்கள் அபகரிக்கப்படுகின்றமையையும் அவர் தன் கவிதைகளில் பாடியுள்ளார் என அறியும்போது வியப்புண்டாகின்றது. சமூகப்பொருளாதார அரசியற் கருத்துக்களையும் அவர் தன் கவிதைகளின் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றமை கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் கவிதைகள் இந்த மன்னின்யதார் தத்தை விட்டு விலகவில்லையென்பதைக் காட்டுகின்றன என்பதனை இந்த நூல் நிருபணமாக்காட்டியுள்ளது.

இந்த நூலில் ஆய்வாளரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கும் இசைப்பாடல்கள்/ கவிதைகளிலிருந்து நான் தெரிந்துகொண்ட முக்கிய அம்சம் யாதெனில் பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாசாங்கு அற்ற சகயமான மொழியாகும். பேச்சு மொழியும், வழக்கு மொழியும் சகயமாக அவரது பாடல்களில் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. ஒனிநயம் மிகக் சொற்கள் சர்வ லாவகமாக இடத்திற்கேற்பப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கவிதையின் இலக்கண வரம்பிற்குட்படாத இலக்கணம் மீறிய கவிதைகளாக இவை மிலிர்கின்றன. பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் இந்தப் பரிமாணங்களை இந்த நூலின் மூலம் மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை தமிழுலகிற்கு அறிய வைத்துள்ளார். அவ்வகையில் தமிழ்ச்சமுதாயமும் அவருக்கு நன்றி கூறக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றது.

இலத்திரன் இயல் யுகம் இது. அச்சுப்பதிவில் ஏற்பட்டிருக்கும் துரித அசுரத்தண்மான உற்பத்தித் திறனும் கலையின் எதிர்காலத் திற்குப்பெரும் அச்சுறுத்தலாகி விட்டன. மிதமிஞ்சிய படைப்பிலக்கிய நூல்கள் புற்றீசல்கள் போல இன்று நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் நாளாந்தம் வெளி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றினைப் பார்த்து முதலில் மலைப்பு ஏற்பட்டாலும் பின்னர் கவலையும் பயமும் பீடித் துக் கொள்கின்றன. புணக்கைத்துறையிலிரும், கவிதைத்துறையிலிரும் தரமற்ற, கலை வடிவமற்ற ஆக்கங்கள் குறைப் பிரசவ நிலையிலேயே நூல்வடிவம் பெற்று விடுகின்றன. அச்சு ஏறி நூலாகி விட்டால் அது கலையாகி விடுமா? கலையின் எதிர்காலத்திற்கு இத்துகைய மழுமக்காளான்கள் பெரும் அச்சுறுத்தலாக மாறிவருகின்ற இவ்வேளையில், மாதவி சுந்தரம்பிள்ளையின் இந்த நூல் ஒரு கலை ஞானின் வாழ்க்கை வரலாறாகவும், அவன் படைப்பில் சமூகப் பயனை மதிப்பீடு செய்யும் முயற்சியாகவும் இருப்பதால் வேறுபட்டு நிற்பதோடு, கலை இலக்கியத்துறைக்கு நம்பிக்கையும் ஏற்படுகின்றது என்பேன்.

மாதவி சுந்தரம்பிள்ளை ஒரு வகையில் என் பிரிய மாணவி, தமிழ்ச் சிறப்புப்பட்டதாரி; முதுகலைமாணி, தனக்குத் தெரிந்தவற்றினைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறும் வல்லமை வாய்ந்தவர். இலக்கியம் சம்பந்தமான அறிவும், இலக்கிய நோக்கு சம்பந்தமான தெளிவும் மிக்கவர். இந்த நூலினை அவர் நான்கு அங்கங்களாக வகுத்து பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளையின் கவிதைகளை ஆய்வு செய்திருக்கும் ஒழுங்கு முறையும், தான் வலியுறுத்த வீரும்பும் கருதுகோள்களைப் பிடிவாதமாக வற்புறுத்தாது, கிருஷ்ணபிள்ளையின் இயல்பு நிலைக் கலைத்துவத்தினை எடுத்துக்கூறும் தன்மையும் சிறப்பானவை.

“பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளையின் கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு” என்ற இந்த நூலிலிருந்து ஒரு காலகட்டத்து யாழ்ப்பாணச் சமூகத் தினைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பலவேறு அரிய தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது. வரலாற்றின் போக்கில் பதிவிட வேண்டிய பலவேறு விபரங்களை இந்த நூல் ஆவணமாகப் பதிவு செய்துள்ளது. யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் வாழ்விற்கும் வளத்துக்கும் ஆணிவேர்களாக அமைந்த பிரமுகர்கள், கலைஞர்கள் என்போர்களது விபரங்கள் மெதுவாக மறக்கப்பட்டுவருகின்ற இக் காலவேளையில் எம்முதாதைகளைக் கொரவிக்கும் ஒரு முயற்சியாக இந்நால் விளங்குகின்றது.

இந்த அரிய நூலை ஆக்கித்தந்திருக்கும் மாதவி சுந்தரம்பிள்ளையை நான் வாழ்த்துகின்றேன்.

பதிவாளர்,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

கலாநிதி க. குணராசா
(செங்கை ஆழியான்)

23-10-1998

என் நுரை

சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் காலத்திற்குக் காலம் பல இலக்கிய கர்த்தாக்கள் தங்களுடைய பங்களிப்பினை வழங்கி வந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய படைப்புக்கள் பல கவனிப்பாரின்றி மறைந்து விட்டன. சில காலத்தின் கொடுமையாலும் அழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு காலத்தினையும் பிரதி பலித்து ஆவணங்களாக விளங்கும் இக்கலையிலக்கியங்கள் பேணப் படுவது மிகவும் அவசியமாகும்.

இரு காலத்தில் சமுத்தின் பிரபல நாடகக்கலைஞராகவும், வரகவியாகவும், இசைநாடகத்தில் புகழ்பெற்ற ‘பழன்’ ஆகவும் விளங்கிய பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டால், அவை அக்காலத்துச் சூழ்நிலைகள் முழுவதையும். அதாவது அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், சமயம் போன்ற அனைத்து அம்சங்களையும் கொண்டுள்ளன.

இவர் வாழ்ந்த காலப்பின்னணிக்கும் இன்றைய சூழ்நிலைக்கு மிடையேயே சில வேறுபாடுகளும், மாற்றங்களும் தென்பட்டாலும், பெரும்பாலும் இவரது பாடல்களையொத்த வாழ்வு முறையினை இன்றும் காணக்கூடியதாகவள்ளனது.

இரண்டாம் உலகமகாயுத்தகாலத்திலும் அதனையடுத்த காலப் பகுதியிலும் புனையப்பட்ட இப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்ற விடயங்கள் யாவும், இன்று சமுத்தில் வடக்குக்கிழக்குப் பகுதி மக்களது வாழ்வு முறையைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. தமிழ் மக்கள் தமிழ்த்தேசிய நிலைப்பட்டுத் தங்களுக்கு நாடெடான்று உருவாக வேண்டுமெனப் போராடுவதற்கான வரலாற்றுக் காரணிகளும் இங்கு தெளிவாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் மட்டுமன்றி, தமிழ்த்தேசிய உருவாக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் முக்கியமான வரலாற்று ஆவணங்களாகும்.

இன்றைய சமகாலச் சூழ்நிலைக்குத் தேவையான கருத்துக்கள் பொதிந்த இப்பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வு காலத்தின் தேவையாக அமைவது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும். இதன் காரணமாகவே இந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ளத் துணிந்தேன்.

இந்த ஆய்வானது கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்கள் பற்றிய தொடக்க ஆய்வாகவே அமைகின்றது. இவருடைய நூல்கள் முழு வகையும், உதிரிப்பாடல்களையும் பெறுவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொண்ட போதும் இரண்டொரு நூல்களும், சில பாடல்களும் கிடைக்கவில்லை. எனவே கிடைத்த நூல்களின் துணைக்கொண்டு ஆய்வினை மேற்கொண்டிருக்கின்றேன்.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில், தமிழ்ச் சிறப்புப்பட்ட பரிட்சையின் ஒரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகப் “பொன்னாலைக் கிருஷ்ண பிள்ளையின் பாடல்கள் ஓர் ஆய்வு” எனும் பொருள் தொடர்பாக இந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ள முனைந்த போது, இத்தலையங்கத்தினை யேற்று இக்கட்டுரை முழுமைப்பற ஆலோசனைகள் வழங்கியும் மேற்பார்வையாளராக இருந்தும் உதவிய அன்றை தமிழ்த் துறைத் தலைவரும், இன்றைய கலைப்பீடாதிபதியுமாகிய பேரா சிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கு முதற்கண் எனது நன்றியைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

என்னுடைய ஆசிரியரும், என்னை எழுத்துத்துறையில் ஊக்கு வித்தவருமாகிய, பிரபல எழுத்தாளரும், யாழ். பல்கலைக்கழகப் பதி வாளருமாகிய கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்) அவர்கள் இந்நாலுக்கு அரியதொரு அணிந்துறை வழங்கியுள்ளார். அவருக்கும் என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இப்பாடல் நூல்களின் பிரதிகள் இன்று அரிதாகவேயிருப்பதனால், முழுவதனையும் சேகரிக்க முடியாமற் சிரமப்பட்ட வேளையில் தன்னிடமிருந்த பிரதிகளையும், தகவல்களையும் மனமுவந்து தந்துத வியவர் யாழ். பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா அவர்கள். காலத்தால் செய்த இந்த உதவிக்கு எந்தன் மனமார்ந்த நன்றி.

இக்கட்டுரை சம்பந்தமான தகவல்களையும், நூலுருப் பெறாத பாடல்களையும் வழங்கிய, வரகவி கிருஷ்ணபிள்ளையின் பெறாமகன் சங்கீத பூஷணம் சு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், பாரதி பதிப்பக உரிமையாளர் சங்கருக்கும் நன்றி கூறக்கடப்பாடுடையேன்.

மேலும், இந்த ஆய்வின் போது தேவையான நூல்களைப் பெற ருத்தந்தும் கிருஷ்ணபிள்ளைபற்றிய பல தகவல்களைத் கூறியும் நூலுருப் பெறும் போது பலவழிகளிலும் உதவிபுரிந்தும் வந்த என்னுடைய தந்தையார் கலாநிதி காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுக்கும், எனது குடும்பத்தினருக்கும் நன்றியடையேன்.

இந்த ஆய்வு நூலை எழுதப் பெற்றும் தூண்டுதலாக அமைந்த வர் பாரதி பதிப்பக உரிமையாளரும், 'சுதந்திரன்' பத்திரிகை முன் னாள் ஆசிரியருமாகிய சங்கர (பூங்குன்றன்) என்பது குறிப்பிடத் தக்கது, இதனை வாசித்த இவர் இக் கட்டுரையை நூல் உருவிற் கொண்டுவர விரும்பினார். பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை சங்க ருடைய அயலவரும், மநிப்புக்குரிய கலைஞருமாவர் என்பதை அவர் மூலம் அறிந்து கொண்டேன். ஆகவே அவருடைய விருப்பப் படி இந் நூல் அவரது பாரதி பதிப்பகவெளியீடாக வெளிவருகின்றது. எனவே அவருக்கும் அவரது பதிப்பக ஊழியர்க்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் பல.

மேறும், பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை பிறந்த நூற்றாண்டு விழாவை கொண்டாடும் இக் காலகட்டத்தில் இந்துஸ் வெளிவருவது மிகவும் பொருத்தமுடையதாகையால் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும் தருகின்றது.

ஆனநதகுமாரசாமி விடுதி,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

மாதவி கந்தரம்பிள்ளை

21-10-1998

காலப் பின்னணியும் வரலாறும் மாப்புறம்
கொடி அப்பதூர்தியும் காலாறும் கூப்பில் சிப்பு நியலிவிசித்து
நூல்களிலோரிசூல் இரிசு மாக்கியப்படு மாதிரிகளை கூக
மாதை காலாறு கால் தட்டுமது காலை கூக்கால்மாதை
முடிபவிதை கால் மாக்குமிலிசூல் காலாறு மாக்கிலோக்குறிது
காலக்காலை மாக்குமிலோக்குறிது மாதிரிக்காலை காலமாக

காலப் பின்னணியும் வாழ்க்கை வரலாறும்

1.1 தோற்றுவாய்

பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை மனிதர்களுடன் இணைக்கப் பட்ட சமூகத்தின் இயல்புகளையும் ஆற்றல்களையும் நுணுக்கமாக தோக்கி அவற்றை எதிர்த்தும், போராடியும் இணைந்து செயற்பட்டுத் தன் ஆக்கங்களைப் படைத்திருக்கின்றார். இவற்றினுடைக்கத் தன் காலத்து மக்களுக்கு அவசியமான விடையங்களை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் மிகவும் இந்சனைக்குரிய பாடல்களாகத் தந்துள்ளார். எனவே இவரின் ஆக்கங்களை, அதாவது பாடல்களை இவர் வாழ்ந்த காலப் பின்னணியுடாகப் பார்க்கும் போதே, அவற்றின் முக்கியத்துவம் தூலக்கம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஏறத் தாழு அறுபது வருடங்கள் வாழ்ந்தவர். இக் காலப் பகுதிகளிலே நாட்டின அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், சமயம், கலாசாரம் என்பவற்றில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றின் தாக்கத்தினை இவரது பாடல்கள் அனைத்திலும் காணக்கூடியதாக வுள்ளது. சமூகத்துடன் ஒன்றி அவற்றின் பிரச்சினைகளை நேரடி யாகக் கண்டு அனுபவித்து தன் பாடல்களை ஆக்கியதன் காரணமாகவும், தான் கூறுவந்த கருத்துக்களை சீர்திருத்தங்களை ஆணித்தரமாகக் கூறுவதன் காரணமாகவும் பாடல்கள் கால வரலாற்றில் அழியாமல் நிலைத்துள்ளன.

1.2 பெரன்னாலை கிருஷ்ணயிள்ளை வாழ்ந்த காலப்ரீனைணி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலவியது. இவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகள் அனைத்திலும் ஆட்சியதிகாரம் ஒரே மாதிரியாகவேயிருந்தது. இந்நாடுகளுக்குச் சென்று வருவதற்கு அன்று தடைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. அத்துடன் ஆங்கிலேயருடைய பணம் குடியேற்ற நாடுகள் அனைத்திலும் செல்லுபடியாகவும் இருந்தது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் விளைவாக ஆட்சித்துறையிலும் நீதித் துறையிலும் புதுப்புது மாற்றங்களை இலங்கை எதிர்நோக்கியது. தன்னிடையெங்கே மேற்கொண்டிருந்த இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையினை அறிமுகப்படுத்தியமையால் அது தொடர்பாகப் போக்குவரத்து வசதிகள் விருத்தியடைந்ததுடன் புகையிரதப் பாதைகள், தெருக்கள் என்பனவும் அமைக்கப்பட்டன துறைமுகங்கள், கிராமங்கள் என்பன வளர்ச்சிப்படைந்தன. நகரங்கள் உருவாகியதுடன், கல்வி அபிவிருத்தி, தபாற்றுறை விருத்தி, பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சி என்பனவும் ஏற்பட்டன.

மதமாற்ற நோக்கம் கொண்ட ஆங்கிலேயர் கிறிஸ்தவர்களாக மாறியவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி அளித்ததுடன், உத்தியோக முன் னுரிமையும் வழங்கினர். இதனால் மதமாற்றம் பெருமளவு உண்டா கியது. எனினும் கல்விக்காகவும் உத்தியோகத்திற்காகவும் மதம் மாறியவர்கள் பின்னர் தமது பாரம்பரிய மதத்திற்கே மாறிய சம்பவங்களும் இடம்பெற்றன.

ஆங்கிலக் கல்வியின் வருகையினால் மேல்நாட்டு நாகரிகமும், பண்பாடும் இலங்கையில் பரவத் தொடங்கியமையால் சமூகம் பெரும் பாதிப்புக்களை எதிர்நோக்கியது. கீழைத்தேயப் பழக்கவழக்கங்கள் மழுங்கடிக்கப்பட்டன.

இலங்கைத் தமிழர்கள் வடக்குக்கிழக்குப் பகுதிகளைத் தமது பாரம்பரிய பிரதேசங்களாகக் கொண்டிருந்த போதும், ஏனைய பிரதேசங்களிலும் தொழில் தேவைகளுக்காகவும், வேறு தேவைகளுக்காகவும் பரவி வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஆங்கிலக் கல்வியும், குருகுலக் கல்வியடிப்படையில் அமைந்த தமிழ்க் கல்வியும் குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணத்தில் சிறப்புற்று அமைந்தமையால் இங்கு நடுத்தர வர்க்கமொன்று உருவாகியது. இவர்கள்

சமுதாயத்தில் பல மாற்றங்களை மேற்கொண்டமையால் பசும்பரையாக சமூகப் பொருளாதார உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழரின் பண்பாடும் சிகையத் தொடர்கியது. எனவே இத்தேசிய பண்பாட்டினைப் பேண வேண்டுமென்ற உணர்வு கற்ற சிலரிடையே ஏற்பட்டது.

(நா. சுப்பிரமணியம் : 1978; 20)

கிட்டத்தட்ட இக்காலப் பகுதி பற்றி நா. சுப்பிரமணியம் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து இருப்பதாம் நூற்றாண்டின் முதல் நாற்பது ஆண்டுகள் வரையிலான சமுதாய சீர்திருத்த உணர்வே ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தை நெறிப்படுத்தும் உந்து சக்தியாய்த் திகழ்ந்தது. கிறிஸ்தவ மிசனரியினர்க்கும் நாவலர் மரபைப் பேணிய செவர்களுக்கு மிடையில் நிலவிய ‘போட்டி நிலை’ சமூகத்தின் பலவேறு பிரச்சினைகளுக்கும் சமயம் சார்ந்த அறம் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றினடிப்படையிலே தீர்வு கூறும் இயல்பைத் தூண்டியது.

(நா. சுப்பிரமணியம் : 1978; 20)

இதனாலே ஏனைய இலக்கியத் துறைகள் போல பாடல்களிலும் சமய அடிப்படையிலான சமுதாயச் சீர்திருத்தம் பொதுப் பண்பாக அமைந்தது.

ஆசிய நடாடுகளில் அரசியல் பின்னணியின் உந்துதலினால் 1931க்குப் பின்னர் விழிப்புணர்வு மக்களிடையே ஏற்பட்டு மறுமலர்ச்சியும் உருவாகியது. மகாதமா காந்தியின் உப்புச் சத்தியாக கிரகம் தேசமெங்குமுள்ள மக்களிடையே பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி அது சம்பந்தமாகச் சிந்திக்க வைத்தது. அவருடைய தீண்டாமை ஒழிப்பு, மதுவிலக்கு, அகிமிசை ஆகிய கொள்கைகள் பட்டி தொட்டியெங்கும் பிரசாரம் செய்யப்பட்டன, சுயமொழிகளில் அமைந்த பத்திரிகைகள் ஆட்சிமொழியான ஆங்கிலத்தில் அமைந்த பத்திரிகைகளின் தரத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டதுடன், அவை மக்களிடையே முக்கியத்துவம் பெற்றன. காந்திய பிரசார மூச்சினை அடிநாதமாகக் கொண்டு இலக்கிய முயற்சிகளும் பரவலாக ஏற்பட்டன. இக்காலப்பத்தி பற்றி கனக செந்திநாதன் பின்வருமாறு கூறுகிற்.

“இலக்கியம் அரசியல் தாக்கங்களுக்கு மசிந்து கொடுக்காத சுயம்புவன்று. அரசியல் தாக்கத்தினால் இலக்கிய விழிப் புணர்ச்சி பல சந்தர்ப்பங்களிலே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இருப்பினும் சமுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பெருமளவில் அரசியல் தாக்கத்தினை உணர்ந்த கால எல்லை இதுதான் (1931 — 1940) என்பது எனது அபிப்பிராயம்”

(கனக. செந்திநாதன்: 1964:20)

எதுவித முயற்சிகளிலும் ஈடுபடாமல் தமிழ்நாட்டையே எதிர் பார்த்திருந்த யாழ்ப்பாணம், அதனை விடுத்து தன் தனித்துவம் உணர்ந்து செயற்படத் தொடங்கியது.

இரண்டாவது உலகமகாயுததம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த 1938—1945 கருக்கிடைப்பட்ட காலப்பகுதி, குடியேற்ற நாடுகளைக் கட்டியாண்ட ஏகாதிபத்தியத்தின் பலத்தினை வெகுவாகக் குறைத் தடுதன் குடியேற்ற நாடுகளின் சுதந்திர வேட்கையும் பெருமளவு வளர்ந்தது. இதனாலேயே இந்தோனேசியா, பர்மா, பிலிப்பைஸ் மலேயா, இந்தியா மற்றும் இதர அநேக நாடுகளில் மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்த தேசவிடுதலைச் சுக்கிகள் தோன்றி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் முனைப்பாக முன்னின்றன.

இந்திலையிலே இந்தியாவின் தேச விடுதலை இயக்கத்தின் எழுச்சி காரணமாக 1947 ஆம் ஆண்டு அது சுதந்திரம் அடைந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது.

சுதந்திரத்தினைத் தொடர்ந்து சுய மொழிக்கல்வி, நாட்டின் கலாசாரம் என்பவற்றில் முக்கியத்துவம் செலுத்த மக்கள் முனைந்தனர். எனினும் நீண்ட காலமாக நிலவிய ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையின் ஏச்ச சொச்சங்களும், குடியேற்ற மனப்பான்மையும் உடனடியாக நீங்கவில்லை.

இந்துக்களிடையே சாதிக்கட்டுப்பாடு மிகவும் அழுத்தமாக யாழ்ப்பாணப்பகுதிகளில் நிலவியது. இங்கு உயர்சாதியினர் தமது தேவை களையும் கோரிக்கைகளையும், தமிழர்களுடைய கோரிக்கையாகவே வலியுறுத்தினர். 1933ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1947 வரையான யாழ்ப்பாண அரசியல் வரலாற்றுப் பகுப்பாய்வு பற்றி ஜேன் ரஸ்ஸல் பிள்ளவருமாறு கூறுவார்.

“குடாநாட்டு மணோபாவம் ஓன்றின் மூலம் வழிநடத்தப் பட்ட இவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களாக இருந்த மையால் பாதுகாப்பை உணர்ந்தனர். வெள்ளாளரின் உயிர்ப் பான ஒத்துழைப்பு இன்றி எவ்வகையான பயன்மிக்க சமூக மாற்றத்தையும் கொண்டு வருவது அசாத்தியமே”

(கா. சிவத்தம்பி 1985, 214)

அரசியல் வாதிகளின் சமூகப் பின்னணியும் அவர்களது நடவடிக்கையும் இதற்கு உறுதுணையாகவிருந்தன. இதனைத்தொடர்ந்து அழுத் தமான சமயவுணர்வுக்குட்பட்டிருந்த இச்சாதிமுறையினை எதிர்க்கும் கொள்கையும் ஆங்காங்கே உருவாகியது.

“பொது ஸ்தாபனமாகிய கோவில்களை வியாபார ஸ்தலமாக்கி வைத்துக்கொண்டு உண்மையில் தேசநன்மைக்காகப் பாடுபட்டு உழைக்கும் உழுதுண்போரைஸ்திய சாதியிரண்றும் தொழுதுண்போர்கள் தாங்கள் பெரிய சாதியென்றும் பேசிக் கொண்டும் நாய் பூணை எலி காகங்கள் குருவிகள் எச்சமிடுங் கோயில்களுக்குள் அரிதான மானிடப்பிறவி எடுத்தவர்களை நுழைய அருக்கைதயற்றவர்களென்று பேசிஅக்கிரமம் செய் வதைப்பார்த்தால் எங்கள் சமயத்திற்கே பெரும் இழுக்காக ஏற்படுகின்றது”.

(க. கிருஷ்ணபிள்ளை - 1949-6)

இக்கொள்கை மட்டுமன்றி சமுதாயத்தில் பெண்கள்வி முக்கியம் பெறவேண்டுமென்ற கொள்கையும் வலுப்பெற்றது. இவையாவும் நாடகப் பாடல்களாகவும் பாடப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவைப் போன்று இலங்கை தேசியப் போராட்டத்தில் அடுபட்டு அதன் காரணமாக சுதந்திரத்தைப் பெறாமையினால் தேசிய விழிப்புணர்வினை விட இனவுணர்வே மேலோங்கி நின்றது.

சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையில் தேசிய மொழிகள் முதன்மை பெற்றன, இதற்கு முன்னர் இவ்வசக்கல்வியினால் படித்தோர் தொகை அதிகரித்து வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நிலவியது. தேசிய ஜக்கியம் பேணுதல் பொருளாதார வளம் பேணுதல், பொருளாதார வளம் பெருக்குதல் முதலான அபிவிருத்தித் திட்டங்களை சமர்ப்பிக்க முடியாத அரசியல் வாதிகள் மொழிப் பிரச்சினையைக் காரணங்காட்டி அதிகாரத்திற்கு வர முயன்றனர். சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இருமொழி களுக்கும் சம உரிமையைக் கூறப்பட்ட உறுதிமொழி கைவிடப்

பட்டு தமிழர் இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாகக் கருதப்பட்டனர் சுதந் திரத்திற்கு அடிகோலிய தமிழ்ச் சமூகத்தின் மொழி இவ்வாறு புறக்கணிக்கப்பட்டது கண்டு இவர்கள் கொந்தளித்தனர். அதனைத் தம் இலக்கிய ஆக்கங்கள் மூலமும் சிலர் வெளிப்படுத்தினர். பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை தனது ‘தமிழர் பாட்டு’ நூலில் குறிப்பிடும் முன்னுரை இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது. அதாவது பிச்குகள் அரசியலில் அன்று ஈடுபட்டு பல பிரச்சினைகளை உருவாக்கியமையும் தெரிய வருகின்றது. வகுப்புவாதத்தைத் தோற்றுவித்தமை, ஜக்கியத்தைச் சீரழித்தமை, சிங்கள மொழியை தமிழரிடையே பலாத்காரமாகத் திணிக்க முற்பட்டமை, என்பன இங்கு குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். இதன் மூலம் அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையைத் தீர்மானித்தவர்களை சுட்டிக்காட்டுவதுடன் அக்கால மக்களிடத் தில் இருந்த உள்ளுணர்வையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இலங்கையில் வரண்ட பிரதேசமாக இருக்கும் யாழ்ப்பாணம் சிங்களவர் வாழும் பரந்த ஈரவலையப் பிரதேசமாகிய தென்பகுதியிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருக்கின்றது. இந்த இடஞ்சார்ந்த தனி மைப்பாடும் இனவுணர்வைத் தூண்டக் கருவியாக அமைந்தது. இதனை வளர்ப்பதிலும் உறுதிப்படுத்துவதிலும் பல நூற்றாண்டுகாலமாக இம்மக்களின் சமூகப் பரிமாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்த மதமும் உறவு முறைகளும் உதவியுள்ளன. மக்கள் பழையமைவாதிகளாகவும், மூதாதை நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகவும் மொழிப் பற்றுக் கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர். தனிப்பட்டமுறையிலும், கூட்டாகவும் இருக்கும் சமூகம் அதே மட்டத்தில் இருக்கவும் உயர்ச்சிபெறவும் நடைபெறுகின்ற போராட்டங்கள் போட்டி மனப்பான்மையுடையதாகவும், சீர்குலைவிற்குப்பட்டதாகவும் இருக்கின்ற இன்றைய இச்சமூகச் சூழலிலும் இது முந்றிலும் உண்மையாகவேயுள்ளது.

இக்காலப்பகுதியிலே தமிழ் நாட்டில் திராவிட நாட்டுக் கோரிக்கை அரசியற் பிரச்சினையாக முகிழ்த்தபோது, எதுகை மோனை கலந்த ஒரு வகை நடையைக் கையாண்டு அவர்கள் திராவிட நாட்டுப் பிரசாரம் மேற்கொள்வதனை அவதானித்து இலங்கையிலும் சிலர் அந்நடையினைக் கையாண்டமை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

அரசியல் தாக்கங்களினாலும், சமுதாயச் சீர்கேருகளாலும் பாதிப்புறம் மக்களிற் சிலர், கூத்துக்கள் மூலம் தம் விருப்பு வெறுப்புக்களை .

வெளிப்படுத்தினர். இதன்காரணமாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் நாடகங்கள் பிரபலமடைந்தன. தமிழகத்தில் இருந்து வந்த கலைஞர் களும் இங்கு தங்கியிருந்து நாடகங்கள் நடத்திச் சென்றுள்ளனர். இவர்களுள் எஸ். ஜி. கிட்டப்பா, சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், சீகாவிந்த சாமிப்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராகவுள்ளனர். இவர்கள் ஆடிய நாடகங்களில் ஆர்வங்கொண்ட இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் சிலர் இந்நாடகங்களைத் தாழும் ஆடத் தொடர்விகினர்.

ஆகவே, இத்தகையதொரு காலச் சூழ்நிலையிலேயே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து அதன் பாதிப்புக்களை உள்வாங்கி தன் ஆளுமையால் தன்னை இச்சமூகத்தில் கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள் நிலை நிறுத்தியுள்ளார்கள். படைப்பாளி வாழ்ந்த சமூகச் சூழலும் அவனைப் படைப்பாளியாக்குகின்றது என்பது இதன் மூலம் நிருபனமாகுகின்றது.

1.3 பொன்னாலைக் கிழ்ணபிள்ளையின் வாழ்க்கைப் பின்னணி

பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன், பழுன் கிருஷ்ணன், அண்ணாவி கிருஷ்ணன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை 1898 ஆம் ஆண்டு தெ மாதம் பத்தாம் திகதி பொன்னாலையை அடுத்துள்ள நெல்லியான் கிராமத்தில் பிறந்து, பொன்னாலையில் வாழ்ந்து வந்தார். இவரது தந்தையார் தொல்புரத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கணபதிப்பிள்ளை. தாயார் கற்பகம். கணபதிப்பிள்ளை கலைகளிலே மிகுந்த ஆர்வங் கொண்டவர். கூத்துக் கலை பிரபலமாகவிருந்த அன்றைய சூழ்நிலையிலே இவர் ஆண்டிக் கூத்து ஆடுவதிலே வல்லவராக இருந்தார். இதனாலேயே இக்கிராம மக்களினால் அண்டிக்கணபதியென அழைக்கப்பட்டார். அத்துடன் பாடல்களை இயற்றுவதிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

(தகவல்: சங்கிதழுஷணம் ச. கணபதிப்பிள்ளை)

இவர்கள் வாழ்ந்த பொன்னாலையும் அதன் அயற்கிராமமாகிய நெல்லியானும் இலங்கையின் வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மேற்குத் திசையில் அமைந்துள்ளன. பரவைக் கடலோடு கூடிய கடற்கரைப் பிரதேசமாகிய இக்கிராமங்களை ஒரு புறம் கடலும், மறு புறம் பணவளம் கொண்ட நிலப் பரப்பும் அணிசெய்கின்றன. நன்னீர் வசதியற்ற வளமற்ற இப்பிரதேசங்களில் பண, பூவரசு, முட்கிணுவை போன்ற மரங்களே பெருமளவு காணப்படுகின்றன. அக-

காலத்திலே நீண்ட பெருந்தெருக்கள் இல்லை. மணல் வீதிகளே கிராமங்களை ஊடறுத்துச் சென்றன. இரட்டை மாடு பூட்டப்பட்ட மாட்டு வண்டியே போக்குவரத்துச் சாதனமாகப் பெரிதும் பயன் படுத்தப்பட்டன.

வரண்ட இப்பிரதேசங்களில் அன்று மக்களின் பொருளாதார நிலை மிகவும் சிறப்புற்று அமையவில்லை. எனினும் நிலத்தின் வளங்களை நம்பியே வாழ்க்கை நடத்தினர். இவர்கள் கமத்தொழிலாளர்களாகவும், பண்ணத்தொழில் செய்பவர்களாகவும் விளங்கினர். அரசாங்கத் தொழில் புரிவோர் மிக அரிதாகவே இருந்தனர். பல சாதியினரும் வாழ்ந்த இக்கிராமங்களில் சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் நடவடிக்கைகளிலேயே மக்கள் ஈடுபட்டனர். பணப்பழக்கம் பெரிதும் இல்லாத அக்காலத்தில் பண்டமாற்று முறையின் மூலமே மக்கள் பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

வளங்குறைந்த புவியியற் பண்புடைய இந்த மண்வளங்களைத் தம் தேவைகளுக்கேற்பப் பயன்படுத்தி சுய உற்பத்தியில் தன்னிறைவுகண்ட இம்மக்களிடையே வாழ்ந்த குடும்பங்களிலொன்றாகவே கிருஷ்ணபிள்ளையின் பெற்றோரும் வளங்கினர். இவர்களது வீட்டிலே குடிசைக் கைத்தொழிலாக பண்ணவேலை நடைபெற்று வந்தது. இங்கு பலரும் வந்து வேலை செய்தனர். இவர்கள் வேலையில் துரிதமாக ஈடுபடவும், தம் களைப்பினைப் போக்கவும் பாடல்களை இசைகட்டிப் பாடுவது வழக்கம். உடுக்கடித்துப் பாடும் வழக்கம் அக்காலத்தில் பிரபலமடைந்திருந்தது.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலே பிறந்த வளர்ந்து வாழ்வதை அமைத்துக் கொண்ட கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு கவித்துவழும் நடிப்பாற்றலும் இயல்பாகவே வந்தமைந்தன. பண்ணிரண்டு வயதில் இருந்தே கவி புனைவதிலும் அடுக்குமொழி பேசுவதிலும் வல்லவராக இருந்த இவர், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளையும் சரளமாகப் பேசுவார். இவருக்குச் சிறுவயதிலே கல்வியை விட நடிப்புத் துறையே மிகவும் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தியது. கூத்தாடியாகக் காலங்கழிப்பதைக் கண்ட தந்தையார் மனம் நொந்து, இவரைப் படிப்பிக்க விரும்பி மலேயாவிற்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கு இவர் கல்வி கற்றுப் புகையிரத அதிபராகச் சிறிது காலம் கடமையாற்றி னார். எனினும் நாடகக் கலையினால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட இவருக்கோ இத்தொழிலில் தொடர்ந்து ஈடுபட முடியவில்லை. இந்த உத்தியோகத்தைத் துறந்து மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து முழு

நேர நாடகக் கலைஞராகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். நாடகக் கலைஞராகத் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட பின்னரும் அடிக்கடி மலேபாவிற்குச் சென்று அங்கும் தன் நடிப்புத் திறனையும் இசைத் திறனையும் வெளிக்காட்டி வந்தார்.

எச்சந்தரப்பத்திலும் அடுக்குமொழிகளைப் பேசும் வரகவியான இவர் மனைவி முத்தாச்சியைக் கடிமணம் புரிந்த பின்னர் தன் கிராமத்திற்குப் போக விரும்பி,

“மெல்லியரே விடிவெள்ளியும் ஆகுது
துள்ளியெழும் நெல்லியான் போகலாம்”

(தகவல்: ச. கணபதிப்பிள்ளை)

என மனைவியை நோக்கிக் கூறினாராம். இது சாதாரண பேச்சு வழக்கிலும், இவர் தனது சொல்லாற்றறவுடனேயே பேசுவார் என்பதை எனப் புலப்படுத்துகின்றது. இது தவிர நகைச்சுவையுணர்வும் மற்ற நையோரைக் கேளி செய்து இன்பங் காணும் இயல்பும் இவருடனே ஒன்றிக் கிடந்தன.

தன் ஊர்மீதும் தன்னுடைய மொழிமீதும் பெருமதிப்புக் கொண்ட இவர் புன்னாலை என அழைக்கப்பட்ட தன் கிராமத்தை, பின்னால் பொன்னாலை என மாற்றியமைத்தார். இவ்வரலாற்றைக் கருத்திற் கொண்டு ‘புன்னாலை முன்னாலை, என்னாலை பின்னாலை பொன்னாலை’ என அடிக்கடி நாடக மேடைகளிற் கூறி மகிழ்ச்சியடைவாராம். இது கவிஞருக்கே இயல்பாக அமைந்த பண்பினைக் காட்டுகின்றது.

தமிழர் மீதும், தமிழ்மொழி மீதும், மிகவும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும், ஈடுபாடும் கொண்ட இவர் தன் பண்பாடு, கலாசாரம் என்பவற்றைப் பேணுவதிலும் கவனங் கொண்டார். தமிழக காக தமிழ் மக்களுக்காகக் குரல் கொடுப்போரை உயர்வாகப் போற்றிப் பாடினார். தன் சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்தி அதனை ஓர் உயர்வான ஸ்தானத்திற்குக் கொண்டுயர வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இவர் மனதிலே பதிந்து கிடந்தது. எனவே அவை சம்பந்தமான பாடல்களை இயற்றி நூலுருவாக்கி மக்கள் நடமாட்டம் கொண்ட பொது இடங்களிலும், யாழ்ப்பாண பஸ்தரிப்பு நிலையத்திலும் இசைகூட்டிப் பாடி மக்களைக் கவர்ந்து கொள்வார்.

காந்தி பக்தனாக விளங்கிய இவர், அவரது தீண்டாமை, மது விலக்கு, அகிம்சை ஆகிய கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு அவற்றைப் பின்பற்ற விருப்பங் கொண்டார். எனவே அவை சம்பந்தமான பாடல்களையும் பாடினார்.

நாடக மேடைகளே இவரின் கவித்துவ ஆற்றலை மேலும் வளர்த்துகிறது. நாடக மேடைகளிலே சக நடிகர்களை வாதத் திற்கு அழைத்துத் தனது பேச்சு வன்மையினால் அவர்களை வெற்றி கொள்வதில் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கொண்ட இவர் எடுத்தவுடன் யே பாடல் இயற்றும் பண்பு கொண்டமையால் ‘வரகவி’ என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

சமயோசிதம், நடிப்பு, கசித்துவம் என்பவற்றுடன், ஒரு தெளி வான், உறுதியான எண்ணப் பாங்கும் கொண்டு விளங்கிய இவர் ஒரு காலப்பகுதியைச் சிறப்பித்தது மட்டுமன்றி, அக்காலப் பதிவு களை எழுத்துருவில் ஆக்கியும் தந்துள்ளார். தனது ஆளுமையினால் இன்றும் மக்களிடையே வாழ்ந்துவரும் பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை 1956 ஆம் ஆண்டு இந்த உலகை விட்டு நீங்கினார்.

1.4 நாடகத்துறையில் பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை

நாடகக் கலையானது, சமூத் தமிழர்கள் மத்தியிலே அவர்களின் இன்றியமையாத கலைவடிவமாக நீண்ட காலமாக வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. இது இந்க இனத்தின் பண்பாட்டு நெறியின் குறிப்பிடத் தக்க அம்சமாகவு முள்ளது.

பிறநாடுகளில் போன்றே சமூத்தமிழரிடையே மேடைக்கலையாக வும் எழுத்திலக்கியமாகவும் இந்நாடக மரபு காணப்படுகின்றது. அந்நியராட்சியினாலும், சமயத்தாக்கங்களினாலும் பண்பாட்டு, மாற்றங்களினாலும், சில நூற்றாண்டு காலமாக நாடகக்கலை பல மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டிருந்த போதும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப், பகுதி தொடக்கம் மீண்டும் இக்கலை வடிவம் மக்களிடையே பிரபல யமடையத் தொடங்கியது.

இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட அரசியல் தாக்கங்களால் நாடகங்கள் அரயசிற் பண்பு கொண்டவையாகவும் காணப்பட்டன. நாடகக் கலைஞர்கள் சமூக விழிப்புணர்வு, அரசியல் விழிப்புணர்வு என்ப வற்றை மக்களிடையே ஏற்படுத்தினர்.

எழுத்தறிவற்ற சாதாரண பாமர மக்களுடைய கருத்துத் தொடரபு சாதனமாக அன்று இந்நாடகங்கள் பெரிதும் விளங்கிய மையால், மக்களிடையே இவை பெரிதும் ஆதரவு பெற்றன.

இதேவேளை, தமிழகத்து நாடகக் கொம்பனி களும், ஈழத்திலே வந்து நல்ல நாடகங்களை மேடையேற்றின. இதனால் மக்களிடையே நாடகம் மிகவும் பிரபலமயம் அடைந்தது. இப்போது கொட்டகைக் கூத்து எனும் இசை நாடக வடிவம் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியது.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலே ஆண்டிக் கூத்தின் மூலம் புகழ் பெற்று விளங்கிய ஆண்டிக் கணபதியின் மகனான கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு நடிப்பாற்றல் இயலபாகவே வந்தமைந்தது.

கல்வி கற்கும் காலத்திலிருந்தே, நாடகத்துறையில் இவர் ஆர்வ முடையவராக இருந்தார். மூளாய் சுதேச வைத்தியர் அண்ணாவி ஆ. சுப்பிரமணியம் என்பவரைத் தனது குருவாகக்கொண்டு புராண, இதிகாச, சரித்திர, சமூக நாடகங்களை மேடையேற்றி வெற்றி கண்டார்.

‘கிருஷ்ணலீலா’, ‘எதுநல்லவழி’, ‘இராசாம்பாள்’ ‘பவளக்கெ காடி’ ‘அல்லி அர்ச்சனா’, ‘கண்ணகி’, ‘கோவலன்’ போன்ற நாடகங்களையும், பள்ளிக்கூடப் பாடங்களையொட்டிய நாடகங்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவை இசை நாடகங்களாகவே எழுதப்பட்டன. பாடல்கள் யாவும் சுத்தமான கர்நாடக சங்கீதப் பாடல்களாக அமைந்தன. ராகம், தாளம் என்பன இலாவண்யமாகக் கையாளப் பட்டன. தனது அனுபவம், இலக்கிய ஆற்றல் கொண்டு இயற்றிய இந்த நாடகங்களை, பொன்னாலை வரதராஜப்பெருமாள் ஆலயத்தி லும், இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் கலைஞர்களைக் கொண்டு மேடையேற்றினார். இவரே இந்நாடகங்களை இயக்கிய காரணத்தால் ‘அண்ணாவி கிருஷ்ணன் என்று’ பெயரையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலில் நடைபெறுகின்ற பண்ணிரண்டாம் திருவிழா இவரது குடும்பத்தினரின் பரம்பரைத் திருவிழாவாகும். அன்றைய தினம் கிருஷ்ணலீலா நாடகத்தினை இவர் மேடையேற்றுவது வழக்கம். விடிய விடிய நடக்கும் இந்நாடகத்தினைப் பார்ப்பதற்காக பல கிராமங்களில் இருந்தும் மக்கள் இங்கு வருவார்கள். இவருடன் இணைந்து பல்வேறு பாத்திரங்களை இவரது பிள்ளைகளும், பெறா மக்களும் நடித்து வந்தார்கள். இந்த வகையிலே, இவரது

சகோதரர் மகனான சங்கிதழனாம் சு. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் பாலகிருஷ்ணாகவும், ஹம்சனாகவும் இந்நாடகத்தில் நடித்துள்ளார். இதன் மூலம் தனக்கென்கில் வாரிசுகளையும் இவர் உருவாக்கி யுள்ளார்.

(தகவல் சு. கணபதிப்பிள்ளை)

இந்நாடகம் இவரது காலத்தில் மிகவும் பிரபல்யமாக நடை பெற்று வந்தது. இவரது மறைவினைத் தொடர்ந்து 1957 ஆம் ஆண்டு இதுமேடையேற்றப்பட்ட போது இவரது மகன் சகடாசரனாக நடித்தார். காக்கை வலிப்புநோயடைய இவர் சகடா சுரன் இறக்கும் நாடகக் காட்சியின்போது உண்மையிலேயே இறந்து போய்விட்டார். இந்தத் துன்பகரமான முடிவின் பின்னர் இந்நாடகத்தை அரங்கேற்றுவது இக்குடும்பத்தினரால் கைவிடப்பட்டது.

(தகவல் சு. கணபதிப்பிள்ளை)

அக்கால நாடகங்களிலே “படுன்” எனும் பாத்திரம் முக்கிய இடம் பெற்றது. நாடகம் தொடங்கும் போது, படுன் தோன்றிச் சபையோருக்கு வணக்கம் கூறிய பின்னர், தாம் நடிக்கப்போகும் நாடகம் இது எனவும் இதில் வரும் சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம் என்பனவற்றை மன்னித்து ஏற்கும் படியும் கீட்டுக்கொள்வான்.

யாழ்ப்பாணத்திலே அன்று கரவெட்டி கிருஷ்ணாழ்வார், பழன் செல்லையா, நோயல் பழன் சண்முகம், பொன்னாலை கிருஷ்ண பிள்ளை ஆகிய நால்வரும் பிரபல்யமான பழுஞ்களாக விளங்கினார்கள். கிருஷ்ணாழ்வாரும், பொன்னாலை கிருஷ்ணனும் வரகவிகளாக விளங்கியமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இதன் காரணமாக பழுஞ்கிருஷ்ணன் என்றும் பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை அழைக்கப்பட்டார்.

இவர் தனக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுகளை உடலுக்குடன் நாடக மேடைகளிலும், அரசியல் மேடைகளிலும், வரகவிகளாகப் பாடிய காரணத்தால் அவை எழுதப்படாமல் போயின.

“அந்தக் காலத்திலே சக்களத்திப் போராட்டம் எனும் அம்சம் இசை நாடகங்களில் முக்கியமாக இடம்பெறுத விட்டு. நடி கர்கள் தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தைக் காட்டு மிடமாக இது அமையும். இப்போராட்டம் பெரும்பாலும் பாடல்களால்தான் நடைபெறுதல் வழக்கம். இடைக்கிடையே வசனமும் பேசவர். சக்களத்திப் போராட்டம் மட்டு மன்றி இரண்டு நடிகர்களுக்கிடையே நடைபெறும் உரையாடல்களின் போதும் போட்டி ஏற்பட்டு விடும்.

(காரை. செ. கந்தரம்பிள்ளை: 1990: 74)

வரகவியாக விளங்கிய கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு இது கைவந்த கலையாக அமைந்தது. தமிழகக் கலைஞர்களான டீ. பி. சுந்தரம்பாள், என். எஸ். கிருஷ்ணன், எம்.ி ஆர். கோவிந்தன் ஆகியோருடனும் இலங்கைக் கலைஞர்களான பழன் சௌல்லையா, நெல்வியடி ஆற்வார் ஆகியோருடனும் மேடையிலே உடனுக்குடன் பாடல்கள் இயற்றி வாடிட்டு வந்தார்.

இத்தகைய விவாதங்கள் சில சமயங்களில் நாடகக் கதையை விட்டு விலகிச்செல்வதுமண்டு. தனிப்பட்ட சிலரை, சொற்களாலே இவர் தாக்கிய சம்பவங்களும் நிறையவண்டு. உதாரணமாக சகநடிகையொருவரை கோபங்கொண்டு,

“வடவியடைப்பிற்கு வாடி வாடி
வணக்கம் சொல்லிறன் வேடி வேடி”

(தவகல்: ச. கணபதிப்பிள்ளை)

எனப் பாடியுள்ளார். மேலும் தகாத வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்த காரணத்தினால் இவர் மீது ஒருசமயம் வழக்குப்பெதாடுக் கூப்பட்ட நிகழ்வும் உண்டு. எனினும் தனது வாக்குச் சாதுர்தயத் தினால் தான் பாடியபாடல்களை சந்தி பிரித்து வேறு பொருளினைச் சுட்டிக்காட்டியதனால் வழக்குத் தள்ளுபடியாகியது. இத்தகைய குறும்புகள்பலவும் இவர் தனது நாடக வாழ்விலே செய்துள்ளார்.

(தகவல்: ச. கணபதிப்பிள்ளை)

இசை நாடக மேடைகள் பிரசார மேடைகளாகவும் அக்காலத்தில் செயற்பட்டன. இந்த மரபு இந்தியாவில் தேசவிடுதலை இயக்கத்துடனேயே ஆரம்பமாகியதென்றாம். நடிகர்களும், கலைஞர்களும் தேவியப் பாடங்களை மேடைகளிலே பாடினர். இது தவிர காந்தி யப் போதனைகளான தீண்டாமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு, வெள்ளையர் ஆட்சி ஒழிப்பு என்பன அவர்களது பாடுபொருளாக அமைந்த மையால், அவை பலரையும் கவரத்தொடங்கின.

“சாதியெல்லாச் சமயத்திலு முண்டுதான் - அதில் தவறு இந்து மக்களிலே ஒன்றுதான்
தாண்டவந் நின்றாடு மிந்தக்
தீண்டாமையின்றே தொலைக்கிள்
வேண்டாமே யெமக்கு வேறுதாண்டு கோல்”

‘கற்றவரே யுற்றுணர்ந்து பாருங்கோ
 கான் கிருஷ்ணன் செந்தயிழைக் கூறுங்கோ
 காசினியில் காந்தி மஹான்
 யோசனையு மிப்படித்தான்
 மோசமில்லை யொத்துழைக்கக் கேளுங்கோ’

(காந்திப் பாட்டு: 1948:08)

எனும் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல் இந்தவகையிலே குறிப்பிடத்தக்கது.

சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்ற செல்வந்தர் ஏழையென்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் நோக்கிலே ‘எது நல்ல வழி’ எனும் நாடகத்தினை மேடையேற்றினார். இதில்வரும் பாத்திரங்கள் உரையாடுவதன் வாயிலாக மக்களுக்குத் தான் கூற வந்த சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை அழுத்தமாக எடுத்தியம்பினார்.

நாகரிகம் என்ற மனப்பான்மையுடன் பெண்கள் தம் பண்பாட்டினை சீரழிக்கும் செயற்பாடுகளையும் இவர் அங்கதச் சுவையுடன் அந்நாடகத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘பெண்டுகளை தொண்டுகளை மறக்க வைத்தீர்
 பேரின்ப வண்டுகளாய் பறக்க வைத்தீர்
 கொண்டைகளை குறுக்காலே நறுக்கி வைத்தீர்
 குஞ்சங்கட்டி ரோட்டு ரோட்டாய் பறக்க வைத்தீர்’

(தகவல்: ச. கணபதிப்பிள்ளை)

இவை வெறும் நகைச்சுவைப் பாடல்களாக மட்டுமன்றி மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் உன்னதமான கருத்தோவியங்களாகவும் உள்ளன.

அரசியல் பிரசார மேடைகளிலே இவர் தமிழ் உணர்வுடனே பாடல்கள் பாடியுள்ளார். தனது வித்துவத் திறனாலும், இசைத் திறனாலும் மக்களைத் தம் வழிக்குக் கொண்டு வரும் நோக்கில் இவர் பாடிய பாடல்கள் சிறந்த பயணைக் கொடுத்துள்ளன.

எனவே இயல்பாகவே அமைந்த இவரின் கற்பனை வளம், ஆக்கச் செயற்பாடுகளுக்குத் துணைநின்றமையாலும், தன் ஆளுமையால் இரசிகர் மட்டத்தை உருவாக்கியமையாலும், இவர் சமீத்து நாடக வரலாற்றிலே தனக்கெனத் தனியிடத்தினைப் பெற்று விளங்குகின்றார்.

1.5 இலக்கியத்துறையில் பொன்னாவைக் கிருஷ்ணசீல்ளை

நாடகக் கலைஞராகத் தன்னை வளர்த்துத்துப் போதும், அவற்றிற்கு மேலாக இவருடனே கவித்துவ ஆற்றல் வளர்ச்சி பெற்று வந்தது. கடின உழைப்பாலும் மன்றதளராமமையாலும் தன் வாழ்விலே நடிகளாக, இயக்குநராக, இசையமைப்பாளராக, விளங்கியதோடு மட்டுமன்றி கவிஞராகவும் இவரால் இனங்காட்ட முடிந்தது.

யாழ்ப்பாணச் சமூகமானது தன்னை நிலைநிழுத்த முடியாது திண்றிய வேளையிலே, கிருஷ்ணபிள்ளை இச்சமூகம் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டினாலும், அக்கறையினாலும் இப்பிரச்சினைகளை இலக்கியத்தின் மூலம் முன்னிறுத்தி, இச் சமூகத்திற்கு நல்வழி புகட்டி உயர்வான வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற பெரும் அவாகாரணமாகத் தனது ஆக்கங்களைப் படைக்கலானார். இதனை இவரது ஆக்கங்கள் அனைத்திலும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இவருடைய ஆக்கங்கள் பின்வருமாறு

1. நமற்கார நவீன நாகரீக நவரசக் கீதங்கள்
2. கதிரேசன் கானம் கோணேசன் தியானம்
3. தாலபுரத்தார் கீதம் - முதலாம் பாகம்
4. பணைப்பாட்டு அல்லது தாலபுரத்தார் கீதம்
5. திரு. இயேசுக்நாதனின் ஜெனனவிழாவின் கீதம்
6. காந்திப்பாட்டு, உறரிசனப்பாட்டு, கற்பணைப்பாட்டு
7. தேசியாசக்கள்
8. பனங்கட்டி
9. தமிழர் பாட்டு
10. புதினப்பாட்டு (பல்சுவைப்பாடல்கள்)
11. பறாளய் வேலன், பறாளய் விநாயகர் வழக்கம்பரை மாரி யம்மன் பாட்டு.

நூலுருவில் வெளிவந்த இப்பாடல் நூல்களிலே, கற்பணைப்பாட்டின் சில பகுதிகளும், புதினப்பாட்டு. பறாளய் வேலன், பறாளய் விநாயகர், வழக்கம்பரை மாரியம்மன் பாட்டு என்பனவும் இன்று எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த நூல்கள் பின்வருமாறு ‘நமற்கார நவீன நாகரீக நவரசக் கீதங்கள்’, ‘கதிரேசன் கானம் கோணேசன் தியானம்’, ‘தாலபுரத்தார் கீதம்’, (முதலாம் பாகம்) ‘பணைப்பாட்டு’, அல்லது தாலபுரத்தார் கீதம்’, ‘திரு. இயேசுக்நாரின் ஜெனன விழாவின் கீதம்’, ‘தேசியாசக்கள்’, ‘பனங்கட்டி’, தமிழர் பாட்டு’, ‘புதினப்பாட்டு’, (பல்சுவைப்பாடல்கள்), ‘பறாளய் வேலன்

பறாளை விநாயகர், வழக்கம்பறை மாரியம்மன் பாட்டு, ‘காந்திப் பாட்டு, ஹரிசனப்பாட்டு கற்பணப்பாட்டு என்பவற்றின் சில பகுதிகள். இவர் பல தனிப்பாடல்களும், நடனப்பாடல்களும் அவ்வப்போது எழுதி வந்துள்ள போதும் அவை நூலுக்குப்பெறாமையினால், அழிந்துபோய் விட்டன. இவைதவிர ‘எது நல்ல வழி’ ‘கிருஷ்ணவீலா’ ‘இராசாம்பாள்’, ‘பவளக்கொடி’, அல்லி அர்ச்சனா’, ‘கண்ணகி கோவலன்’ போன்ற பல நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். இவையும் நூலுக்குப் பெறாமையினால் உதிரியாகச் சில பாடல்களே கிடைத்திருக்கின்றன.

சிந்தனைத் திறன் கொண்ட இவர் அன்றைய சமூகத்தில் காணப்படும் குறைகளை நிவீர்த்திக்கும் வகையிலே தனது பாடல்களை ஆக்கினார். அவை அரசியலில் காணப்பட்ட ஊழல்களை வெளிப் படுத்துகின்றன. தமிழ் உணர்வையூட்டுகின்றன. சமூகத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான வழிவகை களையும், அன்றைய பொருளாதார மந்தத்திற்கான காரணிகளையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. பக்தி இரசனையுடன் மக்களின் ஆன்மச்சேற்றத்திற்கு இறை நம்பிக்கையே அவசியம் என்பதனையும் தனது பக்திப் பாடல்கள் மூலம் இவர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

‘எவ்வுயிரும் பராபரன் சநநிதியாகும், இலங்கும் உயிர் உடலனைத்தும் ஈகன் கோயில்’ என்ற சிவஞானத்திபக் கோட்பாட்டையும், ‘எவ்வுயிரும் நீங்கா துறையும் சிவனென்று எவ்வுயிர்க்கும் அனபாயிரு’ என்ற சைவநெறிக் கருத்தினையும், ‘எல்லா உயிரிடத்தும் தனது கணிந்த அன்றைச் செலுத்த இயலாதவன் நிலையற்ற ஓவ்வுலகில் நின்றும் நிலை பெற்ற தெய்வ உலகத்தில் தனனைச் செலுத்த இயலாதவாகின்றான்’ எனும் புத்தமதக் கோட்பாட்டியையும், ‘ஆண்டவனிடத்தில் அருள் பெற விரும்பும் நீ யாவருக்கும் அருளாளனாய் இரும். அன்றேல் ஆண்டவன் அருள் உனவை அனுஞ்சா’ என கிறிஸ்தவ மதச் சிந்தனையையும் மிகவும் நேசித்தக்கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள் எம்மதமும் சம்மதமே என வாழ்ந்தவர்.

இதன் காரணமாகவே, இவர் ‘கதிரேசன் கானம்’ ‘கோணேசன் தியானம்’ ‘நமற்கார நவீன நாகரிக நவரசக் கீதங்கள்’ பறாளைய வேலன், பறாளைய விநாயகர், வழக்கம்பறை மாரியம்மன் பாட்டு ஆகிய இந்துமதம் சம்பந்தமான பாடல்கள் தவிர ‘திரு. பேசுநாதனின் ஜெனன் விழாவின் கீதம்’ என்ற கிறிஸ்தவ நூலையும் எழுதியுள்ளார். இது கவிதைத்துறையில் இவர் கொண்டிருந்த நோக்கினை எடுத்தியம்புகின்றது.

இவர் கவிதைத் துறையினுள் நுழைவதற்குச் சிறிது காலம் முன் பாகவே சமூகப்பணியிலே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை வாழ்ந்து மறைந்தார். (1872 - 1929) இவரது பாடல்கள் பெரும்பாலும் சமூகக் குறைபாடுகளை அகற்றுவதற்கான இலக்கிய முயற்சிகளாகவே இருந்தன.

அவை பற்றி கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு கூறினார்.

‘வெகுசன நிலையில், மக்கள் பாடல்களை இசைத்துப் பாடவேண்டும் என்பதற்காகவே இவர் தமது ஆக்கங்களைக் ‘கீதங்களாக’ இயற்றினார். இலக்கியத்தைக் கற்றறிந்தோரது ஆர்வ ஈடுபாடாக மாத்திரம் கொள்ளாது சாதாரண மக்கள்து பாடற் பொருளாகவும் கொள்ள இவர் முனைந்தமை, இவரை இக்காலப் புலவர்கள் பலரினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது.’

(கா. சிவத்தம்பி 1987:27)

துரையப்பாப்பிள்ளையின் பாடல்களை ஒத்தவையாச பிற்பகுதி யிலே கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்களும் அமையலாயின. இது அவருடைய பாடல்களின் தாக்கங்களினால் கூட அமைந்திருக்கலாம். இது மட்டுமேன்றி தமிழகத்தில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் நாடகத்திற்கென இயற்றிய பாடல்களை இரசித்துப் பாடிய பரிச்சயத்தினாலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

பொதுவாக இவருடைய பாடல்கள் பல்லவி, அனுபஸ்லவி, சரணம் போன்ற கீர்த்தனை உறுப்புக்களையும், பாட்டு, தொகையறா எண்பவற்றையும் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இனிய இசையமைப்பிற்காக, ‘இது இன்ன மெட்டு’ என்றும் ‘இன்ன தாஸம்’ என்றும் கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள் தனது பாடல்களிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இசை நாடகக் கலைஞராக விளங்கிய காரணத்தினால் இவர் எழுதிய பாடல்கள் அனைத்தும் இசையுடன் பாடக் கூடியனவாகவுள்ளன.

கிருஷ்ணபிள்ளை சமயப் பாடல்களும் இயற்றியுள்ளார், என்முன்னரே சொல்லப்பட்டது. இவருடைய காலத்தில் பலரும் சமய நோக்கில் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். இவர்களில் வண்ணை நெ. வெ. செல்லையாவையும், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். இவற்றை நோக்கும்போது அக்காலத்தில் இத்தகைய பாடல்கள் பாடும் மரபு இருந்திருக்கின்றதெனத் தெரிகின்றது.

மேலும் கிருஷ்ணபிள்ளையின் சமகாலத்திலே வாழ்ந்தவர்களாக புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, அல்வாழூர் கவி ஞர் மு. செல் ஸையா, யாழ்ப்பானன், பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார், முது தமிழ்ப் புலவர் நல்லதம்பி ஆகியோர் விளங்குகின்றனர். இத்தகைய கற்றறிந்த புலவர்களுடன் ஒப்பிடக் கூடிய வகையிலே இவரது பாடல்கள் மிகவும் நுண்ணிய ஆழ்ந்த கருத்தாழ்மும், இசைச் சிறப்பும், உணர்ச்சிப் பெருக்கும் உடையனவாகவுள்ளன.

பாட்கள் கூறும் பொருள் மரபு

2:1. இலங்கை அரசியலும் தமிழ் உணர்வும்

இலங்கையில் சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களுக்கிடையிலான இனம் சம்பந்தமான முரண்பாட்டுக்கு மிக நீண்டகால வரலாறு உண்டு. இந்நாட்டின் முதல் குடியேற்றவாதிகள் தாங்களேயென சிங்களவரும் தமிழரும் பலவேறு சான்றுகள் காட்டி வாதிட்டு வந்துள்ளனர்; வருகின்றனர். எம்முடைய மண் என்ற உரிமைப் போராட்டத்தின் அடிப்படையில் இங்கு பிரச்சினைகள் மேற்கொண்டிருப்பது சிறுகைகள்கூட புறக்கணிக்கப்படுவதாகக் குற்றஞ்சு சாட்டினர்.

சிங்களவர் பெரும்பான்மையாக இலங்கையில் வாழ்வதாலும், நாட்டின் ஆட்சியாளராக அவர்களே இருப்பதன் காரணமாகவும் சிறுபான்மையினராகிய தமிழரைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒடுக்கி வந்துள்ளனர். இது வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும். ஆனால் இந்நாடு சிங்களவருக்கு மட்டுமியிதன்று. இதனை இலங்கையில் இந்த துவமும் சமூகமாற்றமும் எனும் நால் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“உண்மையில் இலங்கை வரலாற்றை சரியானபடி விளங்கி ஆராய்ந்தால், ஆரியப் பாரம்பரியம் கொண்ட சிங்கள மக்களின் நாடு இலங்கை என்ற சுருத்துப்படிவத்தி னாடாக இன்று வெளிப்படும் ‘சிங்கள’ உணர்வு வரலாற்றிலிருந்து தோன்றி வளரவில்லை என்பது புலனாகும். இது இந்நாட்டிற்கு முழு உரித்தாளர் சிங்களவரே என்ற கோரிக்கையை நியாயப்படுத்துவதற்காக வளர்ந்த ஐதீகமாகும்.”

(1955:4)

சிங்கள உணர்வின் அடிப்படையில் சிங்களவர் செயற்படுகின்ற அதேவேளை தமிழர்களும் தம் நிலைகளை நியாயப்படுத்துவதற்காக பண்டைய வரலாறுகள் பலவற்றை எடுத்துக்கூறி வந்துள்ளனர்.

இலங்கையிலிருந்த பூர்வீகக் குடிகளுடன் இங்கே குடியேறியவர் கலந்து கொண்டனர் என்பது உண்மையே. ஆதி வரலாற்றுக் காலத் தில் சிங்களவர்கள் வட இந்தியாவில் இருந்து இங்கு குடியேறியவர் களின் வழித்தோன்றல்கள் என்றும், தமிழர்கள் தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் என்றும், முஸ்லீம்கள் அராபியா நாட்டில் இருந்தும், பறங்கியர் ஜரோப்பியர் வருகையுடனும் இங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் என்றும் கூறும் கருத்துப் பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும்.

இந்த இனங்களில் ஆரம்பத்தில் தமிழரும், சிங்களவரும் மாறி நாட்டை ஆட்சி புரிந்தனர். பின்னர் போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும், பிரித்தானியரும் நாட்டை ஆக்கிரமிப்புச் செய்து தமது ஆட்சியை நிலைநாட்டினர். இறுதியில் பிரித்தானியரிடமிருந்து நாடு விடுதலை பெற்றது. இவ்வரலாற்றின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது நாட்டின் இறைமை அனைத்து இன மக்களையும் பிரதிநிதித் துவப்படுத்துவதாகவே அமைய வேண்டும். எந்தவொரு இனமும் தனிச்சையாக நாட்டில் உரிமை பாராட்ட முடியாது. கிருஷ்ண பிள்ளையின் பின்வரும் பாடல் இதனைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

“எல்லோரும் வந்தேறு குடிகளென்ற
இரகசியமெவரறிவா ரீழந்தனனில்
எல்லாளன் துட்டகைமுனு இவர்கள் பரம்பரை
மாறி மாறியே யாண்ட பின்பு
ஒல்லாந்தர் முன்போட்டுக்கீசர், பின்னால்
ஆங்கிலேய ராண்டார்களவரையன்பாய்
எல்லோருமைக்கியமாய்ப் பரிந்து கேட்டு
எடுத்தோமிச் சுதந்திரத்துக்கெவண்டா சொந்தம்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1949:16)

‘சுதந்திரத்துக்கெவண்டா சொந்தம்?’ என வினாவுவதன் மூலம் சிங்கள இனவாதத்திற்குச் சாட்டையடி கொடுத்து வரலாற்று உண்மையைப் புரிய வைக்கின்றார். தமிழ்மக்களுக்கும் இந்தாட்டில் உரிமையுண்டு என்பதற்குரிய நியாயத்தையும் தெளிவாக வலியுறுத்துகின்றார்.

இலங்கையில் தேசிய இயக்கம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கு பிரித்தானிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் அன்று தடையாகவிருந்தன. இதன் காரணமாக இத்தேசிய இயக்கம் மிதவாதத் தன்மையுடைய தாகவும், சகல இனக் குழுக்களையும் தழுவியதாகவும் வளர முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் இவ்வியக்கத்தில் தமிழரும் இருந்தனர். ஆனால் சிங்கள மேலாதிக்கமே இச்சுழலில் மேலோங்கியது. இவ்விரு இனங்களுக்குமிடையே காணப்பட்ட முரண்பாடுகளைப் பிரித்தானிய ஆட்சி பயன்படுத்திக் கொண்டது. பல இன தேசியக் கருத்தமைவு இவர்களிடையே இல்லாதிருந்தமையால், பிரித்தானிய ஆட்சியாளர் பல்வேறு அரசியல் யாப்புக்களைப் பயன்படுத்தினர். இது இனங்களைப் பிரித்து வைக்க வாய்ப்பாக அமைந்தது.

ஆரம்பத்தில், அந்நியருக்கெதிராக இந்த இனங்கள் செயற்பட்ட போதும், 1920 இல் இருந்து பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ வளர்ச்சி, 1931 இல் டொனமூர் அரசியல் யாப்பு அமூலாக்கப்பட்டமை, 1947 இல் சோல்பரி யாப்பு அமைக்கப்பட்டமை, 1948 இல் நாடு அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றமை என்பன காரணமாக முரண்பாடுகள் வலுவடையத் தொடங்கின.

1931 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட டொனமூர் யாப்பில் நிர்வாகக்குழு முறை, தேசாதிபதி முறை ஆகிய இரு சிபார்சுகளும் சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பேணுவதற்காகவே ஆக்கப்பட்டன.

ஆயினும் நடைமுறையில் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை இவை பாதுகாக்கத் தவறிவிட்டன. இதனால் சிங்களவர் தமிழரின் பிரதிநிதித்துவத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்பட்டமையால், வகுப்புவாதம் தலைதூக்கியது. இதனையுணர்ந்தே சேர். பொன் இராமநாதன் இந்த யாப்பு முறையினை எதிர்த்தார். இவருடைய முயற்சியைத் தமிழ் உணர்வுடைய கிருஷ்ணபிள்ளை பாராட்டியுள்ளார்.

“டொனமூர்த் திட்டம் சிறுபான்மையினரைக் கொல்லும் எனச் சேர். பொன். இராமநாதனியம்பிய சொல்லின் இனிய கருத்துணர்ந்து இயல்பொடு வெல்லும் எதார்த்தவாதியிலர் சொல்லை ஏற்று ஜூயங்கொள்ளும்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1946:6)

இங்கு, தமிழர்களது அபிலாசைகளை நிறைவு செய்யக் கூடிய வர்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு இவரிடத்தே காணப்பட்டதென்பது தெரிகின்றது.

சோல்பரி ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு வந்தபோது ஜி. ஜி. பொன் ஸம்பலம் தலைமையில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் அக்குழுவிடம் சம பிரதி நிதித்துவக் கோரிக்கையை முன்வைத்தது. “‘ஜம்பதிற்கு ஜம்பது’” என அழைக்கப்பட்ட இக்கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமையினால் தோல்லி கண்டது. இதேவேளை சட்டசபையில் தமிழர்களான துரைச்சாமி, மகாதேவா போன்றோர் இருந்து இக்கோரிக்கையை எதிர்த்துக் கெய்தப்பட்டனர். இந்திலைமையினை அவதானித்து வந்த கிருஷ்ணபிள்ளை, ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் தமிழ் அபிமானத்தை உணர்ச்சிகரமாக புகழ்ந்தும், தமிழர்களாகிய மற்றவர்களின் துரோகத்தனத்தினை இகழ்ந்தும் பாடல் ஆக்கியுள்ளார்.

அரசியல் யாப்பிற்கு ஆதரவு கொடுத்த இவர்களை கண்டிக்கும் வகையில்

“ஜம்பதுக் கைம்பது பொன்னம்பலம் கேட்க
அலட்சியம் செய்த சுயநலமிகளே
இன்னது தானினிச் செய்குவதென்று
எழுந்து திரண்டு வழி தேடுங்களே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1949 : 10)

எனக் கூறுவதுடன், அவர்களை நல்வழிக்குரிய நடவடிக்கைகளில் செயற்படுங்கள் என வேண்டுகோள் விடுக்குமளவிற்கு அரசியல் ஞானம் கொண்டவராகவும் இவர் விளங்கியுள்ளார்.

சிறுபான்மையினராகிய தமிழருக்காக உரிமைக்குரல் கொடுத்த ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், பின்னர் டி. எஸ் சேனநாயக்கா அமைத்த அரசாங்கத்தில் மந்திரிப் பதவிக்காக இணைந்து கொண்டார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் 1948 இல் குடியுரிமைச் சட்டம் இவ்வரசாங்கத்தினால் அமுலாக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக வாக்குரிமை பெற்றிருந்த பத்து இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட இந்தியத் தமிழர் குடியுரிமை இழுந்து இந்தியாவிற்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனினும் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் இச்சட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினார். இவரிடத்தில் கிருஷ்ணபிள்ளை மதிப்பு வைத்திருந்த போதும், இந்திகழ்ச்சி அம்மதிப் பில் பெருஞ்சரிவினை உண்டாக்கியது. இச்செயலைக் கண்டித்த துடன் ஏனைமும் செய்தார்.

“ஜம்பதுக் கைம்பது கேட்டதும் பெருமை
அகில இலங்கைத் தமிழ் கொங்கிரேஸ்சை
அமைத்ததும் பெருமை, ஆனால் யூ. என். பி. யில்
அமைச்சர் பதவி கோரியது இழிமை”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1949: 10)

அநியாயமாக பாதிக்கப்பட்ட இந்தியத் தமிழருக்கான உரிமைக்கு ஆதரவு வழங்கி இவர் பாடல்கள் இயற்றியமையால் தான் ஒரு தன் மாண்மீது மிகக் குறிப்பு தமிழன் என்ற நிலையினை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார்.

“பிந்தி வந்த இந்தியரை *முந்திவந்த
இந்தியர் புறக்கணித்து
வந்தவழி பாருமென்று வான்பயிரும்
செய்பயிரும் வளர்த்த பின்பு
தொந்தரவு செய்தவரைத் துரத்த என்னாங்
கொன்றுவது துரோகம்.....”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1946:4)

இலங்கை மக்கள் உண்மையில் அவர்கள் சிங்களவராகட்டும், அல்லது தமிழராகட்டும் இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறியவர் களாவர். இவர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக பின்னர் வந்த இந்தியரை விரட்டுவது நியாயமில்லை என்பதனை இங்கு எடுத்துரைக்க முன்னகின்றார்.

இதுமட்டுமன்றி சோல்பரித்திட்டத்தினால் குடியேற்ற நாடு என்ற வகையில் சுயாதீனங் கூடக் கிடையாமல் போனதால் தமிழர்கள் எவ்வித நன்மையும் பெறவில்லை. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் தமிழராக இருந்துங் கூட இதனை ஆதரித்துள்ளமையால் இவர் மீது கிருஷ்ணபிள்ளை ஆத்திரங் கொண்டிருந்தார். இச்செயலைக் கண்டிக்கும் வகையில் கோபாவேசத்துடன் பல பாடல்கள் புனைந்துள்ளார்.

சோல்பெறிக் கொம்ணின் வெள்ளையறிக்கையை விடுத்தது
தோண்டிப் புதைக் கிறபான்மையரை;
நூலாயந்திடு மெங்கள் பிரபுக்கள் கூட
நுப்பமறிந்தும் வாளாவிருந்தார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1949: 10)

இவர்களது கையாலாகாத்தனத்தினை ஏனைம் செய்தது மட்டுமன்றி, இன்னோரிடத்தில் “பொன்னைத் தமிழர்” (கிருஷ்ணபிள்ளை; 1946:3) என வர்ணிப்பதன் மூலம் தனது கோபத்தினையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

* சிங்களவர்

இந்தியத் தமிழர் குடியுரிமை இழக்கக் காரணமாகவிருந்த குடியுரிமைச் சட்டத்தினை ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஆதரித்தமையால், கருத்து முரண்பாடு ஏற்பட்டு எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், சி. வன்னியசிங்கம், இ. எம். வி. நாகநாதன் போன்றோர் தமிழ் காங்கிரஸ்ஸை விட்டு விலகினார். இவர்களாலே தமிழரசுக்கட்சி அமைக்கப்பட்டது. கிருஷ்ணபிள்ளை பின்னர் இக்கட்சியினை ஆதரிக்கத் தொடங்கினார்.

1956 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காவினால் சிங்களமொழி அரசகரும் மொழியாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது. இது பற்றி பின்வரும் கூற்று சிந்திக்கத்தக்கது.

‘‘50க்கு 50, அரசாங்கத்தில் மந்திரிப் பதவிகளைப் பெற்றுத் தமிழர்களின் நலன்களைப் பேணுவது போன்று ‘தந்திரத்தால்’ தமிழ்மக்களின் பொருளாதார நலன்களை பேணலாம் என்று மக்களை நம்ப வைத்த ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் கெட்டிக்கார அரசியல், யூ. என். பி. களனி மாநாட்டில், சிங்களம் மட்டுமே அரசுகரும் மொழியாகும் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டபோது ஆட்டங்கண்டது’’

(இமயவரம்பன்: 1988:46)

எனும் இமயவரம்பனின் கருத்தும் நோக்குதற்குரியது.

இதேவேளை, தமிழரசுக் கட்சியானது அரசகரும் மொழியாக சிங்களம் பிரகடனப்படுத்தப்படுவதை வன்மையாக எதிர்த்தது. தமிழ் மக்கள் மீது சிங்களம் பலாத்தகாரமாகத் தினிக்கப்படுகின்றதெனப் பிரசாரம் செய்தது. இந்தப் பிரசார நடவடிக்கையில் கிருஷ்ணபிள்ளை யும் பங்கு கொண்டார்.

எங்கள் மொழிக்கு நேரிட்ட இன்னலை களைய வேண்டியது எம் கடமையே. சாதி, சமயம், சமுதாயம், தனது மொழி என்பன அடிமைப்பட்டு அழியுமேயானால், அது நாம் அடிமைப்படுவதற்கு நிகராகும். இவற்றை மீட்டெடுக்க வேண்டுமானால், விழித்து எழுந்து எங்கள் மொழிக்காகப் போராடுதல் வேண்டுமெனக் கிருஷ்ணபிள்ளை கருதினார்.

“விழித்தே யெழுந்துற்றுப் பாரடா தமிழா
விபரீதம் வரவரப் பெருகுவதை

பழித்தே தினம் பெரும்பான்மையாயார் செய்யும்
பாதகமே பெருங்காதகமே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949: 10)

என ஏகாதிபத்திய அரசின் விதோத உணர்வினைப் புரிய வைப்ப
துடன்

“நீதியுடனே யெங்களுக்குமையைப் பேண
நின்று வாதாடுதல் கடமையன்றோ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949: 12)

என மக்களின் உணர்வுகளைத் தூண்டி விழிப்படையச் செய்
கின்றார். இது இவர் தமிழ்மீது ஏகாண்ட பற்றுதலினால் உண்டாகிய
செயற்பாடாகும்.

இவற்றினைக் கொண்டு நோக்கும் போது கிருஷ்ணபிள்ளை தமிழ்
மொழி மீதும் தமிழர்கள் மீதும் ஆராத பற்றுக்கொண்டமை தெரிய
கின்றது. இப்பற்றுதல் காரணமாக இவற்றிற்காக யார் யார் உரிமைக
குரல் கொடுத்து முன்னின்று உழைத்தார்களோ, அவர்களையே
இவர் ஆதரித்து வந்துள்ளார். இதுவே இவரது அரசியல் சித்தாந்த
மாகவும் காணப்பட்டது.

பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் திட்டமிட்டபடி சிங்கள அர
சின் உதவியுடன் சிங்கள மக்களினால் கபளீகரம் செய்யப்பட்டு வந்
திருக்கின்றது. இத்தகைய குடியேற்றங்கள் கண்டு தமிழ் மக்கள்
வெகுண்டனர். இதனை உடனடியாக நிறுத்துமாறு அடிக்கடி குரல்
எழுப்பினர். இந்திலைமையினை நாம் இன்றுங்கூட அவதானிக்க
முடிகின்றது. கிருஷ்ணபிள்ளையும் ஓந்த அநியாயச் செயலை மிகவும்
ஆக்ரோஷத்துடன், ஏனென்றாலும் சித்திரிக்கின்றார்.

“ஒட்டகம் போல் தங்கள் மக்களையெங்கள்
ஊருக்குள் நாளுக்கு நாளனுப்பி
கட்டியே வீடுகள் கவன்மென்றுக் கணக்கில்
கபடமாகவே குடியேற்றுகிறார்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949: 12)

பெளத்த பறுமலர்ச்சியின் பிரிக்க முடியாத தகுதிபான பொற் காலம் பற்றிய ஜதிகங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த சிங்கள பேரின வாதம் அரசியலில் பிக்குகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்துள்ளது. இவர்கள் சிங்கள பெளத்த தீவிரவாதத்தின் சின்னங்களாக விளங்கினார். இவர்களை கிருஷ்ணபிள்ளை பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

“சில சிங்கள பிக்குகள் புத்த பகவானிங் கொள்கைக்கு மாறாக அரசியலில் புதந்து அக்கிரமஞ் செய்ய முன்வந்து வகுப்புவாதத்தைக் கிடைப்பி அன்பு காரணமாயேற்பட்டிருக்கும் மக்களின் ஜக்சியத்தைக் கெடுத்து அறிவுக்கு வழி தேடி வருகிறார்கள்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949;3)

கிருஷ்ணபிள்ளை தான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த காலத்தின் குழலை மிகவும் ஆழமாக நுழை ஆராய்ந்து பாடல்கள் புனைந்துள்ளார். இதன் காரணமாக சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழ்மொழியையும் தமிழ் மக்களையும் அடக்கி ஒடுக்க முற்படுகின்ற தென்பதனை அம்பலப்படுத்தினார். ஒடுக்கப்பட்ட இம்மக்களிடையே அவர்களது நீண்டகால பாரம்பரியச் சிறப்புக்களை, தமிழ்மொழியின் தனித்துவத்தை எடுத்துக்கூறி, தமிழைப் பேண வழிதேட வேண்டுமென எண்ணினார். அந்தத் தமிழ் உணர்வு இழையோடுக் கூடியதான் பாடல்களை ஏழுதுவதன் மூலம், தமிழ் நெறிப்படுத்தப்பட்டு உயர்வான மார்க்கத்தைக் தமிழ் உலகம் கண்டறியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

“திருச்சைவ யீந்திடும் தேன் மொழியே பாலை ஆய்ந்திடும் வானமுதம் போலினிக்கும் ஒரை மன்னாதி மன்னரெல்லாம் மன்னுவிகிற போற்றியே மன்றங்களிலே வளர்த்தாரேயிதனை ஏற்றியே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1941:49)

என தமிழ் மொழியின் இனிமையை ஒசைச்சிறப்பை, வரலாற்றுப் பெருமையை முன்னருத்துகின்றார்.

ஈசவம், சிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், பெளத்தம் முதலிய மதங்களைச் சார்ந்த மக்களில் பலர் தமிழ் அறிவுடையவர்களாக இருப்பார்கள், அன்றி தமிழராக இருப்பார்கள். இக்கருத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாக,

“எம்மதமும் சம்மதமாய் எம்மொழியை நாடியே
யேசு புத்தர் முகமத் நபிதம் பேயரைச் சூடியே
அன்பான கீதமெல்லாம் ஆர்வமொடு பாடியே
அனுதினமும் தொழுவதை அம்மனே பார் தேடியே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949)

என்று பாடித் தமிழின் சர்வ மதக் கொள்கையை எடுத்துரைக் கின்றார் இதனுடாகத் தமிழ் மொழியின் சமதர்ம நோக்கு முனைப் பூப் பெறுகின்றது.

புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகள் பிரதேசத்தின் கால வரலாற்றைக் கண்டறிய உதவுகின்றன. இதன் மூலம் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின், நாட்டின் பழமையை, பூர்வீகக் குடிகளின் வாழ்வு முறையை ஓரளவிற்கு வரையறை செய்து கொள்ளலாம், சமுத்தில் நடைபெற்ற இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் தமிழரின் பூர்வீகத்தை அறிய உதவியுள்ளன. தமிழ் மன்றங்கள் நாட்டை ஆண்ட வரலாற்றை உறுதி செய்கின்றன. சைவ ஆலயங்களின் பழமையும், அங்குள்ள கல்வெட்டுக் களும் தமிழ்மொழி சமுத்தின் தொன்மையான மொழி எனப் புலப் படுத்த சாதகமாயுள்ளன. இதனைப் பின்வருமாறு ஆவர் கூறுகிறார்,

பொங்கு தமிழரசாட்சி புரிந்ததற கத்தாட்சி
புதைப்பாரு ஓராய்ச்சி பொழுதத மிகுந்த சாட்சி
அன்றியும் பாரு குட்ச ஆலயங்களின் காட்சி
அதுவெயெமது ஆட்சிக் கடையாளங்கொள் மாட்சி

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949;13).

தமிழ் மன்னை, தமிழ் மக்களை, தமிழ் மொழியை, காக்கக் கூடிய வழிவகைகளை அவதானமாக எடுத்துக் கூறிய கிருஷ்ணபிள்ளை தமிழ் மக்களே எங்கள் உரிமைகளை மீட்டெட்டுக்க எழுந்து வாருங்கவென அறைக்கவல் விடுகின்றார்.

“எழுந்திரடா தமிழா

எங்கே ரோச மொழித்துப் போனதென விழித்து”

என்று உணர்ச்சிகரமாகக் குரல் கொடுத்தவர், பின்னர் அமைதியாக தமிழரின் நிலையினை விளங்கப்படுத்துகின்றார்.

தாயின் மொழியினைத் தவறவிடுகிலோ பூபாலா
தரணியில் நாமடிமையல்லவோ பூபாலா
தூயதேன் மொழியான தமிழனை பூபாலா
தூங்கிடாது நாளும் துலங்கமேலும் கொண்டானு பூபாலா”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949:15)

கிருஷ்ணபிள்ளை தமிழன் என்ற தளத்தில் நின்று சமிழ் உணர்வு ததுப்பப் பாடல்கள் இயற்றிய போதும். தேசிய ஒற்றுமையில் அன்று கவனஞ்செலுத்தி வந்தார். வகுப்புவாத விரிசல்களினால் முரண்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களையெல்லாம் ஒன்றிணைக்க வேண்டுமென்ற பெரு விருப்பங் கொண்டிருந்தார். சிறபான்மையினரின் அமிலாசைகள் டாவும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டு ஈழத்தில் சிறந்த அரசாட்சி நிலவ வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தார்.

கட்டுக்கோப்பான சமுதாயமொன்றின் மூலமே தேசிய ஒற்றுமை பற்றிச் சிந்திக்க முடியும். இது பற்றி அனுபவ வாயிலாக உணர்ந்த கிருஷ்ணபிள்ளை சமுதாய ஒற்றுமையில் கவனஞ்செலுத்தினார். தமிழ் காங்கிரஸ், தமிழரசு போன்ற கட்சிப் பிளவுகள் ஏற்பட்ட போதும், அவர்கள் அனைவரும் இணைந்தால் தமிழர் சமுதாயம் எளிதாக முன்னேற்ற மட்டும் என்ற தனது இலட்சியத்தை பின்வரும் பாடல் மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

“ பொன்னனும் நடேசனுஞ் சுந்தரவிங்கழும்
புனிதமிகும் செல்வதாயகழும்
நன்மை விரும்பிடு மிஸ்லாந்தோழுமரும்
நாடி யொன்றாகிடில் ஜெயமநிசமே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949:12)

சிங்களப் பேரினவாதம் விரோத மனப்பாங்குடன் தமிழரை நோக்கிய போதும், அவர்கள் மீது கோபஞ் சாதியாது தங்களுடைய உரிமைகளைத் தமிழர் வேண்டி நின்றனர். சிங்களவரின் தவறுகளை அவ்வப்போது சுட்டிக்காட்டிய போதிலும் எதிரினாக அவர்களைக் கருதவில்லை. இது தமிழர்கள் அன்று தேசிய ஒற்றுமையில் காட்டிய ஆர்வத்தினை வெளிக்காட்டுகின்றது. இக்கருங்கினை கிருஷ்ணபிள்ளை யும் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மக்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையாக வாழ்வதற்கு அவர்களுக்குரிப் பூரிமைகள் யாவும் வழங்கப்பட வேண்டும். எல்லா இன மக்களும் அரசினால் சமமாக நடத்தப்படும் போதே இது சாத்தியமாகும். இதனைப் பின்வரும் பாடல் துல்லியமாக விபரிக்கின்றது

அந்தோனி அப்புஹாமி அப்துல்கானி யுயர்
அம்பல வாணியென்று ஆயிட்டாலும் பெயர்
அன்னை யொன்றுதான்னை வோரும் சேயர் — இதை
அறிந்து கொண்டால் தீர்ந்துபோகும் தானே துயர்

(கிருஷ்ணபிள்ளை தி. இ: 07)

அன்றைய நாட்டின் குழநிலைக்கேற்ப பலரும் இந்த உணர்வு ஏற்படக்கூடிய வகையில் தேசிய ஒற்றுமையினை வலியுறுத்தி பாடல்கள் புனைந்துள்ளனர். இப்பாடல்கள் சிலவற்றை கலாநிதி க. கைலாசபதி புதுமை ஆலக்கியம் எனும் சஞ்சிகையில், எடுத்து விளக்கியுள்ளார். உதாரணமாக பி. கு. சரவணனின்

“செந்தமிழுஞ் சிங்களருமாயவிரு தோழி
சேவை செய்யும் இராச கன்னி சமூமெங்கள் தேயம்”

எனும் பாடலையும், கவிஞர் மு. செல்லையாவின்

“அறந்தெரி சிங்களத்தோடனிதமிழ் மொழியே யென்னுஞ் சிறந்திடு சிறகிரண்டால் சிரிய சமுந்தன்னை வருந்திடா வண்ணம் மேலாய் வளர்க்கலா மென்று அத்துப் பறந்திடு பட்சிசாலம் பாய்ந்தன கொழும்பு பார்த்தே”

(மு. செல்லையா 1975: 55)

எனும் பாடலையும் குறிப்பிடலாம்.

கிருஷ்ணபிள்ளையின் இப்பாடல்கள் மூலம் அன்றைய அரசியல் குழநிலையினை, பேரினவாதத்தின் அடக்கு முறைகளை, சிறுபான்மையினரின் எதிர்பார்ப்புக்களை அவதானிக்க முடிகின்றது. சமுதாய ஒற்றுமையினையும் தேசிய ஒற்றுமையினையும் வலியுறுத்திய பாடல்கள் கொண்டு அன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

கிருஷ்ணபிள்ளை போன்ற பலரும் தேசிய ஒற்றுமையினை வலியுறுத்தி வந்தபோதும் சிங்களப் பேரினவாதம் இதனைக் கருத்திற் கொள்ளாது தன்னிச்சையாக நடந்து கொண்டது. தேசிய ஒற்றுமையினைக் கருத்திற் கொண்டு சாத்வீக முறையில் சிறுபான்மையினராகிய தமிழர் தமது உரிமைகளை வேண்டி வந்த போதும் தமிழ்த் தலைவர்கள் கோரிய குறைந்த பட்ச அடிப்படை உரிமைகள் கூட்டு அவர்களுக்கு வழங்க சிங்களப் பேரினவாதம் தவறி விட்டது. இதன் காரணமாகவே, சாத்வீகப் போர் பின்னர் ஆயுதப் போராக வடிவம் பெற்றது. அதனால் இன்று நாடு பிளவுபட வேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது என் அரசியல் வாதிகளும், அறிஞர்களும் கருதுகின்றனர். இது உண்மையே.

1.2 சமுகமுங் சமுக வீடுதலையும்

குறிப்பிட்டதொரு வசலாற்றுக் காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடையே உணர்வுகள், கருத்துக்கள், பழக்கவழக்கங்கள், சமுதாயத் துடனான கூட்டுறவு என்பனவற்றை அவதானித்து அதன் மூலம் தன்னைப் பாதித்த உணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும் தன் சிந்தனைகளுடன் இணைத்து படைப்பாரி தனது கலை ஆக்கங்களைத் தருகின்றான். எந்தவொரு படைப்பாரியின் ஆக்கங்களிலும் அவன் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் வாழ்க்கைப் போக்குஞ்சனையும் அற்றின் குறை நிறைகளையும் கண்டுகொள்ளலாம்.

கிருஷ்ணபிள்ளையும் தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்தைத் தனது பாடல்களில் விபரிப்பதுடன், அச்சமுதாயத்துக் குறைபாடுகளை நீக்கி சமுதாயத்தின் வீடுதலைக்கு வழிகோல் வேண்டுமென்ற உணர்வுந்து தல்களையும் புலப்படுத்தியுள்ளார்

யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தில் அன்று பெரும்பாலானோர் சிய தொழிலாளர்களாகவும், ஒரு சிலர் அரசாங்க உத்தியோகம் செய் கின்ற நடுத்தர வர்க்கத்தினராகவும் கரணப்பட்டன. இச்சிறுபான் மையினர் கல்விபெற்றவர்களாகவும் சமுதாய அந்தஸ்துடையவர்களாகவும் விளங்கினர். இந்த அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக குறைந்த வருமானம் கிடைக்கும் உத்தியோகங்களிற்கூடு, சிலர் கடமையாற்றினர். இதனால் இவர்கள் பெற்ற கஷ்டங்கள், பொருளாதார நெருக்கடிகள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல, இதனைக் கிருஷ்ணபிள்ளை கட்டிக்காட்ட தவறவில்லை.

“ஓமுங்கின்றி கடன்காரரானார் — சில
உத்தியோகத்திலும்றிடு முத்தமர்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956 : 23)

எனத் தொடங்கும் பாடவிலே, உத்தியோகம் புரிவதற்காக யாழ் நகர் தவிர்ந்த ஏணைய பிரதேசங்களுக்குச் சென்றோர் வசதிகளற்ற நிலைகளிலேயும், வரட்டுக் கொளவும் கருதி, நாகரிகமுற்றவர்கள் போல நடித்துச் சம்பளத்திற்கு மேலாகச் செலவழித்துப் போலியாக வாழ்ந்ததை எடுத்துச் சொல்வதன் மூலம், அச்சமுதாயத்தில் இருந்த குறிப்பிட்ட தொகை மக்களினுடைய வாழ்வின் போக்கை உணர்த்துகின்றார்.

“வீடுகிடையாது; வீடுகிடைத்தாற் சாப்
பாடு கிடையாது; சாப்பாடு கிடைத்தாற் கொண்
டோடி கிடையாது; .....”

இங்கு அங்கதச் சபையுடன் கிருஷ்ணபிள்ளை எள்ளிநகைபாடு மட்டும் செய்யவில்லை. அரசாங்கத்தார், உத்தியோகத்தர் அவர்களது நாகரிக வாழ்க்கை போன்ற இன்னோரன்ன செயற்பாடுகளைக் கண்டிப்பதுடன் அவற்றை உணர்ந்து நடக்க மக்கள் முயல வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்துகின்றார்.

கிருஷ்ணபிள்ளை மலாய் நாட்டில் கல்வி கற்று, சிறிது காலம் அங்கு உத்தியோகம் பார்த்தார். அந்நாட்டில் இலங்கை இந்தியத் தமிழர்கள் உயர்ந்த குறிக்கொள்களுடன் வந்து உத்தியோக மோகத் தினாலும் அந்நாட்டு வாழ்க்கை முறைகளிலால் சீரழிவதைக் கண்டு கவலைக்காண்டார்.

இப்பாடல் உயர் உத்தியோகத்தில் இருக்கும் சிலரின் கல்வித் தராதரத்தையும், சம்பளத்தைத் தவிர இலஞ்சம் கேட்பதனையும் அம்பலப்படுத்துகின்றது. இத்துடன் இலஞ்சம் கொடுப்போரின் போவிமுகங்களையும் தனது பராடல்களிலே குறுப்பிட்டுள்ளார் என்பதற்குப் பின்னாலும் பாடலை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

“கஞ்சிக்கலை கவிகள் காசை கவருதற்க
லஞ்சங்கொடுத்துப் பலர் வேலையாகி
இன்சப்பெக்கற்றோடு எல்லோருக்கும் வஞ்சங்கொடுக்க
அஞ்சாமலே பயின்றை அதிகங் குறைத்தனந்து”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933 : 31)

எனக் சொல்லிச்சொல்வர்.

மலாய் அரசாங்க உத்தியோகத்தரின் குறக்குவழி இலாபம் ஒரு புறம் இருக்க மறுபறும் அரசாங்கம், தன்னிடம் பணம் இல்லையென்று கூறுகின்றது. அதனால் சுங்கவரிகளைக் கூட்டுகின்றது. நிறைய சம்பளம் பெறுவாரைக் கட்டாய ஓய்வில் அனுப்புகின்றது. குறைந்த வருமானம் பெறும் உத்தியோகத்தர்களைக் கப்பலில் ஏற்றி தாய்நாட்டுக்கு அனுப்புகின்றது. பணம் இல்லை என்றாலும் வானளாவிய கட்டடங்கள் கட்டுகின்றது. (கிருஷ்ணன் : 1933 : 32) எனக் கூறுவதன் மூலம் அரசு அநியாயங்களையும் மக்களுக்கு உணர்த்துகின்றார்.

கிருஷ்ணபிள்ளை தனது நாட்டு மக்கள் அந்திய நாடு மீது கொண்ட மோகத்தினால் அவதிப்படுவதை மட்டுமே இங்கு சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இக்குலறபாடுகளையுணர்ந்து மக்கள் திருந்து நடக்க வேண்டுமென்ற நோக்கினால் அவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றார்.

மலாயாவில் இறப்பர் தோட்டங்களிலே நாளாந்தக் கூவிகளாக வேலை செய்யும் ஏழைத் தொழிலாளர்கள் படுகின்ற இன்னல்களை, அவர்களுடைய வறுமைகளை அவதானித்தும் இவர் பாடல்களை ஆக்கியுள்ளார்.

அப்பாடா இறப்பர் விலைகுப்பெனக் குறைந் திட்டது
ஆயாடி யிங்கீய விலை மாயமாய் மறைந் திட்டது
அற்ப சரக்கின் விலையதிகமா யுயர்ந்திட்டது
எப்படிப் பிழைப்பதென்று ஏழைகள் பயந்திட்டது”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933: 31)

அம்மக்களின் நிலை நின்றும் அவர்களது உணர்வுகளைத் துல்வியமாக இவர் குறிப்பிடுவது, மிகவும் தத்ரூபமாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய நிலை இலங்கையிலும் மலையகத் தில் வசிக்க இந்திபத் தயிழ்நுக்கு ஏற்பட்டதனை “தேசியாசகள்” நூலில் (கிருஷ்ணபிள்ளை 1946: 4) குறிப்பிடுகின்றார். பாரதி பாடிய கரும்புத்தோட்டத்திலே எனும் பாடலும் இவற்றுடன் ஒப்பிடத் தக்கது.

சொந்த நாட்டின் வளங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாது அந்திய தேசத்து மோகத்தால் ஆந்நாட்டிற்கு வந்த மக்கள் தம் வாழ்வை ஒரு இடத்தில் நிரந்தரமாக அமைக்க முடியாது தின்றுவதையும் அரசாங்கம் வேலை இல்லையென் இவர்களை விரட்டுவதனையும் இவர் அவதானித்தார்.

“சோற்றுக்காலும் வேலையென்று துரந்து பலர்
பழிபடுத்தார்
தொடப்படாது செல்லுமென்று துரைமார் மறுபொழி
கொடுத்தார்.
தூற்றிக் கடிந்தனரே — அநேகர் கப்பலேறி
ஊருக் கடைந்தனரே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933, 32)

என அவர்கள் நிலையை ஏனானமாகக் கடிந்தார்.

ஆங்கிலம் கற்றவர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்தமை கண்டு, யாழிப்பாணத்துப் பெற்றோர், தமது வறுமை நிலையிலும், இருக்கும் நிலங்களினை ஈடுவைத்துப்பிள்ளைகளை மலாயா, சிங்கப்பூர் என அனுப்புவதைக் கண்டித்தெழுதினார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933: 28)

இது இக்கால யாழிப்பாணத்துக்கும் பொருந்தும். இப்படிச் செய் பவர்கள் எவ்வித பிரயோசனமுயின்றி சாப்பாட்டிற்கே திண்டாடுவதை இவர் தனது பாடலில் தெளிவாகக் கூறுவதன் மூலம், மக்களுக்கு அவர்களது தவறுகளை உணர வைக்கின்றார்.

“சிந்தித்திடைப் பாரீர் சேவையற்று
நொந்திட்டலையாதீர் இனியாலும்
தேசத்திலுங்கள் கடேசப் பொருட்களை
நேசித்துச் செய்து விசேஷத்துக் கொள்ளுங்கள் ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : தி. இ:10)

என முடித்துரைக்கின்றார். அதாவது, சுயதொழில் உற்பத்தியே மக்களை வளம் பெறச் செய்யும் என்பதுடன், தனமானத்துடன் வாழுவும் வழி வகுக்கும் என வலிப்புறத்துக்கின்றார். இது பின்னர் ஆராயப்படும்.

தமிழர் சமுதாயத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உயர் வர்க்கத் தினரால் அடிமைப்படுத்தப்படுவதனை வன்மையாக எதிர்த்தார். சமுதாய அக்கறை கொண்ட இவர், சாதிபத்திற்கான காரணங்களை ஏனம் செய்வதுடன், அவற்றை அகற்ற வேண்டுமென்ற அசையாத கொள்கைப் பிடிப்பட்டனும் பாடுபட்டார்.

“சாதிதொழிலாலையே சகசமாய் வந்தவச் சங்கதி
யறிந்திடாது
சதியிலுயராரியர்கள் சாற்றுமுறை கேட்டிந்து சமுகத்
தையுங் கெடுத்து
நீதி வழுவாது பல நேரமு மெமக்காக நிசமாய நைக்கு
உதவும் ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1948:19)

ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள், தொழிலின் அடிப்படையிலேயே, அச் சாதிப் பெயர் பெற்றனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். பொருளாதார அமைப்பு முறை என்ற காரணத்தினால், குறிப்பிட்ட தொழிலை அவர்கள் செய்வதற்கு, நிர்ணயிக்கப்பட்டனரேயொழிய அவர்களை ஓடுக்குவதற்கில்லையென வாதிட்டார்.

சமூக விரோத நோக்குடன், இம்மக்களை கிணறுகளில் நீர் அள்ள விடாது தடுத்து, மரியாதையின்றிப் பேசி, ஆலயங்களில் பிரவேசிக்க மறுத்து வாழும் உயர்குல மக்களின் இழிசெயல்கள் யாவும் ஒழிக்கப் பட வேண்டும் (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1948:19) என்ற கருத்தை முன்

வைக்கும் கிருஷ்ணபிள்ளை “மிக்கவெகு வெட்கமாயிப் பழக்கத்தை விடு, மேன்மையாய் வாழலாமே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:19)

என அறிவுறுத்துகின்றார்.

சமூக அடிப்படையிலான வேறுபாடுகள் கொண்டு மனிதனை மனிதன் அடக்கும் இந்த இழிநிலை புரிந்தாலும் பெண்ணைக் கண்டால் அனைத்தையும் மறப்பார்களென என்னி நகையாடுகின்றார்.

“அன்னிச் சின்ன மேளத்தை உள்ளே வைத்து மறைவா துள்ளு துள்ளென்று சொல்லிச் சள்ளுக் கொள்ளுறார் கரவா”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:22)

இந்த உயர் சாதியினர் தங்களுடைய இன்பத்திற்காக சாதியிதி முறைகளை மறந்து தாழ்த்தப்பட்ட, கூத்தாடுகின்ற பெண்களுடன் இனபந் திளைக்கின்றவரென இவர் கூறுவது, அன்றைய சமுதாயத் தில் நடைமுறையில் இந்த ஒழுக்கச் சீர்கேட்டை உணர்த்துவதாக அமைச்சிற்கு.

பொருளாசை கொண்டும் தம் சாதியிலிருந்தும் இறங்கிக் கேவலமான செயல்களில் ஈடுபடுவார்களென்பதனை,

“சாணாரோடு நளவர் தான் திரட்டிடு
பானமெனுங் கள்ளின மானதெல்லாம்
தானே விலைப்படுத்தச் சர்க்காரினுட்டு புகுந்து
வீணே வெட்கமும் கெடலானார் வெள்ளாளரெல்லாம்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1933:29)

என சாதிபேதம் உயர் சாதியினர்க்குச் சாட்டையடி கொடுக்கின்றார்.

அன்றைய சமுதாயத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட இம்மக்களைக் கொண்டு நிலவுடமையாளர்களாகிய உயர்சாதியினர், எத்தகைய வேலைகளைச் செய்வித்தனர் என்பதனை, இம்மக்கள் வாயிலாகவே கிருஷ்ணபிள்ளை கூறுகின்றார். அவர்களது வயல் வெளிகளில் பயிர் நடுவதில் இருந்து அறுவடை செய்யும் மட்டும் பாடுபட்டு உழைக்கும் இம்மக்கள் கூறுவதாக,

“பஞ்சமரென்றெங்களை யேளனம்பண்ணுறீங்க - நாங்கள் பாடுபட்டாற் தானேயன்ன முண்ணுறீங்க - இதைப் பயிரிடும் போதுதானே என்னுறீங்க - எங்க பக்குவத்தைக் கண்டு பல்லை நன்னுறீங்க - உங்க பங்கமதைச் சொல்லவோ - இந்தப் பார்ப்புத்திடுமல்லவோ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:20)

“நாம் சேற்றில் கால்வைத்தால்தான் நீங்கள் சோற்றில் கை வைக்கலாம் ”

என்ற வைரமுத்துவின் பாடலுக்கு எத்தனையோ வருடங்கள் முன்னதாகவே கிருஷ்ணபிள்ளை “நாங்கள் பாடுபட்டால் தானே அன்னமுண்ணுறீங்க” என்ப்பாடியுள்ளமை சிந்தனைக்குரியது.

இவ்வாறு தீண்டாமை ஒழிப்பிற்கு கிருஷ்ணபிள்ளை கொடுத்த முக்கியத்துவம் இப்பாடல்கள் மூலம் தெளிவாகின்றது. காந்தியவழி நின்ற இவர், காந்தியின் மூலம் தீண்டாமையொழிப்பு முனைப்புப் பெற்ற போது வாழ்த்திப் பாடல் ஆக்கியுள்ளார். (கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:27) இது சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு இவர் வழங்கிய பங்களிப்பினைக் காட்டுகின்றது.

மனித, வாழ்க்கையில் ஊனும் உடையும் பிரதானமாக அமை கின்றன. அன்றைய யாழ்ப்பாண சமுதாயத்தில் பணையின் மூலம் கிடைத்த உணவுப்பண்டங்களும், நெல்வரிசிச் சோறும் பிரதானமாக அமைந்தன. எனினும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் விளைவாக அவர்களது பழக்கவழக்கங்கள் மட்டுமன்றி உணவுமுறைகளும் எம்முடன் இணையத் தொடங்கின. கொதுமைமா இறக்குமதியுடன், கோப்பி, தேநீர், கொக்கோ என்பன அறிமுகமாகின. கிருஷ்ணபிள்ளை சுபு உணவு உற்பத்தியிலே கவனந்து செலுத்தி வந்தார். இவையே யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சீதாஷுண நிலைமைக் கீர்றுதென அறிந்திருந்தார். எனவே அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து இறக்கு மதிப் பொருள்களை இல்லாமல் செய்வதில் முக்கியப்பங்கை கொடுத்தார்.

“கற்பகதரு” என வர்ணிக்கப்படும் பணையினருடுது சிறந்த உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென அறிந்திருந்த கிருஷ்ணபிள்ளை ‘பணைப்பாட்டு அல்லது தாலபுரத்தார் கீதம்’ எனும் நூலில் அவற்றின் சிறப்புக்களையெடுத்துக் கூறுகிறார்.

பனம் பழத்திலிருந்து பணாட்டு தயாரிக்கப்படும் முறையினையும், அதன் நீண்டகாலப் பாவனையையும் தெளிவுறுத்தும் கிருஷ்ணபிள்ளை உணவாக மட்டுமன்றி மருந்தாகவும் அது உபயோகிக்கப்படுமென், கின்றார்,

“ஆறாத சலரோகம், மேகம், கன்மங், குன்மம், பாண்டு மாறாதலையும் பேருக்கும் பெரியோருக்கும் வறியோருக்கும் பானந்தீனி பண்டங் கிண்டம் யாவுந்தந்து கொண்ட பணையின் பணாட்டு”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:17)

இது போன்றே ‘பனங்கட்டி தன் பெருமை கூறல், எனும் பாடலில் ‘கஞ்சியொடு கூழ்பிட்டுக் களிவகைக் குதவுவேன் கனத்த பலகாரமெல்லாம் தஞ்சமொடு எந்தனைக் சேர்த்துண்ண மிகவுருசி சமிபாடு மதிகமுண்டு’,

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:7)

எனப் பனங்கட்டியின் சிறப்புக்களை, விளக்கி அது உடல் ஆரோக்கியத்திற்கு உகந்ததெனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சினி அக்காலப்பகுதியில் மக்களிடையே பெருமளவு பாவனையில் இருந்திருக்கின்றது. கோப்பி, தேநீர், கேக், சொக்கிலேற், போஸ்ரம் ஒவல்ரின் என்பவற்றிற்கு இது உபயோகிக்கப்பட்டது. இறக்குமதிப் பொருளான இதன் பாவனையைக் குறைத்து, பனங்கட்டியின் பாவனையை அதிகரிக்க வேண்டுமெனக் கருதிய கிருஷ்ணபிள்ளை சினியே தன் பெருமை கூறுவதாக அமையும் பாட்டும் உரையுமான பகுதியில் அதன் தீமைகளைக் கூட்டிக்காட்டுகின்றார்.

“இனிப்பைக் கொடுத்துக் கொழுக்கப் பிடித்துக்
கொழுப்பைக் கரைத்து இளைக்கப் பிடித்து
இனிப்பு இனிப்பு என்று என்னை
வாரி வாரி வாய்விடுபவர்களுக்குப்
பூச்சியாகப் புழுவாகப் கிருமியாகிச்
சலரோகம் போன்ற பல ரோகங்களையும் கொடுத்துச்
சில நேரங்களில் பரலோகத்திற்கும் அனுப்பி வைப்பேன்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:10)

ஒடியலில் இருந்து தயாரிக்கப்படும் பிட்டு, கூழ், கழி என்பனவற் றையும் மிகவும் அழகும் எடுத்துச் சொல்வதன் மூலம் அப்பொருள் களில் மக்களுக்கு விருப்புண்டாக்குகின்றார்.

“பனைதரு மொடியலென்னை பாங்குட விடத்து மாவில் சினையிகு சீலாமீனின் சிரசையும் போட்டுக் கூழாய் கனலிலிட்டதனைக் காய்ச்சிக் கணக்காக இறக்கியுண்டால் மனையுறு மக்கட்டகல்லா மளவிலச் சணமாகும்மே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956 :13)

இவரது பனையுணவுப் பொருள் சம்மந்தமான பாடல்களில், அவை தயாரிக்கப்படும் முறை, அவற்றின் பாவனைமுறை, நோய் தீர்க்கும் முறை என்பவற்றையெல்லாம் மிக விரிவாகச் சொல்வதன் மூலம், எமது நாட்டு வளங்களே எமக்குப் போதுமானதென வலிமுறுத்துகின்றார்.

“மாமயிற் சூப்போ மேறி பிஸ்கோத்தோ
மாறி சொக்களேற்றோ
மரக்கறி சூப்போ ஒடியற்கூழ் பிட்டோ
பனங்கடடியோ ஷாக்கு”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:1)

என மக்களை நோக்கி வினாவும் போது, எத்தனை உணவுப் பொருள்கள் பாவனைக்கு வந்தாலும், பனையின் உணவுப் பொருள் களுக்கு ஈடாகாது என ஆணித்தரமாகச் சொல்கின்றார். இது பின்னர் ஆராயப்படும்.

தன்னிறவினைத் தரக்கூடிய உணவுப் பொருள்கள் யாவும் இருந்த போதும், கோதுமை மா அந்நியநாட்டில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது. ஆங்கிலேயர் இதனைச் சந்தைப்படுத்தும் நோக்கில் அறிமுகப்படுத்தியமையால் மக்களிடையே இது பிரபல்யமாகியது. எவ்வித போஷாக்குமற்ற இந்த மா மக்களினால் பயன்படுத்தப் படுவது கண்டு கிருஷ்ணபிள்ளை வெறுப்புக் கொண்டார்.

“வந்தம்மாக்கள் எத்தனையோ நிந்தம்மாவாக அவையை வாரியணைத்தே லயித்தோம் சொந்தம்மாவாக - இப்போ வந்தம்மாவும் வழுவி - எங்க சொந்தமாவும் நழுவி பந்தமாகத் தழுவி - கோ விந்தம்மாகப் பழுகி - கோ தம்பமாகவும் வந்திருக்கிறா - அவவும் நிந்தமல்லச் சொந்தம்மாவைப் பார்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:11/12)

மக்களினது பாவனையில் பணங்கள்கு, சாராயம் என்பன இடம் பெறத் தொடங்கின. இதனால் குடும்பங்களிடையே சண்டைகளும், விரோதங்களும் வளர்ந்தன. குடுத்தவர்கள் நோயாளிகளாயினர், சமுதாய மதிப்புக்கெட்டு அலைந்தனர். எனவே, இவர் மதுவிலக்கு எனும் பாடலில் மது அருந்துவதால் ஏற்படும் தீங்குகள் அனைத்தை யும் விபரித்துள்ளார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை 1956 : 25)

புகையிலை, சிகரெட் என்பன மக்களினால் உபயோகிக்கப் பட்டன. இரண்டுமே தீங்கு விளைவிக்கக் கூடியன, ஆனால், உள்ளுரில் உற்பத்தியாகும் புகையிலையினைப் பயன்படுத்தினால், வருமானம் கிடைக்கும். ஆகவே புகைப்பிடிக்கும் நீங்கள் சிகரெட்டை நீக்கி புகையிலையைப் பயன்படுத்துங்கள் என ஆலோசனை கூறுவதனையும் காணலாம்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1944 : 10)

பிரதேசத்துக் காலநிலையினையும், உடல் ஆரோக்கியத்தையும், பொருளாதார வளத்தினையும் கருதி சுதேச உணவுப் பண்டங்களையும் உடையையும் பேண வேண்டுமென்ற கிருஷ்ணபிள்ளை விதேசி உணவுடையினால் எமக்கே ஆபத்து என எச்சரிப்பதாகப் பின்வரும் பாடல் அமைகின்றது.

“ஊருக்குகந்த உடலும் உடலுக்குகந்திடு மூரினுணவுடையும்
பாருக்குள் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வழுந்
ஈந்து பயக்குமல்லால்

பேருக்கு வேண்டும் பிறதேசி பூணும் பிறவுடுப்பும்
ஆருக்குந் தக்க சமயத்திலாபத்து ஆய்ந்தெழுவீர்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1056 : 54)

மேலைத்தேயத்தவர்களது வருகையால் இலங்கைத் தமிழர்களுடைய நலடியடை பாவனைகளில் படிப்படியாக மாற்றங்களேற்பட்டன. இம்மாற்றங்கள் தமிழ்மக்களுடைய கலை கலாசாரம் பண்பாடு என்பனவற்றைப் பாதிக்கத் தொடங்கியபோது கிருஷ்ணபிள்ளை அதிர்ச்சியடைந்தார். அதனால், தமிழர்களுக்கு ஊறுவிளை விக்கும் இம்மாற்றங்கள் எமக்கு வேண்டியதேயில்லை எனப் பாடல் களையாத்தார். ஆனால் எம் சமுக முன்னேற்றத்திற்குரிய மாற்றங்களை அவர் வரவேற்றார்.

பெண்கள் சிலர் தலைமுடியை வெட்டியபோதும், கட்டைச் சட்டை அணியத் தொடங்கிய போதும், மஞ்சள் பூசுவதை விடுத்து பூசல்மா பூசத்தொடங்கிய போதும் இவர் கண்டிக்கத் தவறவில்லை.

“ஞாலத்திலே கவி சாலத்தில் உள்ள அலங்
கோலத்தை என்ன சொல்வேன்
நாளுக்கு நாளாய் நகர்ந்தது அம்மானே
நாரியர் மசருடைதானே”

என்றும்

“நங்கையர் மயிர்பிடித்து நறுக்கி எடுக்கிறார் குறோப்பு”

என்றும்

“மஞ்சள் மறைந்ததடி — சோப்புப்புட்டா
மாவு நிறைந்ததடி”

(கிருஷ்ணபிள்ளை 1933 : 33)

என்றும் இவர் கூறுவன் அக்காலச் சராசரி யாழ்ப்பாணத் தமிழ் ஞானத்தையே மனப்பாண்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மலாயாவில் கல்வி கற்று, அங்கேயே தொழிலும் பார்த்த கிருஷ்ணபிள்ளை அந்தியப் பொருள்களை வரவேற்கவில்லை. சுதேசப் பொருள்களையே ஆக்குவித்தார். இது காந்தியப் பாதிப்பால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். உதாரணமாக

“பல்விளாக்கும் பாக்குத்தூள் குச்சி போச்சு
பரதேசிப் பேஸ்ற்றுடனே பிரஷ்கமாச்சு
நல்லரு நாக்கை வழிக்கும் ஈக்குப் போச்சு
நாகரிகத் தகரத் தகடு மாச்சு
என்னில் என்னெண்ய படியா தென்ன லாச்சு
இங்கிலீச் வசிவினும் கிறீழு மாச்சு
உள்ள திருநீற்றுப் பூச்சொழியலாச்சு
உயர் முகத்தில் புட்டா போட்டுரஞ்சலாச்சு

(கிருஷ்ணபிள்ளை 1956: 24)

கிருஷ்ணபிள்ளை தமிழ்ப்பண்பாட்டின் மேற் கொண்ட காதல் மட்டுமன்றி, சைவத்தின் மேற் கொண்ட பற்றும் மேற்படி பாடவினாடாக வெளிப்படக்காணலாம்.

தனது நாளாந்த வாழ்க்கையில் மனதினை உறுத்திய சம்பவங்களையும் கிருஷ்ணபிள்ளை அவ்வவ்போது பாடல்களாக ஆக்கியுள்ளார். ‘பைசிக்கிள் பாட்டு’ எனும் பாடவிலே இரவு நேரத்தில் விளக்

விளக்கின்றிச் சயிக்கிள் ஓட்டிச் சென்று பொலிசார்னால் பிடிப்பட்டதை அங்கத் உணர்வுடன் விபரிக்கின்றார், இன்றைய யாழ்ப்பாணத்து இளஞ் சந்ததியினருக்கு இது புதுமையான செய்தியாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அன்று ‘காராளி முத்தையன்’ என்ற நாடறிந்த கேடி ஒருவன் இருந்தான். தனது சண்டித்தனத்தினால் பொது மக்கள் தொடக்கம் பொலிசார் வரை அவர்களை அடக்கி வைத் திருந்தான். இவனையொத்தவனே ‘முனியன்’ என்ற கள்ளன். இள வாலையில் நடந்த கொலைக்கு இவர்கள் இருவரில் ஒருவர் தான் காரணமென சந்தேகித்துப் பின்வரும் பாடலைப் பாடினார் கிருஷ்ண பிள்ளை.

‘இளவாலையிலும் மூன்று கொலையாச்சு - எவர் செய்ததோ அறியோம் கத்திவீச்சு - காராளி முத்தையனிலுமைய முண்டாச்சு - கள்ள முனியன்றும் ஒரு பேச்சு’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. 7)

கள்ளருக்கு மக்கள் அஞ்சி நடுங்கி வாழ்ந்த காலத்தில் இவர் துணிவுடன் தன் கருத்தை முன்வைத்தமை இவருடைய சமுதாய அக்கறையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

சண்டிலிப்பாயில் நடைபெற்ற இன்னொரு சம்பவம் கிருஷ்ணபிள்ளையின் மனதினை உலுக்கியது. அதனை கைவெட்டுப்பாட்டிலே விபரிக்கின்றார். கார்ச் சாரதியொருவன் பெண்ணொருத்தியில் ஆசை கொண்டு அவளைத் திருமணம் செய்ய முயன்றான். அவள் அதற்கு உடன்படவில்லை. கோபங் கொண்டவன், இரக்க மின்றி அவளுடைய கைகளை வெட்டிவிட்டான்.

‘கத்தியொடு வந்து கள்ளியைக் கைப்பற்ற கட்டிப் பிடித் தவளன்னியுங் கத்த ஜயோ வையமீதிலே தையலுக் குய்யவழி தருங் கைகளைக் கொய்தான்’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. 14)

பின்னர் அவன் சிறையில் அடைப்பட்டு அங்கேயே மாண்டதை அனுதாபத்துடன் குறிப்பிட்டு இந்த இழிசெயல் இனியும் தொடர வேண்டாம் எனக் கவிதையை முடிக்கின்றார்.

இந்துக்களிடையே சாபக்கேடாக அமைந்துள்ள அட்சங்களுள் முக்கியமானவை இரண்டாகும். ஒன்று சாதித்துவேசம்; இது பற்றி முன்னரே ஆராய்ப்பட்டுள்ளது. மற்றையது கோயில்களில் உயிர்ப்பலியிடல். கிருஷ்ணபிள்ளை இந்த இரண்டுவிடயங்களையும் கண்டித்துப் பாடல்கள் யாத்துள்ளார். கிருஷ்ணபிள்ளையைத் தொடர்ந்து மேலும் பல கவிஞர்கள் இக்கொடுமைகளைக் கண்டித்துப் பாடியுள்ளனர். இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் தங்கத்தாத்தா சோமசுந்தரப்புலவர். புலவரவர்கள் எழுதிய “தாய் ஆடு கதறியது” எனும் பாடல் வாசிப்போரின் உள்ளத்தை நெகிழு வைக்கும்.

“காவில் ஒரு பாவி கழுத்தில் ஒரு மாபாவி
கோவி இழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டினனே”
கோவி இழுக்கக் குளி மனஞ்சிதறி
ஆனா நினைந்தோ அழுதாய் என் கண்மணியே”
(சோமசுந்தரப்புலவர் 1955:33)

இவ்வாறு மனங்கொதித்து இவர் பாடிய பின்னரும் இப்பொழுதும் மாபாவிகள் பலர் இறைவனின் பெயரால் கோயில்களில் உயிர் வதை செய்வது எவ்வளவு காட்டுமிராண்டித்தனமானது என்பதை இந்துக்களும் இந்த நிறுவனங்களும் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும். வெறும் கோஷங்களும், துண்டுப்பிரசரங்களும், மேடைச் சொற்பொழிவுகளும் இக்கொடுமைக்குத் தீர்வு காணப்போவதில்லை.

ஈசவக் கோயில்களிலே இறைவனின் பெயரைச் சொல்லி சமூக விரோதிகள் செய்யும் சமூகச் சீர்க்கேடுகளை இறைவனுக்கு முறையிடும் வாயிலாக இவர் அம்பலப்படுத்துகின்றார்.

“உண்டியல் பெட்டியைக் கொண்டு சென்றோரும்
ஒத்தாசையாய் நின்று உழைத்துக் கொண்டோரும்
ஊரிலே பாரடிதாயே யுண்நோலே தான் ஏகாலையாகுது
உள்ளபடி * பிரேதமுந் தன் சந்திதியில் விலையாகுது ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை :தி. இ. 13)

என சாமியார்களின் கள்ளத்தனங்கள். சண்டித்தனம் செய்யும் துட்டர்களின் கும்மாளங்கள் என்பனவற்றை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகின்றார்.

இங்கு கோயிலைக் காட்டிச் கொள்ளையிடுவோரையும் கேளிக்கைகளையும் அம்மாளிடமே முறையிட்டு நீதி கேட்பதன் மூலம், அவற்றிற்கான தீர்வினைக் கடவுளிடமே விட்டுவிடுகின்ற மனத்தாக்கத்தினை உணர முடிகின்றது.

* வேள்வியில் வெட்டப்படும் இறைச்சி.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் விமானங்களை வீச்சுக்கள் பரவலாக இடம் பெற்றன. ஆங்கில ஏசாதிபத்தியத்திற்குட்பட்ட நாடுகள் அனைத்திலும் ஜேர்மனி குண்டு போடலாமென்ற அச்சம் நிலவியது. இதன் காரணமாக மக்கள் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்த வண்ணம் திகிலுடன் காலங்கடத்தினர். இம்மக்கள் குண்டு வீச்சில் இருந்து தப்புவதற்கான அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டன. அபாயக் குரல் கேட்டதும் குண்டு வீச்சில் இருந்து தப்புவதற்காக மக்கள் தங்களைத் தயார்படுத்த வேண்டுமென எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டது. இதனைக் கிருஷ்ணபிள்ளையும் பாடல்கள் மூலம் அறிவுறுத்தினார். இவ்விவரம் பொருந்துவனவாகவுள்ளது.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1944: 18)

யுத்தத்தின் கொடுரை நடந்து கொண்டிருக்கும் வேளை, நாடுகள் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்குட்பட்டன. பொருள்களை கள்ளமாக பதுக்குதல், விலையேற்றி விற்றல் என்பன சந்தைகளில் மிகச் சாதாரணமாகவே நடைபெற்றன.

இவற்றினைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போயிற்று. இச்சீர்கேட்டினை

*அதிக மலிவான அக்கினிப்பெட்டி அண்டரைச் சதம்; ரோஸ் அரிசியும் படி பதினெட்டுச்சதம் - இன்னும் அப்படிச் சரக்குகட்கெல்லாம் நிதம் விலையை அதிகமாக ஏற்றுகிறார் பற்பல விதம்'

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. 8)

எனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். கொத்து, தராசப்படி என்பவற் றுக்கான முத்தி ரைகள் உத்தியோகத்தினரால் விதித்தாலும் கள்ளச் சந்தை வியாபாரிகள் அவற்றினைக் கருத்திற் கொள்ளாது தம் இஷ்டப்படி விற்கலாயினரெனக் கிண்டல் செய்யும் கிருஷ்ணபிள்ளை, ஆந்த அநியாயச் செயலினால் மக்கள் படும் அவலங்களையும் முன் வைக்கின்றார். இன்றும் இத்தகைய நேரமையற்ற வியாபாரிகளை நாம் நம்மிடையே காண்கின்றோம்

கிருஷ்ணபிள்ளை காதற்சவையுடைய பாடல்களும் ஆக்கியுள் னார். காதவியை நினைந்து காதலன் பாடுவதாக அமையும் இப்பாடல் கள் இரசனைக்குரியவை. உதாரணமாகப் பின்வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“மாங்குயிலும் பாங்கி புகல் தேங்கிதங் கண்டேங்குமே
மாமயிலும் இவளின் சாயலிற் பின் வாங்குமே
மன்றில் உயரன்ன மிவள் பின்னழகிற் கேங்குமே
மாமண்மாலை முடிக்கும் மன்னன் புகழோங்குமே”

(கிருஷ்ண பிள்ளை; 1933:55)

சமூகப்பரப்பு முழுவதனையும் ஆழமாகவும், அகலமாகவும் நோக்கு கிருஷ்ண பிள்ளை, சமூகத்தில் நடவடிக்கைகள் முழுவதையும் அலசி ஆராய்ந்திருக்கின்றார். சமூகத்திலுண்டாகிய பற்றுதல் காரணமாக படைப்புகள் யாவற்றிலும் அதன் முன்னேற்றத்திற்கத் தடைகளாகவுள்ள சமூகச்சீர்கேடுகளைக் கூட்டிக்கண்டிப்பதுடன், முன்னேற்றத்திற்கான வழிமுறைகளை உறுதியுடன் முன்வைப்பதன் மூலம், ஒரு சமூகத்தொண்டாக விளங்குகின்றார். இங்கு, இவரின் தனித்துவமான முத்திரை எமக்குப் புலப்படுகின்றது.

2-3 பொருளாதாரம் உள்ளுர் உற்பத்தியும்

பன்முகத்தன்மை கொண்ட சமுதாய வாழ்விலே அதனுடைய ஒட்டுமொத்தமான உறவாகக் கருதப்படுவது பொருளாதாரமாகும். இதுதான் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமானது. முதல்நிலையானது, ஏனைய உறவுகளையெல்லாம் நிர்ணயிப்பது.

“பொருளாதாரம் என்பது மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிய முற்றும் அறிவியலாகும். மனிதன் பல செயல்களில் ஈடுபடுகின்றான். அவைகளில் பெரும்பாலானவை பொருளைப் பற்றியவை. மனிதன் பல தேவைகளை உணர்கின்றான். அவைகள் உணவு, உடை, உறைவிடம் முதலியவைகளையொட்டி ஏற்படுகின்றன.”

(கலைக்களஞ்சியம் 7ஆம் தொகுதி :1968:670)

கிருஷ்ண பிள்ளை வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலையிலே, பொருளாதாரத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்ட முறைமை, சுயி உற்பத்தி மூலம் இந்தக் தேவைகள் பூர்த்தியாக்கப்பட வேண்டுமெனக் கிருஷ்ணபிள்ளை விரும்பியமை. அதற்கான அவரது பிரசார நடவடிக்கைகள், என்புவற்றையெல்லாம் அவரது பாடல்களின் துணைகொண்டு அறியமுடிகின்றது. அந்த வகையிலே இவரது பாடல்கள் சமுதாய முக்கியத்துவம் மட்டுமன்றிப் பொருளாதார முக்கியத்துவமும் பெற்று விளங்குகின்றன.

விவசாயிகள், தொழிலாளிகள், அரசு ஊழியர்கள் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய பொருளாதாரக் கட்டமைவு கொண்டதொரு சமூதாயத்தில் கிருஷ்ணபிள்ளை வாழ்ந்தார். எனினும் இங்கு உற்பத்தி யாகும் பொருள்கள் மக்களின் சுயதேவைகளைக் கூட நிறைவு செய்யப் போதுமானதாகக் காணப்படவில்லை. அந்திய நாடுகளில் இருந்து விதேசிப் பொருள்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டமையால் அந்நாட்டுப் பொருள்கள் சந்தைப்படுத்தும் இடமாக இலங்கை விளங்கியது.

விவசாயத்தின் மூலம் பெரும் பயனைப் பெறக்கூடிய நில வளமோ, நீர்வளமோ யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இல்லை. மாரி மழையை நம்பியே பயிர்ச்செய்கை நடைபெற்றது. கோடை காலத்தில் நிலம் வரடசி பொருந்தியதாக அமைந்தது.

“அதிசயமொடு பசிதவிர் நிலவசதியுள்ள யாழ்ப்பாணம் - இங்கே

அருவியுமொரு போகம் - காய்

கறிகளுமே உண்டாகும் - வெயில்

காய்ந்திடுங் கோடை மழையில்லாததால் விளையாது சிறுபோகம்

அதிக உணவு பயிரிடுக தண்ணீருமங்கு பற்றாது”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1945; 8)

எனக் கிருஷ்ணபிள்ளை, யாழ்ப்பாணத்து வளத்தினை கூட்டிக்காட்டுவதன் மூலம் இப்பிரதேசத்தின் விவசாய உற்பத்தி நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பிறநாட்டுப் பொருள்களின் வருகையால் உள்நாட்டு உற்பத்தி பாழாவதை கவலையுடன் பாடுகின்றார்.

“சித்த யிகுத்துக் கமத்தொடு கைத்தொழில்

செய்வோர்களைப்பாரு

எத்தால் மிகுத்திடு முத்தியோ கத்தால் வித்தைக்குச்

சத்துருவாச்சு - தேசு

விஞ்ஞானங்கள் விளாச்சு - வி

தேசிப் பொருள் மிகவாச்சு - அதை

வேண்டிப் பழகி விவசாயங் கைத்தொழில்

பாழாகிப் போச்சு”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1946, 8)

விதேசிப் பொருள்களை நிராகரித்துக் கோசமிட்டவர், தனது பொருளாதாரத் திட்டங்கள் பலவற்றை முன்வைத்தார்.

இலங்கையொரு விவசாய நாடு. இங்கு விவசாய அபிவிருத்தி கட்டாயமானது. இதனுடைய வளர்ச்சியே நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையானது. இதனைக் கருத்திற் கொண்ட கிருஷ்ணபிள்ளை, நாடு முழுவதும் காணப்படுகின்ற வளங்களை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, அவை யாவும் வீணே அழியாமல் இருக்கப் பாடுபட்டுத் தொழில் புரிந்து நாட்டை வளமாக்குங்கள் என இலங்கை மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார். இவ்வாறு வேலை செய்வதனால் சுயதே வையைப் பூர்த்தி செய்வது மட்டுமென்றி, ஏனைய நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யலாமென உறுதியும் கூறினார்.

“காடு கடல் நாடுபடு தேடருந் திரவியங்கள்

தேடுவா ரற்றிருக்க வெந்தேச முழுதும்

பாடுபட்டுமே பதறி பஞ்ச மிஞ்சதென்றஞ்சுநீர்

கேடு கெட்டோர் கேளுமுங்களில் தானே வஞ்சம்”

“யானை சூதிரை எருமை யானதுடனே மாடாடு

சேனை பல்வளஞ் செழித்ததோடு நம்நாடு

ஊனுடை யென்னுமநேகம் உற்பத்தி செய்துடக்காடு

உண்டு பல ஏரிகுள மாறுகளோடு .....”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956: 14 / 15)

எனக் கூறும் கிருஷ்ணபிள்ளை, அன்று இலங்கை முழுவதையும் மனதில் கொண்டு பாடினார். அவர் இன்றிருந்தால் எப்படிப் பாடி யிருப்பாரோ? பாடுவாரோ?

தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசமாகிய திருகோணமலை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்திய கிருஷ்ணபிள்ளை, அங்கு விவசாயத்திற் கேற்ற வகையில், மகாவலிகங்கை அமைந்துள்ளதனையும், கந்தளாய் நீர்த்தேக்கத்தினையும் கட்டிக் காட்டுகின்றார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1946: 3)

“ஆஹில்லா ஷரு அஞ்சாதே நீரு

மாக்கிடு வீர கிளைறு

அதற்குள்ள தண்ணீர் மோசம்போ காதுண்

டாக்கிடு வீர பயிரு”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956: 1)

என யாழ்ப்பாண மக்களை நோக்கி கிளைற்றுநீர் கொண்டு விவசாயம் மேற்கொள்ளலாமென அறிவுரை கூறுகின்றார்.

இவ்விடத்தில் மஹாகவி கூறும் பாடலும் சிந்தனைக் குரியது.

“ஆறு நடந்து திரிந்து வயல்கள்
அடைந்து பயிர்கள் வளர்ந்திட வான்
எறி உயர்ந்த மலை எதும் இல்லையே
என்ற ஒரு குறை சொல்வதுண்டு
எறி உயர்ந்த மலை இல்லை யாயினும் என்ன ?
இருந்தன தோள்கள் என்றே
கூறி உழைத்துப்பின் ஆறிக் கலைகளில்
ஊறிச் சிறந்தது யாழிப்பாணம் ”

(மஹாகவி : 1968-6)

ஆற்றுவளம் மலைவளம் என்பன இல்லாதபோதும் யாழிப்பாணமக்களுக்குத் தோள்வளம் உண்டு என மஹாகவி கூறுவது உண்மையேயாகும்.

அன்றைய யாழிப்பாணத்தில் நெசவுத்தொழில் நடைபெற்றுவந்திருக்கின்றது. இதன் மூலம் பருத்தி நூல் தயாரிக்கப்பட்டு பருத்தித்துணிகள் நெய்யப்பட்டன. இவை யாழிப்பாணத்து சுவாத்தியத் திறக்கற்ற ஆடைகளைத் தயாரிப்பதற்கு ஏற்றனவராக இருந்தன. எனினும் அந்தியரின் செல்வாக்கினால் இத்தொழில் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. அவர்களது நாட்டு உடுபிடவைகள் இங்கு இரக்குமதி செய்யப்பட்டன. அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தி உள்ளூர் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனை கிருஷ்ணபிள்ளையிடம் ஏற்பட்டது.

“கமத்தர் சமத்தரே கருமத்திலத்தரே

கைத்தொழிலோர் சுத்தரே

கருமத்தை யறிந்து கமத்தொழில் புரிந்து

கைத்தொழிலைத் திருத்து”

(கிருஷ்ணபிள்ளை; 1956:1)

என அன்று கைத்தொழில் அபிவிருத்தித் துடிட்டங்களை மீள் பரிசீலனை செய்து முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுமாறு வேண்டுகிறார்.

பாடுபட்டு உழைத்தால் தான் உலகில் சிறப்புற வாழலாம் என்பதற்கிணைய. பருத்திப் பஞ்ச எடுப்பது சிறமம் என்று எண்ணி அத்தொழிலை விலத்தாமால், அத்தொழிலை விருத்தி செய்யுமாறும்,

வேண்டுகிறார், “பஞ்சங்களைப் போக்கி நல்ல பஞ்சணையிற் தூங்கிடலாம்.” (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956:18) எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் பருத்திப் பஞ்சில் நித்திரை கொள்வது மட்டுமென்றி, வறுமையின்றி சொகுசாக, நித்திரை செய்யலாம். நிம்மதியாக வாழலாம் என்ற கருத்தும் இங்கு இழையோடியுள்ளது.

“நெசவுக்கும் மற்றத் தொழிலுக்குமிந்தத் திசை முற்றும் பல வழி கற்றோர் இசையத் தயார் அத்திசை பெற்றுமேனோ பிசையப்பட்டு நீர் வசையற்றீர்”

“சீரான தொழில்களைல்லாம் செய்துபட்டுத் தருவதற்கு பேரான மக்களுண்டேன் பேராண்மை கொள்ளுகிறீர்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை ; 1956:18)

என மக்களை நோக்கித் தனது உள்ளக் கருத்துக்களை வெளியிட்டுக் கொள்வதினால், அவர்களுக்கு தொழில் வாய்ப்புக்களை உணர்த்தி, நாட்டில் நெசவுத் தொழில் போன்ற அனைத்துக் கைத் தொழில்களும் அபிவிருத்தியடைய வழி செய்ய வேண்டுமென முனைகின்றார். இதனாலேயே காந்தி நெசவுத் தொழிலுக்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்த போது இவர் அதனை ஆதரித்துப் பாடல்கள் ஆக்கினார்:

தனது அன்றாட வாழ்க்கையில் கண்ட அனைத்து வளங்களையும் ஏதோவொரு வகையில் பிரயேயாசனப்படுத்த வேண்டுமென்ற மனவுந்துதல் இவரிடம் காணப்பட்டது.

“பலித்த முத்தாமணக்கு பத்தையாய் பார்த்தஇடமெங்கும் செழித்து வித்தெல்லாம் வீணிற் சிதறியே போக விளக்கு எண்ணைக்குக் கடைவீதிகளைல்லாந் திரிந்து அலுத்துப் போகிறீரே ஆராயுமன்பாக”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956:15)

காட்டுப் பந்தைகளாகத் தேடுவாரற்றுக் கிடக்கும் செடிகளின் விதைகளில் கூட எமது முயற்சியினால் பயன்களைப் பெறலாம். கடைகள் தோறும் அலையாமல், காசை வீணாக்காமல், வீட்டிலேயே எண்ணையத் தயாரித்தால், சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்வதுடன் பணத்தினையும் பெருக்கலாமென வலியுறுத்துகின்றார்.

விவசாய நிலங்கள் தவிர, யாழ்ப்பாணத்திற்குரிய பொருளாதார வளமாகப் போற்றப்படுவது பணமாகும். இது முன்னரே கூறப்

பட்டது. எந்தவொரு இயற்கை நிகழ்வுகளாலும் பாதிக்கப்படாது, தான் தோன்றியாக வளரும் இப்பணை, யாழ்ப்பாண மக்களுக்குக் கிடைத்த சிறப்பான சொத்தாகும். இயற்கை அழிவுகளோ, செயற்கை அழிவுகளோ மக்களைப் பாதித்தால் லும், அவற்றினால் பாதிப்படையாது நிமிர்ந்து நிற்கக்கூடிய பண்யினால் மக்களுக்குப் பல தொழில்கள் கிடைத்தன. உணவுப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்தன. இதன் முக்கியத்துவம் உணர்ந்தே யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கினை வழங்குகின்ற, தேசவழுமைச் சட்டத்தில் காணி தோட்டம் முதலியன வைத்திருத்தல் பற்றிய ஒழுங்கமைப்பில் ‘பணமர உரிமை’ எனும் தனிப்பிரிவும் காணப்படுகின்றது. (கா. சிவத்தம்பி: 1992 : 9) கிருஷ்ணபிள்ளையும் தமிழர்களது தன் மான உணர்வினை, கடமையுணர்வினைத் தனித்துவத்தைப் பணமுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார்.

“தாலமுந் தமிழனுங் கூடப் பிறந்தவர்கள்
தமிழுந் தாலமுந்தங்கள் கடமையிற் சிறந்தவர்கள்
கவிமும்படி செய்தாலும் நிமிருந் நிலையுற்றோர்கள்
.....”

(கிருஷ்ணபிள்ளை 1946 : 2)

அஃறினைப் பொருளாகிய பண இங்கு உயர்தினைப் பொருளாகச் சட்டப்படுவது அதற்குக் கிருஷ்ணபிள்ளை கொடுத்த மதிப்பைப் புலப்படுத்தப் பொருத்தமாகவுள்ளது.

பணையோடு சம்பந்தப்பட்ட தொழில்கள் நடைபெற்ற அதே வேளை, நெசவுத்தொழில், தச்சத்தொழில், மீன்பிடித்தொழில், சலவைத்தொழில், ஆபரணத்தொழில் போன்ற பலவேறு தொழில் களும் இங்கு நடைபெற்றன.

இந்தப் பொருளாதாரப் பின்னணியைக் கருத்திற் கொண்டே, ‘பணைப்பாட்டு’ அல்லது தாலபுரத்தார் சீதும்’ எனும் நூலை கிருஷ்ணபிள்ளை வெளியிட்டார். அதன் முகவரையில் இலங்கையின் பொருளாதாரச் சீரழிவினையும், அதற்கான காரணங்களையும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி, தமிழகத்திலும் வரலாற்றுக் காலம் முதற்கொண்டு மக்களுக்கு உணவு, உடை, உறைவிடம் என் பவற்றை வழங்கி வரும் பணமுலம் யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதேசத் துப் பொருளாதாரத்தினைக் கட்டியமைக்கலாமென் கிருஷ்ண

பிள்ளை பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். பணையின் வேர் முதல் குருத்துவரை ஒவ்வொரு பாகமும் ஒவ்வொரு வகையில் பபன் தருவ தாகவே அமைந்துள்ளது. இதனுடைய முக்கியத்துவம் உணர்ந்தே கிருஷ்ணபிள்ளை,

“பாரதத்திற் பஞ்சந் தாங்கிப் பணையே - தினம்
பாதுகாத்துமே நீக்கும் வினையே
சேரன் சோழன் பாண்டியன் தனையே - தித்
துகக் வைத்தது ஒளவை முனையே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956 : 4)

எனப்பாடும் போது ‘பஞ்சந் தாங்கிப் பணை’ என இவர் வர்ணிப்பது அதனுடைய முழுச் சிறப்பினையும் பிரதிபலிக்கிறது.

“ஓவியமோடுயர் காசியமானவை
யாவையுமெழுதியே வைக்கலாம் - வீடு
வேயலாம் வேலியடைக்கலாம் வரும்
வியர்வையகற்றிடு விசிறிய தைப்பல
வினோதமதாகவே படைக்கலாம்
மாட்டுக்கும் போட்டுப் பசி தடுக்கலாம் - மழை
வெய்யிற்கும் குடையாய்ப் பிடிக்கலாம் மேலும்
விருந்தருந் திடப் பிளாத தட்டுவ மாயும் பட்டை
கோவியுந் தண்ணீர்ளளிக் குடிக்கலாம்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956 : 3)

என ஒலையின் பயனை கிருஷ்ணபிள்ளை. மேலும் குறிப்பிடுகின்றார். பீவிப்பட்டை, எத்தலிபட்டை, பறி, பாய், ஊமலுறை, கூடை, முறம், பெட்டி, கடகம், நீற்றுப்பெட்டி, கொட்டைப்பெட்டி, வெற்றிலைத் தட்டுப்பெட்டி, அரிதட்டு, பனங்கட்டி, கருப்பட்டிக் குட்டான், தலைப் பெட்டி, சில்லுகள், பொல்லுகள், பாதசரம், சலங்கை, சங்கிலி, அட்டியல், காப்பு, தொப்பி போன்றன செய்யலாம். இவைதவிர கழிவு ஒலைகளில் மட்டைகளில் இருந்து திருக்கணி, உறி பிரஷ், கயிறு, விளக்குமாறு என்பன செய்யலாம். விறகாகவும், எருவாகவும், இந்த ஒலையைப் பயன்படுத்தலா மெனக் கிருஷ்ணபிள்ளை பட்டியலிட்டுக் கூறுகின்றார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956:4,

மனித வாழ்விற்குத் தேவையான முழுப்பயன்களும் பண்மூலம் கிடைக்கின்றன. இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த பணை யாழ்ப்பிரதேசத்

துத் திசைகளைல்லாம் வளர்ந்திருக்கின்றது. இதனைக் கருத்திற் கொள்ளாது உணவுப் பற்றாக்குறையென அலைவோரை நோக்கி,

“தெய்வ கற்பகத்தாரிந்தத் திசையெலாஞ் செழித்திருக்க வையம் இனிப்புக்காக வாடியிங் கலைவோர் தன்மை கையதில் வெண்ணையேந்திக் கடைத்தெரு வெல்லாஞ் சுற்றி நெய்யினுக் கலைந்து ஏங்கும் நிபுணரைப் போலவாச்சே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:6)

எனக் கிண்டல் செய்து அவர்களது மட்டமையை உணர வைக்கின்றார்.

பனங்கட்டி தனது பயன்களைப் பெருமைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்வதாக பாடல் இயற்றிய கிருஷ்ணபிள்ளை, ஒரு சந்தர்ப் பத்தில், “யான் வீட்டில் இருந்தால் மில்க் ஒவ் மெக்கினேசியா தேவையில்லை பாருங்கோ” என்ட் பனங்கட்டி சூறுவதாகவும்,

(க. கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:7)

“பஞ்சமது எங்கிறீர் பணனதென்னை யுங்களின் பக்கத்திலேயிருக்கு வஞ்சமதை விட்டுவழி தேடிடும் விதேசியூண் வாய்க்குமோ எந்தாரும்”

எனக் சூறுவதாகவும் பாடலை அமைத்துள்ளார்

பணையினது வளங்களைப் பயன்படுத்தி, உள்ளூர் உற்பத்தியைப் பெருக்குவோமோயானால் யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் உணவுத் தேவையை மட்டுமல்ல வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய தொழில் வாய்ப் பினையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதன் மூலம் வேலையற்றுத் திரி வோரின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர்த்தப்பட வாய்ப்பிருக்கின்றது. குடிசைக்கைத்தொழில்கள், தச்சுத்தொழில்கள், பண்வேலைகள் என்பன வெல்லாம் செய்து கொள்ள பணனதரும் பயன்கள் போதுமானது. இதனை மக்கள் கவனத்தில் கொள்வதில்லை என்பதனை,

“கண்ணியர்க்கு மாடவர்க்குங் கைத்தொழில்களைக் கொடுக்கும் கண்ணியப் பனங்கட்டியைக் கைவிட்டெடதற்கும் அந்நியப்பயல் சீனியை அள்ளியுந்தன வாயில் விட்டால் எந்நகர்செழிக்க மார்க்க மெப்படியாகும்...”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956: 15)

என மக்களது மதியீனச் செயலைக் கண்டித்து வினாவுவதன் மூலம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கிருஷ்ணபிள்ளை பொருளாதார மந்தநிலைகளைச் சுட்டிக் காட்டியும், உள்ளூர் உற்பத்தியைப் பெருக்குமாறு வலியுறுத்தியும் பாடல்களை இயற்றியதோடு மட்டுமன்றி இக்கருத்துக்கள் மக்களைச் சென்றடையக்கூடிய வகையில் பிரசாரங்களையும் மேற்கொண்டார். நாடக மேடைகள், மக்கள் கூடும் இடங்கள், கூட்டங்கள், திருச்சிழாக்கள் என்பன நடக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று தனது பாடல்களை இசை கூட்டிப்பாடியதன் மூலம் மக்களுக்கு தமது நாட்டு உணர்வும், உள்ளூர் உற்பத்தியில் விருப்பமும் உண்டாகத் தன்னால் இயன்ற வழிவகை களைச் செய்தார்.

(தகவல்: ஆ. கனகசபாபதி)

24 தீருத்தலமும் தெய்வீகமும்

எல்லாச் சமூக இயக்கங்களின் பின்னாலும் அவற்றை நின்று இயக்குவது சமயங்களோயாகும். மனிதர்கள் ஒற்றுமையாகவும் அமைதியாகவும் வாழ்வதற்கு இவை பக்கத்துணை நிற்கின்றன. இவற்றின் மூலம் உறுதியாக தத்துவங்களையும் உண்மைகளையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஒருவனது குண இயல்புகளை உருவாக்கவும், நல்லது சிறந்தது என்ற காரண காரியங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கு அமைதியைக் கொடுப்பதற்கும் சமயங்கள் பெருந்துணை புரிகின்றன.

கிருஷ்ணபிள்ளை வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணச் சூழ்நிலையிலே இந்து சமய மக்களும், கிறிஸ்தவ மக்களும் ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்கள் அனைவரும் தமிழர்களாக இருந்த காரணத்தினால், தமிழப் பண்பாட்டின் அடிப்படையைப் பேற்றுவனவாகவே இவ்விரு சமய வழிபாட்டு முறைகளும் நடந்தன. இவ்விரு மதங்களும் கூறும் உயர் இலட்சியங்களை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். இவர்களிடையே இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள் என்ற உணர்வு இருந்ததே யொழிய காழப்புணர்ச்ச பெருமளவு காணப்படவில்லை என்னாம்.

இத்தகைய சமயங்கள் மீது கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு உண்டாகிய மன இலைவு காரணமாக இவர் இந்துக் கடவுள்கரப் போற்றிய அதேவேளை இயேசுவையும் துதித்துப் பாடியுள்ளார். சமரச நோக்கும் சிந்தனைச் செறிவுமுடைய இப்பாடல்கள் உமை உருக்கும் இசையமைப்பையும் கொண்டுள்ளமையால் பக்தியுணர்வினை மக்கள் மனங்களில் ஏற்படுத்தக் கூடியனவாகவுள்ளன.

நல்ல கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தன்னுள் அடக்கியுள்ள இந்து மதம் தனது கிளைச் சமயங்களையும் இணைத்து வந்திருப்பதனால்

பரந்த நோக்குடையதாக அமைந்துள்ளது. இதன் காரணமாக கிருஷ்ணபிள்ளை, கோணேஸ்வரர், கதிர்காமக்கந்தன், பொன்னாலை வரதராஜப்பெருமாள், பறாளை விநாயகர், பறாளை வேவர் ரோஞ்ச தெய்வங்கள் மீது பாடல் இயற்றியதுடன் தனித்தனியே சிவன், முருகன், திருமால், கணபதி, சரஸ்வதி போன்ற தெய்வங்களையும் போற்றிப் பாடியுள்ளார். ஆனால் இவை யாவற்றுள்ளும் ஒரே இறைவனைக் காணும் உள்தெளிவு கொண்டவராக விளங்கினார். இந்த உணர்வோட்டத்தினை இவர் பாடிய பக்திப்பாடல்கள் அனைத்திலும் இருந்து அறிய முடிகின்றது.

“கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்பது பழ பொழி. வரலாற்றிற்கு முந்திய காலந்தொட்டே, தமிழர் மலை. காடு, நீர்நிலை போன்ற இயற்கைப் பொருள்களில் தெய்வங் குடி கொண்டிருப்பதாக என்னி வழிபட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். இதுவே பிற்கால ததில் கோயில்கள் இயற்கை வளர்யும், அழகும் பொருந்திய இடங்களில் அமைவதற்குக் காரணமாகியது. இத்தவங்களை நாயன் மார்களும், ஆழ்வார்களும், அடியார்களும் புகழ்ந்து பாடினர். இவர்கள் தலந்தொறும் சென்று இப்ரகையோடு இயைந்து அமைந்த அத்தவங்களைப் பாடி உலகறியச் செய்தனர்.

இத்தகைய பாடல்களைக் கற்றறிந்த அனுபவத்தோடு, தான் தரிசித்த தவங்களைக் கிருஷ்ணபிள்ளை போற்றித் துகிக்கின்றார். தலத்தின் புறச் சூழலை அழகிய வர்ணனைகளுடன் சித்திரிக்கும் அதேவேளை, இறைவனை பல்வேறு விதமாகவும் வழிபட்டு தன் பக்தியுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“திருகோணமலைக் கோணேசர் தியாஸம்” பாடற் பகுதியில் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் பாடும் பொருட்டு. அவனது சிறப்புக்களைக் கூறுவதற்காக வரலாற்று நிசந்தியகளை விபரிக்கின்றார். தசமுகன் அன்னை வழிபட்டமை, குளக்கோட்டன் ஆண்டமை, கடலினை நோக்கி பறங்கியரால் பீரங்கிகள் பொருத்தப் பட்டமை போன்ற செய்திகளை எடுத்துக் கூறுவதுடன், திருகோணமலைப் பட்டினத்தின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளை நிழற்படம் போன்றும் சித்திரிக்கின்றார். இயற்கையழுது பொருத்திய கோயிலின் புறச்சூழலை,

“அடவியொடு கடல் கழனிபுடை சூழ வழகுபெறு
மரியதுறை முகவாசனே
ஆங்கிலப் படைக் குதிபர் தங்கிச் சிறப்புதவு
தெண்பக்க கயிலாசனே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1938:21)

என்று வர்ணிப்பதுடன் மூர்த்தியையும் வணக்கின்றார். இப்பாடல் அமைப்பானது தாயுமானவர், குமரகுருபரர் போன்றவர்களின் பாடல்களை நினைவூட்டுவனவாகவுள்ளன.

உதாரணமாக,

“தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொழுபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகழினா மூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே”

(தாயுமானவர்: 1966: 65)

கோயில்களிலே மடங்களின் பகு அன்னசத்திரங்களின் பணி என்பன முக்கிமாக அமைகின்றன. கோயிலைச் சூழ அமைக்கப் படும் இமடங்களில், வெகு தொலைசில் இருந்து வரும் அடியார்கள் தங்கி இளைப்பாறுவார்கள். இவைதவிர மக்களுக்கு உணவளிக்க வசதியாக அன்னசத்திரங்களும் காணப்படும். கதிர்காமக் கந்தனைத் தரிசிப்பதற்காக மிக நீண்ட தூரம் பாதயாத்திரையாகவே இறையடியவர்கள் வருவது வழக்கம். அவர்களது களைப்பினைப் போக்கு வதற்கு மடங்களும் அன்னசத்திரங்களும் பெரிதும் உதவியுள்ளன. இவற்றின் பங்களிப்பு சமூக ஊழியரான கிருஷ்ணபிள்ளையைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கின்றது. இதனால் இவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடியுள்ளார்.

“அன்ன சத்திரங்களிலே ஆர்வம் — உந்தன்
ஆலயம் போலெங்கினும் பூர்வம் — இங்கு
அடியார்களுக்குத் தொண்டு
ஆற்றிடுமன்பர்கள் கோடாகோடி வருங்கூடி”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1938: 1)

கோயிலைச் சூழ பொன்னம்பலம் மடம், முதலாளி நீலாட்சி மடம், அண்ணாச்சாமி மடம். கங்காணி மடம், புதுமடம், பிட்டிமடம் சடையம்மா மருத்துவர்களின் மடம், மாணிக்கத்தியாகநாசனின் பூட்டுள்ள மடம் என்பன புனிதத் தன்மையுடன் விளங்குகின்றன.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1938 : 12)

என அவற்றின் பெருமையையும் கூறுகின்றார்.

கதிர்காமக் கந்தன் வீதியுலா வருங்காட்சியினை கிருஷ்ணபிள்ளை பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்

“வேண்டி வந்துறைந்த முத்துவிங்கம் சூாமி
விளம்புமட்சரத் தினந் தரங்கம் என்றும்
வந்துவிடாமலே பகிரங்கம் யானை
மேலே வைத்துச் சுற்றி வீதியெங்கும்

பவனி வரும் போது பக்தரொடு சாது
பண்ணும் பணியீது பார்க்கவெகுதோது இதோ

கன்னியர்கள் ஒன்பதுபேர் முன்னெ வழி செல்லவே
கப்பறாளை காரியஸ்தர் காவல் நின்று கொள்ளவே
சங்கு சாது அங்குபொலிசாரும் வரமெல்லவே
தாசர்களரகரவென நார்வமொடு சொல்லவே

தந்திமுகன் பங்சல் வழி கொண்டு - தெய்வ
யானை பால்குடி பாபாவைக் கண்டு - தெரு
வீதியிலவங்காரமாய்ச் சென்று தர்மச்
சத்திரங்கள் தனிலே நின்று

தகும் பூசைத்தொண்டு தானடைந்து கொண்டு
தவிலடிகள்டன்டு - மென நாதசுரம் விண்டு வர”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938:11/12)

இவ்வாறு ஆறைவன் வீதியுலா வரும் வேளை கந்தனைத்துக்கும்,
கீதங்கள் ஆசைக்கப்பட்டன; மிருதங்கம், பிடில் என்பன வாசிக்கப்
பட்டன; கற்பூர தீபங் காட்டப்பட்டன; மாவிளக்கு ஏற்றப்பட்டது,
காவடிகள் ஆடப்பட்டன, கரகர், வீரதர், கன்னியர் கூடி வழிபாடி
யற்றினர்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938:12)

சைவ மக்களுடைய வாழ்க்கையில் விரதங்களும், நேரத்திகளும்
அதனுடன் தொடர்புடைய சடங்குகளும் வாழ்க்கையின் அங்கங்களாக
கவே துகழிகின்றன. இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தையும்
இவர் விபரித்துள்ளார்.

“வேலைக் குத்துவோரும் — — விளை
யாட்டை நத்துவோரும்
மாலையை விற்போரும் — மெளன்
சாமி பல பேரும் இங்கு
எல்லாம் நிறைத்திடுவார் — உம்மை
நல்லாய் வணங்கிடுவார்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938:7)

இவைமட்டுமன்றி வேப்பிலை கொண்டு கலை ஆடுவர், கரகம் எடுப்பர், காவடி தூக்குவர், செடில்கள் குத்துவர், கற்பூரச்சட்டி பற்றுவர், பிரதிட்டை செய்வர், பிள்ளை வரம் வேண்டுவர், பிள்ளை விற்று வாங்குவர், காணிக்கை கொடுப்பர், தேங்கினைமா நெய்விளக்கிடுவர், மணமாலை சூடுவர் என மக்களின் பல்வேறு நேர்த்திமுறைகளையும் எடுத்துச் சொல்கின்றார்.

அன்றைய சமுதாயத்தில் மக்கள் செய்வினை, குனியம் என்பவற்றில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக விளங்கியமையால் அவற்றை நிவிர்த்திக்கும் வழிவகைகளாக பல்வேறு நேர்த்திகளையும், பலியிடுதலையும் செய்து வந்தனர். இவற்றைச் செய்வதன் மூலம் இறைவன் இத்தீமைகளில் இருந்து தம்மை விடுவிப்பாரென இவர்கள் நம்பியிருந்தனர்.

“ஏவு செய்வினை குன்யம்
பலியே தொடராது கண்யம்
தாவிச் செய்வாயே காருண்யம்
சகமீதிலிது மகாபுண்யம் ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938 : 20)

கோயி லகளில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள், வழிபாடுகள், நேர்த்திகள் பக்தர்கள் போன்ற பல்வேறு அம்சங்களையும் கவனத்திற் கொண்டு இவர் விபரிப்பதன் மூலம் அன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டினை எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றார்.

இறைவனைத் தேடுகின்ற உண்மையான தூய்மையான ஈடுபாடே பக்திவயப்பட்ட வழிபடு முறையாகும். மனிதர்களது இயல்பிற்கும், எளிய வழிபடு முறைக்கும் பக்தி நெறியே பெருந்துணை நிற்கின்றது. இஷ்ட தெய்வத்தைச் சித்தத்தில் வைத்துத் துதிப்பது மட்டுமன்றி அந்தத் தெய்வத்திற்கும் பலவாறாகப் பாடல்களைப் புனைந்து வழிபடுவதும் பக்தியின் ஓர் அம்சமாகும். அப்பர், சம்பந்தர், சந்தர்ர, குமர குருபரர், இராமலிங்க சுவாமிகள் போன்ற பலரும் இந்நெறி நின்றே பக்திப்பாடல்கள் புனைந்துள்ளனர். சம்பந்தர் பதிக இறுதியில்

“சீரார் தமிழ் ஞானசம்பந்தன்
ஆரா தசொன்மா லைகள் பத்தும்
ஊரூர் நினைவா நுயர்வாரே ”

(சம்பந்தர் : 1961 : 441)

என தமிழ் உணர்வும், பக்தியுணர்வும் மேலிட பாடிய பாடவில், தனது பெயரையும் இணைத்து முத்திரைக் கவி பாடியுள்ளார். இந்த அம்சத்தைக் கிருஷ்ணபிள்ளையும் கடைப்பிடித்திருக்கின்றாரன்பதனை,

‘:மாடி போவ மூடு வீதி கோடி சூரிய பிரகாசம்
தேடி யேழை பாட ஒதிச் சூடினான் கிருஷ்ணதாசன்’

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933 : 15)

எனும் இவரது பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. உணர்ச்சி நிறைவையும் கருத்தாழ்த்தையும் கொண்டவையாக இப்பாடல்கள் விளங்குவதனால் பூமாலைகளை விட இப்பாமாலைகள் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

சௌவ நாயன்மார்களும், வைணவ ஆழ்வார்களும் இறைவனது புகழை எடுத்துக்கூறித் தேவாரம், திருப்பாசுரம் என்பவற்றைப் பாடி யுள்ளனர் இவை சித்தத்தை இறைவன்பாற் செலுக்கத் கூடிய வார்த்தைகளின் கூட்டாக அமைந்துள்ளன. இப்பொருள் மரபிலைப் பின் வந்த பக்திமான்கள் பலரும் கையாண்டு பாடல்கள் தந்துள்ளனர். கிருஷ்ணபிள்ளையும்,

‘வறுமை பினி நோயென்ற வல்லினைகள் நீக்கவொரு
வரதனாய் வந்த குருவே
வல்லதோர் ஞானவேல் வைத்துத் திரிந்தரசு
வழிநின்ற வதனமணியே’

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938 : 16)

உள்ளத்தை ஊடுருவிச் செல்லக்கூடிய வகையில் இறைவனது கீர்த்திகளைக் கூறித் துதித்துப் போற்றவும் செய்கின்றார். “பக்தி யொடு உத்தமா நின்பாத மலர் சூடி”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933 : 6)

எனும் போது அவரது பக்தியுள்ளம் எம்மால் உணரப்படுகின்றது.

பிரமாதவேத நாதகித மாதுநாதனே
பிடிவாதமேது மோதிடாது சாது நீதனே
உதவாய் சுபோதனே இதமாய் வினேநாதனே

(கிருஷ்ண : 1938 : 21)

இப்பாடலிலிருந்து இவர் சொற்களை மிகவும் இலாகவமாகக் கையாணும் திறனைக் காணமுடிகிறது.

வாழ்வில் ஏற்பட்ட இன்னல்களால் நெந்திருக், இறைவனால் தான் ஆட்கொள்ளப்படுவேன் எனப் பலவாறாகத் துதித்த போதும், அருள்கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடாகப் பின் வரும் பாடல் அமைகின்றது.

“நாமலைய நீ மலையிலே நிலைக்கவோ உந்தன்
கானவொளி யைக் காணாமலே தான் மலைக்கவோ உம்மு
ரளிக்கவோ — உம்மை
யேபழிக்கவோ — வரு
வாயழூக்கவோ — நல்
வரமளிக்கவோ

(கிருஷ்ணப்பன்: 1938 :6)

நான் செய்வதறியாது மலைத்து நிற்கின்றேன், நீயோ மலையிலே நுலைத்திருக்கின்றாய். உந்தனது ஞானவொளி காணாமல் நான் தவிக்கின்றேன் என்றெல்லாம் பரிதவித்துக் கூறியவர், நான் அழைக்க நீ வந்து வரம் தர மாட்டாயா? என இறைவனைக் காணாமல் தனிமையில் துயருறுவதாக இவகு புலம்புகின்றார்.

இறைவனுக்கும் தனக்குமூள் தொடர்பை மனித உறவில் வைத்துப் பாவனை செய்யும் மரபு பண்டைக்காலத்தொட்டு பக்தியிலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றது. கவிஞர்களாக விளங்கிய பக்தர்கள் தாம் பெற்ற அனுபவங்களை ஏனைய மக்களுக்கும் உணர்த்தும் வகையில் இறைவனோடு கொண்ட உறவினைப் பலவாறாகப் பாவனை செய்வார். தாயாக, தந்தையாக, தலைவனாக, தலைவியாக, தோழியாக, தொழுனாக, செவியியாக, குழந்தையாகப் பாவனை செய்த பாடல்களைத் தேவாரம் திருப்பாசரம் என்பவற்றில் காணலாம்.

குழந்தைகளிடத்தில் மாறாதி: அன்பு செலுத்துபவர்கள் தாய் தந்தையர். இவர்கள், பின்னைகள் வாழ்விலே சிறந்து மகிழ்ந்து வாழ வேண்டுமென்ற உள் விருப்புக் கொண்டவர்கள். இந்தகைய தாப் தந்தையாக இறைவியையும் இறைவனையும் பாவனை செய்து கிருஷ்ணபிள்ளை வணங்குகின்றார்.

“தாயுமையே தந்தையே கோணமாமலையா
சரணாகதி யெனக்கருள்
மாயமாயெனது காயந்நொந்து பல
நோயினா லபாய மிக மேவினனே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1938 : 21)

தான்பட்ட இன்னல்களை எடுத்துச் சொல்லி ஆறுதல் பெற யாரெயுமே நாடாது, தூய அண்பினராகிய இறைவனையும் இறை வியையும் நாடி, அவர்களிடமே சரணாகதியடையும் இவரது பக்தி இதயத்தை நெகிழி வைக்கின்றது. ஆனால் இறைவன் இறையடிகளில் சரணாகதியடைந்து தன்னை முழுவதும் ஒப்படைத்துவிட வேண்டுமெனக் கூறும் பிரபக்தி என்ற வழிபாட்டு முறைமை இங்கு அழுத்தமாக முன்வைக்கப்படுகின்றது.

பக்தி, உணர்ச்சியின் அடியாகத் தோன்றுவது. இந்த உணர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய புராண இதிகாசக்கதைகளை பாடல்களில் இணைக்கும் போது அவை மக்களைக் கவர்கின்றன. இதனாலேயே தமிழகத்தில் பக்துயியக்கம் தோன்றிய பஸ்வர் காலந்தொட்டு புராண இதிகாசக் கதைகள் தேவாரங்கள், திருப்பாசுரங்கள் என்பனவற்றில் கையாளப்பட்டு வந்தன. இம்மரனைப் பின்பற்றி கிருஷ்ணபிள்ளையும் தனது பாடல்களில் புராண இதிகாசக் கதைகளை இணைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

“தாயிறந்ததும் பசியாறி மகிழுவோரு
பாயமின்றிய பன்றிகள், பன்றிதாயாக வந்ததிரு
தயாபரனே யிறையே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1938: 22)

எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்தும் இறைவன் மனி தர்களுக்கு மட்டுமன்றி பிற உயிரினத்திற்கும் நுன்பம் ஏற்பட்டால் கருணை புரிவான் என்ற தத்துவம் இங்கு இழையோடியுள்ளது.

கண்ணனது பெருமை கூறும் நோக்குடன் அவனது வீவைகள் சிலவற்றையும் தனது பாடல்களில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

“மாபுவியை மூவடியாலளந்த மாதவா
மாவலியை மாழவைத்த மாசில்லாதவா
மாமனாகிய கம்சன் மார்பை நெரிய
மண்ணிலே யிழுத்தெண்ணிடாதடித் தண்ணலே கண்ணா

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1933: 10)

ஆழ்வார்களது திருப்பாசுரங்கள் அனைத்திலும் கண்ணன்று இந்த லீலைகள் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக திரு மங்கையாழ்வாரின் பின்வரும் பாடலைக் கூறலாம்.

“ஆய்ச்சிய ரழைப்ப வெண்ணென்யுண்டெராருகால்

ஆவிலை வளர்ந்தவெம் பெருமான்

பேய்ச்சியை முலையுண் டினை மருதிறுத்தும்
பெருநில மளந்தவன் கோயில்”

(திருமங்கையாழ்வார்: 1986: 514)

இறைவன் எங்கும் நிறைந்துள்ள போது, ஒருவனுக்கும் இன் னொருவருக்கு மிடையில் பேதங்கள் தோன்றுவதில்லை. பக்கமை பொறாமை என்பது தெய்வீக இயல்பினைப் பாதிக்காது ஏனைய மதங்கள் கூட்டும் நன்நெறி களையெல்லாம் தன்னுள் அடக்கி நிற்ப தாலே பரந்த தெய்வீக நோக்கு சிறப்புடையதாகவுள்ளது. இந்த ஒருமைப்பாடு இந்து மதத்திற்குரிய சிறப்பம்சமாகும். இதனாலேயே அனைத்து மக்களினதும் அகவாழ்க்கையையும் நிறைவுடையதாக வும், பலம் பொருந்தியதாகவும், உலகம் யாவும் பரந்ததாகவும் மானிட இயல்புடையதாகவும் ஆக்கக்கூடிய இந்துமதக் கோயில்களை எவ்வித வேறுபாடுமின்றி மக்கள் வழிபட்டு வந்திருக்கின்றார்கள்.

இறைவனைத் துதித்து தெய்வீகப் பாடல்கள் இயற்றிய அதே வேளை அப்பாடல்களில் சமூகச் சீர்கேடுகளையும் எடுத்துக்கூறி மக்களை நலவழிப்படுத்த முனைந்துள்ளார். கோயில் வழிபாட்டின் போது மக்களை ஏமாற்றுபவர்கள், பணம் பறிப்போர் போன்றவர்களின் கள்ளச் செயல்களைக் கூறி அடியவர்களை அவதானமாக இருக்குமாறு எச்சரிக்கையும் செய்கின்றார். இக்கள்ளர்கள் குறையாடுவதனை, அங்கத்தச் சுவையுடன்,

“களவெடுத்து உளவு கண்டுசென்றிடுவோரும் களவிற் கைபறிய விட்டுப் பிச்சை கொண்டிடுவோரும்
தையல் பலபேர்கள் - தங்கள்
சாமியென்னுவோரும்
சாதுவென்று பலர் - பிர
சாதமளிப்போரும்
காசுக்காகப் பூசை பண்ணிக்
காணிக்கை மேலாசை கொண்டு

கருதிப் பலர்காசை யிங்கு
கவரப் பிரயாசை யது
கொண்டோர் பலர் வருவார் - உமைத்
தெண்டயிட்டே பணிவார்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை ; 1938 : 8)

என ஏமாற்றுக்காரர்களின் சுயவுருவத்தினை அம்பலப்படுத்து கின்றார்.

இந்துமதத் தெய்வங்களைச் சிறப்பித்துத் துதித்தது போன்று கிறிஸ்தவர்களின் மீட்பராகக் கருதப்படும் இயேசுபெருமானின் பெரு மைகளை போற்றித் துதிக்கும் உளப்பாங்கு கொண்டிருந்தார். அன்றி அந்தத் தெய்வத்தையும் தனது மதத் தெய்வம் போலக் கருதிப் பாடல் இயற்றக்கூடிய சமயசமரச நோக்குடையவராக இருந்தார். இதன் காரணமாகவே திரு. இயேசுகநாதனின் ஜெனன் விழாவின் கீதம் எனும் சிறுநூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இப்பாடல் நூலில், இயேசுவின் பிறப்புத் தொடக்கம், அவரது அருட்திறன்கள் வரையிலான பல்வேறு அம்சங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. விண்ணுவிலில் இருந்து வந்து மக்களின் பாவங்களைச் சுமந்து அவர்களை மீட்பதற்காக வந்த தெய்வீகத்தன்மை பொருந்திய மானுடனாகவே இயேசுவை இவர்கருதியிருக்கின்றார்.

இதனாலேயே, நூலிற்கு திரு. இயேசுகநாதனின் ஜெனன் விழாவின் கீதம், என ‘திரு’ எனும் அடையுடன் பெயர் வைத்திருக்கின்றார். மேலும் இயேசுவைப் போற்றிப் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

“சக்தி அட்டதிக்கும் பற்றக் கொட்டுமுரசே
சாது என்று மோங்க வென்று தட்டிவிரைவாய்
பக்தியுற்ற கர்த்தன யேசு உத்தமன் தனனால்
புத்தி மெத்தி வாழ்வமென்று கொட்டுமுரசே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1947 : 6)

இங்கு இவர் இயேசுவை சமாதானம் ஏற்படுத்த வந்த உத்தமனாக அழைக்கின்றார். இந்துமத வரலாற்றிலே காலந்தோறும், தெய்வத் திரு அவதாரங்கள் பல தோன்றி அற்புதங்கள் புரியக்காணலாம். அவர்களைப் போல் ஒருவராகவே இயேசுவையும் இவர் நோக்கி யிருக்கிறார்.

த மிழ் மரபினாடாகப் பாடிய இப்பாடல்கள் இந்துமதப் பாடல் களையொத்தனவாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

‘பன்னும் மந்தைக் குகையில் தாங்கி வாட்டும் துண்ணுங் கந்தைக் கிடையில் பாதிராத்திரி நல்லிருள் தவிலொரு சோதிபோற் கடர் வெள்ளியுமொளியது தர’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1947 : 3)

இப்பேசு பிறந்தாரெனக் குறிப்பிடுவது அவரது பிறப்பின் மகிழமையைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

எனவே, கிருஷ்ணபிள்ளை திருத்தலங்களையும், தெய்வங்களையும், பாடுகின்ற அதேவேளை, சமுதாயத்தையும் நுணுக்கமாக நோக்கியதன் மூலம் பரந்தவொரு உலகினை எமக்குப் புரிய வைக்கின்றாரென்றாம்.

2.5 காந்தியும் காந்தியமும்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் அமைப்பட்டு அல்லவுற்றிருந்த இந்தியாவை அவர்களிடமிருந்து மீட்டெடுப்பதற்காக, ஆயுதமின்றி ஆத்மீக அடிப்படையில் அமிமசைப் போராட்டம் நடத்தியவர் மகாத்மா காந்தியிடகள். அரசியல் விடுதலை மட்டுமன்றி சமுதாய விடுதலையும், ஆத்மீக விடுதலையும் மக்களுக்கு வேண்டுமென்ற குறிக்கோண்டன் போராடினார்.

இராஜதந்திரியாக, அரசியல்வாதியாக, சீர்திருத்தவாதியாக, சமுகத்தொண்டனாக, சத்தியாக்கிரகியாக, விடுதலைப்போராளியாக, தீண்டாமையின் வைரியாக, மதுவின் எதிரியாக, மாதர் விடுதலைக்குக் குரல் கொடுப்போனாக, குரு போதகராக, மனிதாபிமானியாக, சர்வதேச மித்திரனாக, சத்திய பரிசோதகராக, ஞானியாக, மகாத், மாவாக உலக மக்களினால் இவர் போற்றப்படுவதற்கு, இவருடைய சாத்வீகக் கொள்கையும், சமதர்ம நோக்கும், சத்திய வாழ்வும் அமைந்தன.

காந்தியிடகள் வாழ்ந்த காலத்தில் கணிஞர்கள் பலருடைய பேணா முனைகள் காந்தியையும் காந்தியக் கொள்கைகளையும் பாராட்டத் தவறவில்லை. மகாகவி பாரதியும்,

“வாழ்க நீ! எம்மான் இந்த வையத்து நாட்டி லெல்லாம்-
தாழ்வற்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக்கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்றதாமோர் பாராத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க!

(பாரதியார்: 1984:69)

என காந்தியைப் புகழ்ந்து மக்களின் உணர்வுகளை அவர்கள் நிலையில் நின்றும் கூறினார்.

காந்தியவாதியாகவே வாழ்ந்து காந்தியின் கொள்கையைப் பின் பற்றிய கொத்தமங்கலம் சுப்புவும்,

“அருளே உருவோ பொருளே உருவோ
அன்பே உருவோ அழுதே உருவோ
மருளே ஒழியும் மனமே தெளியும்
மருந்தே சிந்தை விருந்தே எங்கள்
மனமே கோயில் கொண்ட மகாத்மா
மன்னா என்றும் மறையாமனியே’;

(கொத்தமங்கலம் சுப்பு: 1963; 264)

என நாட்டுப்பாடல் அமைப்பில் பாடிப் பெருமைப்படுத்தினார்.

கிருஷ்ணபிள்ளையும் காந்தியக் கொள்கைகளால் சர்க்கப்பட்டு, தனது நாளாந்த நடவடிக்கைகளில் காந்தி பற்றிய பிரக்ஞை காரணமாக காந்தி பக்தனாகவே மாறி விட்டார். காந்தியை மிகவும் ஆர் வமாகவும் மகிழ்வடனும் அவதானித்து அவ்வப்போது பாடல்களை ஆக்கியுள்ளார். இவை ‘காந்திப்பாட்டு, ஹரிசனப்பாட்டு, கற்பணப்பாட்டு’ என்னும் நூல் தொகுதிகளில் அடங்கியுள்ளன. இவை தவிர உதிரியாகவும் சில பாடல்கள் இவர் எழுதிய வேறு நூல்களிற் காணப்படுகின்றன.

2.5.1 சாத்வீகப் போராட்டம்

‘சாந்தமொடு சாத்வீகப் போர் தொடுத்தார்
தயாள் சீலன்
மாந்தர் மறைபொருளறிய மறையருள்
மஹாத்மா லோலன்
பாந்தமோடு பார்புகழும் பாரதத்தாய் பெற்ற
திருப்பக்த பாலன்
நூர்ந்த விளக்கெரிய நலநுட்ப நெறியறைய
வருமரிய நூலன்’,

(கிருஷ்ணபிள்ளை 1948:5)

என காந்தியின் சாத்வீகக் குணங்களும் அவற்றினால் அவர் அடைந்த மேன்மையும் இப்பாடல் மூலம் கட்டப்படுகின்றன.

இவர் ஆக்கிய காந்தி சம்பந்தமான அநேக பாடல்களிலே இந்த உணர்வோட்டத்தினை அவதானிக்க முடிகின்றது.

தேசப்பற்று, மொழிப்பற்று, சுதந்திரவேட்கை என்பன ஏற்படுத் திய மனவெழுச்சி காந்தியைப் பலமுறை ஆங்கில அதிகாரிகளுடன் மோத வைத்தது. தனி யொரு மனிதனுக்கு மக்கள் கட்டுப்படுவது கண்டு அவர்களாலே ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அடிக்கடி காந்தியை சிறைக்குள் அடைக்கும் முயற்சி திவிரமாக்கப்பட்டது,

வட்டமேசை மாநாட்டிலே “‘சொன்ன சொற் கேட்டாரன்றிச் சுதந்திரம் கொடுக்கவில்லை’” (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1948:7) எனிலும் காந்தி மனந்தளரவில்லை.

“இனித் தடையில்லை யுத்தம்
ஏற்படுத்துவேண சத்யம்
என்றிங்கிலன்டை விடுத்தார்”.

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1948:7)

இதனால் ஆத்திரமுற்ற ஆட்சியாளர் காந்தியைக் கைது செய்தனர். இந் நிகழ்வை ஏனாமாக கிருஷ்ணபிள்ளை, ஆங்கிலச் சொற்களையும் கலந்து பின்வருமாறு கறுகின்றார்.

“கரைச்சல் கழிந்து வர
இரைச்ச வெழுந்து வர
அதென்ற (arrest) செய்து
தென்றற (rest) கொடுத்தார்
ஆங்கிலர்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1948:8)

அதாவது மக்களுக்காக ஓயாது உழைக்கும் இந்த அண்ணல், சிறையில் அடைபடுவதன் மூலம் ஒய்வு பெறுகின்றார். ஆனால் அந்தியருக்கு இதனால் எவ்வித இலாபமுமில்லை; ஒய்வுமுமில்லை.

சத்தியத்தின் நெறி நின்று சாத்வீகப் போர் தொடுத்தகோடு தன்னைத் தானே வருத்தி சத்தியாக்கிரகம் இருந்தமையால் இந்திய மக்களைத் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தார்.

“ஒற்றுமைதனை ஊர் முற்றிலும்மையைப்
பெற்றிட நினைத்துக் குற்றுயிர் வரைக்கும்
பட்டினி கிடந்திஷ்ட தத்தை பூர்த்தி செய்
திட்டார் புண்யவாளன்.....”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948; 8)

எனும் பாடல் வரிகள் காந்தியினுடைய ஆத்மபலத்தினைத் தெளிவாகச் சித்திரிக்கின்றது. நாமக்கல் கவிஞரும்,

“கத்தியின்றி ரத்தமின்றி
யுத்த மொன்று வருகுது
சத்தியத்தின் நித்தியத்தை
நம்பும் யாரும் சேருவீர்”

(நாமக்கல் கவிஞர்: 1960:115)

எனப் பாடுவது இக்கருத்தினையே பிரதிபலிக்கின்றது.

ஜக்கிய சுதந்திர இந்தியாவின் அமைப்பினை நிர்ணயிப்பதில் காங்கிரஸ்க்கும், முஸ்லீமகஞ்சுக்குமிடையில் இணக்கம் காண முடியாத வேளையில் இந்து - முஸ்லிம் சண்டை நாட்டில் உச்சமடைந்தது. இரத்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. சாதவீகப் போர் மூலம் சுதந்திரம் கிடைக்கும் இவ்வெளை மக்கள் தங்களுக்குள் இவ்வாறு சண்டையிட்டு மடிவதைக் கண்டு காந்தியடிகள் மனம் நொந்தார். இம்மக்கள் உள்ளத்தில் தெரியத்தையும், அன்பையும் ஏற்படுத்த காலில செழுப்புமின்றி முங்கில் தடிப் பாலங்களிலும், சதுப்பு நிலங்களிலும் பாதம் நோக பாதயாத்திரை தொடர்ந்தார்,

அமைதி பேணப்பட்ட போதும், இருபகுதி மக்களிடையேயும் குரோதம் புரையோடி இருந்தமையால் அடிக்கடி மோதல்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் விரகதியுறை காந்தி “நாட்டில் அன்மதியேற்படும் வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பேன்” என முடிவெடுத்தார். இவரது வெராக்கியத்திற்குப் பணிந்து சகல மத்த தலைவர்களும், அமைதி பேணக கையெழுத்திட்டனா. இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வர்யந்த இச்சமிப்பவத்தினைக் கிருஷ்ணப்பிள்ளை,

“யுத்தமிகு மிந்து முஸ்லீம் ஜனரு கூட்டு உபிர்...
பரியும் வரையுமின்னா வரதங் கொள்ள...
உத்தமர்களிரங்க வந்து தடுத்தினிமேல
ஒத்தடுபோமை றுறுதி மொழிகள் கூற
பக்தமுடன் பதனாறாம விரதந்தனைப்
பட்சமுடன் நறுத்தி...”

அமைதி பேணினார் என்பார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948; 13)

2.5.2 தீண்டாமை ஒழிப்பு

தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி அவலப்பட்ட ஹரிசன மக்கள் மீது ஏற்பட்ட பற்றுக் காரணமாக, தீண்டாமைக் கொள்கையைக் காந்தி வலியுறுத்தி வந்தார்.

“தீண்டாமையை உண்மையாகவே அகற்றி விடுவோமா யின், அதனால் மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்படக் கூடிய நலன் கள் அளவிட முடியாதவையாகும்.”

(காந்தி: 1959:338)

காந்தியின் இந்த மனவணர்வினை ஆதரித்த கிருஷ்ணபிள்ளை காந்தி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“சாதியோ மிக்க முனைந்தாரே, காந்தி
யாதிதுலக்கத் துணிந்தாரே, பிரக
யாதியாவ மடைந்தாரே.....”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:16)

என வாழ்த்துவது இவரது சமுதாய முன்னேற்றக் கிந்தலையைத் தெளிவாக்குகின்றது.

அந்தியர் எம்மை ஒருபுறம் புறக்கணித்து அடிமைப்படுத்த நாமோ, எம் மக்களை மறுபுறம் புறக்கணிப்பது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததென உணர்ந்த காந்தி, இம்மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத் தினை உயர்த்துவதனால் சமுதாயத்தையும், நாட்டையும் நல்ல நிலையொன்றிற்குக் கொண்டு வரலாமெனப் பரிபூரணமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

நிலவுடமைச் சமுதாயத்தில் குலக்குழுக்களாக, மக்கள் வாழ்வு நடத்தியபோது, தொழிலின் அடிப்படையில் சாதிப் பிரிவினைகள் இருந்து வந்தன. தொழில் அடிப்படையானது பலவேறு ஏற்றத் தாழ்வுகளை உண்டுபண்ணியதன் காரணமாகவே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் வாழ்வுநிலை இழிவடைந்தது. இந்நிலை முற்றாக அழிக்கப்பட வேண்டும் என்பது காந்தியடிகளின் கொள்கையாகும். இதனைக் கிருஷ்ணபிள்ளையும்,

தாண்டவம் நின்றாடு மிந்தத்
 தீண்டாமையின்றே தொலைக்கில் १९४८:८
 வெண்டாமே யெமக்கு வேறு தூண்டுகோல்
 ஆன்றோர் தொழிலுக் காயமைத்தனர் - அதன்
 அர்த்தம் விளங்காச்சிலர் பகைத்தனர்

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:8)

என இதனால் ஏற்படும் தீமைகள் ஒவ்வொன்றினையும் கிருஷ்ணபிள்ளை எடுத்துணர்த்தி, “காசினியில் காந்தி மஹான் யோசனையுமிப்படித்தான் மோசமில்லை யொத்துழைக்க வாருங்கோ” என அறைக்கவல் விடுக்கின்றார்.

அடிமைகளாகக் கருதப்பட்ட ஹரிசன மக்கள் ஏனைய சாதியினருடன் சமபந்தி, சமபோசனம் போன்றன செய்வதற்கு உக்கிரமான தடை அன்று காணப்பட்டது. ஆலயத்தினுள் அவர்கள் சென்று வழிபடுவதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்படவில்லை. இந்திலையைக் காந்தி வன்மையாகக் கண்டித்துத் தாழ்த்தப்பட்ட இம்மக்களின் வழிபாட்டிற்காக ஆலயங்களைத் திறந்து வைத்தார். இதன் தாக்கம் ஈழத்திலும் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியமையால் இங்கும் ஆலயங்கள் திறக்கப்படலாயின.

சாதிமத பேதமெனுந் தீண்டாமை சாகவே
 சமாசன மாகவே

ஆலயத்தினை திறந்தெல்லோரு மொன்றாகவே
 அர்ச்சித்தேகவே

அன்பான முறை தந்தனர் என்போமே இன்பமாமே
 அனைவோரு மினிமேவே திரிவோமே

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:27)

என கிருஷ்ணபிள்ளை இந்த சமுதாய விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சியினை முக்கியப்படுத்திப் பாடியுள்ளார்.

காந்தியக் கொள்கை தந்த அறிவுச் சிந்தனையிலேயே இவர் ‘ஹரிசனப்பாட்டு’ எனும் தொகுதியை வெளியிட முன்வந்தார். அதுபற்றி இவர் கூறும் கருத்து காந்தியக் கொள்கை வழி கொண்ட உந்துதலை முனைப்புடன் தெளிவுறுத்துகின்றது.

‘இசெசய்கையின் கொடுமையையுணர்ந்தே
 சனாதனாகிய காந்திமகான் சாதி சமய

நிற பேதங்களை ஓழித்தார். மக்கள் உண்மையில் பாசனங்கு செய்யாது காந்தியின் பரிசுத்த போதனைகளைக் கையாளுகில் சாதித்து வேஷங் கொள்ளாது அடியார்கள் எல்லோரையும் ஆலயங்களுக்குள் சென்று தரிசிக்க அனுமதி அளிக்க வேணும், கோட்டுங் கோபிலுங் கோபிக்கும் பாவிக்கும்; ஆதலால் குறிப்பறிந்த மக்கள் குணப்பட வேணுமென்ற நோக்கங் கொண்டே ஹரிசன் என்ற பாட்டை நம் நாட்டார்க்கு வெளியிடலாண்ண.''

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:18)

எனத் தன் இலட்சியத்தை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர்.

2.5.3: கதர் ஆடை

காந்தியக் கொள்கைகளில் ஒன்றாகிய கதர் ஆடை உற்பத்தி யைக் கிருஷ்ணபிள்ளை விதந்து கூறுகின்றார்.

'நேயரே கதர் நூலில் நெய்தாடை
நிதந்தரிப்பதால் திமை நீங்குமே பிடை
தேசமீது சுதேச தேசிக வாடை
திகழ்ந் திலங்கிடுங் காந்தி சேவுகத்தோடே'

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1957:5)

அன்று காந்தியத்தின் பொருளாதாரச் சித்தாந்தமாகக் கருதப்பட்டது கதர் ஆடை உற்பத்தியேயாகும். ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடுகளைத் தமது உற்பத்திப் பொருள்களை விற்கும் சந்தையாகக் கருதினர். இதனால் இத்நாட்டு மக்களின் சுவாத்தியத்திற்கு ஒவ்வாத ஆடைகளை இறக்குமதி செய்து விற்கலாயினர். அந்திய ஆடைகளில் மக்கள் மோகங் கொண்டமையால் நாட்டில் குடிசைக் கைத்தொழில்களாக இருந்த கதர் உற்பத்தி வீழ்ச்சியடையலாயிற்று. இதனை நம்பி வாழ்க்கை நடத்திய மக்கள் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இதனை நிவிர்த்தி செய்வதற்காக 'சுதேசி இயக்கம்' என்ற பெயரிலே கதர் உற்பத்திக்கு காந்தி ஊக்க மூட்டினார். 1921 இல் மதுரையில் 'நாலுமுழ கதர் வேட்டியையே அணிவேன்' என சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்.

(காந்தி: 1957:703)

காந்தியின் இந்தப் பொருளாதார சித்தாந்தம் கிருஷ்ணபிள்ளையைப் பெறிதும் கவர்ந்தது. எனவேதான்,

“நாட்டின் முதாட்டியர்கள்
காட்டி வைத்திட்டறாட்டை
முட்டியே தேட்ட மாக்கினார்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:13)

என அவர் பணியைப் பெருமையுடன் கூறினார். அத்துடன் நின்று விடாது யாழ்ப்பானத்து மக்களுக்கும் நாட்டின் நிலைமைகளால் உள்ளூர் உற்பத்தி சிதைவடைந்துள்ளமையைக் கூறினார்.

‘ஊருக்குள்ளே நடக்குமக விலைகளை நோக்கும்
ஒன்று முணராததா லாக்கும்
எமக்கு இவ்விதியாக்கும் — ஏனோ
இம்மதியாக்கும்’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:2)

என மக்களின் மனநிலையை நொந்து அறைக்கவல் விடுத்தார். இவ்வாறு இங்கும் நெசவுத்தொழில் சிறப்புற்று அமைய வேண்டுமெனக் கருதியமையால்,

“ஆடைபல ரேந்தை வலையானதும் முடிப்பீர்
அவசியமே நெசவுதனை அனைவருக்கும் படிப்பீர் - ஓர்
ஆபத்தும் நேராதுலக சமத்தொடு நடப்பீர் - வெகு
சமத்தொடு நடப்பீர்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:2)

என பிரசாரம் செய்தார். இதன் மூலம் உள்ளூர் உற்பத்தி பெருகும் என்பதுடன் அந்நியைப் பொருள்களுக்கும் மக்கள் மேலதிக பண்து திணைச் செலவு செய்வதும் குறையும் என எடுத்தியம்பினார்.

விதேசத் துணியைப் புறக்கணிப்பதன் மூலம் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு ஏற்படுத்தலாம் அடிமைச்சின்னங்களையும் அழிக்கலாம் என காந்தி பிரசாரம் செய்ததுடன் அந்த விதேச ஆடைகளை எரிக்கவும் செய்தார்.

கிருஷ்ணபிள்ளையும் விதேச ஆடை அணிகளை மிகவும் நகைச் சுலை உணர்வுடனே எடுத்துக்கூறி, பருத்தியுற்பத்தியினைப் பெருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார்.

“நீட்டமுடன் நோட்டுகளைக் கட்டி வரும்
 வேட்டிகள் கால்சட்டை யங்கி
 கோட்டுகளும் சேட்டுகளும் குரவளையில்
 மாட்டிவரும் ரை — போ — காலர்
 சூட்டுகளும் தோகையர்கள் துண்டு துண்டாய்
 வெட்டியனி தொகையான துணிகள் யாவும்
 நாட்டினிலே பகிஞ்கரித்து சுதேகித்
 தோட்டப் பருத்தியினா ஸாக்கிடனும் தோழமாரே”
 (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956 : 18)

என இக்கொள்கையை ஆதரித்து மகிழ்ந்த கிருஷ்ணபிள்ளை தனது சொற்களாலே புகழ்ந்து மெருகூட்டிப் பின்வருமாறு வாழ்த்தினார்.

“சுயாட்சிக்கொடி பறந்திலங்கவே கைராட்டினம்
 சோம்பலாயிருந்தபேர் தொடங்கவே தொழில்தினம்
 சொயம் புகழ், இயம்பிடுந் சகோதரன் கிருஷ்ணனும்
 துலங்கு வங்கை வாசருஞ் சுதேசருஞ் ஜெயம் ஜெயம்”
 (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1948 : 5)

2.5.4 மதுவிலக்கு

சமுதாயத்தின் கட்டுக்கோப்பினைக் கெடுத்து மனித சமுதாயத்தை அழிப்பதில் மதுவுக்கு முக்கிய பங்கிருக்கின்றது. மதியை மயக்கி, வாழ்க்கையைக் கெடுக்கும் இந்த மதுவினால் வீடுகள் தோறும் துண்பமும், வறுமையும் ஏற்படுகின்றன. வாய்ச்சன்னடைகள், கொலைகள், களவுகள், கொள்ளளகள் என்பனவும் உண்டாக மதுவழி சமைக்கின்றது. இதனை வளர்வரும்,

“உண்ணற்க கள்ளை உணிலுண்க சான்றோரான்
என்னப்பட வேண்டா தார்”

(குறள் : 346)

என்றும்

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் : எஞ்சான்றும்
நஞ்சண்பார் கள்ஞான் பவர்”

(குறள் : 348)

என்றும் விளக்குகின்றார்

கள்ஞானபவர்கள் நஞ்சண்பவர்கவே என்பதனைக் கம்பனும் வலியிருத்துவதோடு, கள்ஞானபதால் வரும் நீங்குகளையும் எடுத்து வரைக்கின்றான்

“வஞ்சமும் களவும் பொய்யும்
 மயக்கமும் மரபில் கொட்டும்
 தஞ்சமென் றாரை நீக்கும்
 தன்மையும் களிப்பும் தாக்கும்
 கஞ்சமெல் வணங்கும் தீரும்
 கள்ளினால்; அருந்தி றாரை
 நஞ்சமும் கொள்வ தல்லால்
 நரகினை நல்கா தன்றே”

(கம்பன் : கிட்கிந்தை: 95)

இவ்வுண்மையை உனர்ந்த காந்தியும், இந்தியா ஏழை மக்களைக் கொண்ட நாடு, இது சீர் பெற்று நல்நிலையை அடைய வேண்டுமானால் மது எனும் அரக்கன் நோய் அழிய வேண்டுமெனத் திடசங்கற்பம் மேற்கொண்டார். இதன் காரணமாக அரசியல் விடுதலைக்கு முன்னரே தனது பிரசாரங்கள் மூலம் மக்களை பெருமளவு இதில் இருந்து விடுவித்துக்கொள்ள முயன்று வெற்றியும் கண்டார். இந்த அரிய செயற்பாட்டினை அனைத்து மக்களும் ஆதரித்தனர். கிருஷ்ண பிள்ளையும்,

கொடுமையான குடிவகை குறைந்ததே ஜெய ஜெய
 குடிசனத்துளோ ரெலாங் குதுகலம் ஜெய ஜெய

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:4)

என அம்மகிழ்ச்சியைப் பாடலாலே வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

காந்தியின் மதுவிலக்குக் கொள்கையின் நன்மைகளைக் கருத்திற் கொண்டு தானும் பிரசார நடவடிக்கையாக, மதுவிலக்கு எனும் பாடலை ஆக்கியுள்ளார். இப்பாடலிலே மதுவினால் உண்டாகும் இன்னல்களைப் பலவாறாக விபரிக்கின்றார்.

“மதுவெனுங் குடிவகையே கெடு
 மதியொடு தரும் பகையே - அட
 மனிதனே மகா புனிதனே உந்தன்
 மனனவியுடைய மனதும் வெறுக்கும்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:25)

குடிகாரனின் புத்தி கெடுவதுடன், அவனுடைய மனனவியின் மனமும் அவனை வெறுக்கும் என்பதனைக் கூறி, இங்கு கிருஷ்ணபிள்ளை பயமுறுத்துகின்றார். தொடர்ந்து கூறுகையில், கோபம் உண்டாகும், பொறுமையற்றுப் போகும், இல்லாளை அடிக்கத் தோன்

றும்; வீட்டுப் பொருள்களை விற்க மனம் நாடும். பெரியோரை இழிவுபடுத்தும், பெற்ற பிள்ளைகளையே அடிக்கக் கை நீண்டும் எனப் பல குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டி அத்தகைய மதுபோதையில் இருந்து மக்களே விழித்துக் கொள்ளுங்களென எச்சரிப்பதுடன், உடல் ரீதி யாகவும், உள் ரீதியாகவும் பல நோய்கள் உண்டாகி சமுதாய மதிப்பே கெட்டு விடுமென இடத்துரைக்கின்றார்.

இவருடைய காலத்திலே நாடகக் கலைஞர்கள் பலரும் காந்தியக் கொள்கைகளால் சர்க்கப்பட்டு இத்தகைய பாடல்களை மேடைகளில் பாடியிருக்கின்றனர். இக்கலைஞர்களிடைய பாடற் கருத்துக்கள் ஒரே சாயலைக் கொண்டிருந்தன. இதற்குப் பின்வரும் நாடக மேடைப் பாடலை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

“கள் ஞாக் குடிக்காதே உந்தன
கண்ணியம் போக்காதே
உள்ள பொருள் பண்டம் யாவும்
இழந்து நீ
ஒட்டாண்டி யாகாதே”

(தகவல்: ஜே. எஸ். ஜெயராசா)

பொதுவாக நோக்கும் போது கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு காந்தியக் கொள்கையில் கொண்ட ஈடுபாடு ஒரு புறமிருக்க, இந்தச் சமுதாயத்தினை திருத்தக் கூடிய வழிவகைகளைக் கூறி முன்னேற்ற வேண்டுமென்ற உள் விருப்பமுங் கொண்டிருந்தார்ன்பதனையும் உணர முடிகின்றது.

தான் வாழ்ந்த காலத்துச் செயல்கள் மூலம் இறந்த பின்னரும் ஒவ்வொருவரும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த வகையிலே, மகாதமா காந்தியும் இன்று உலக மக்களினால் பேசப்படுகின்றாரேயானால் அது அவருடைய ஆக்டபூர்வமான செயல்களினாலும் தன்னமீ கருதாது செய்த செயற்பாடுகளினாலும் தான் என்பது உலக உண்மையாகும்.

கடும் வைதிக குடும்பத்தில் பிறந்த காந்தியடிகள் பிற்காலத்திலே ஹரிசனக் குடிசைகள் யாவும் சென்று அண்பு பாராட்டித் தமது சமத்துவக் கொள்கையை நிலை நாட்டினார். உயிர்களிடத்தில் செலுத்தும் கருணை ஒன்றே நிலையானதெனக் கருதி வாழ் ந் து காட்டினார்.

2.5.5 காந்தி ஓர் அவதாரபுருஷர்

இத்தகைய மகாத்மாவை கிருஷ்ணபிள்ளையும் தெய்வமாகவே கொண்டார். மக்கள் இறைவனைக் கண்டதில்லை. ஆனால் தெய் வாம்சம் பொருந்தியவர்களைக் காணும் போது கரம் குவிப்பர்.

காந்தி எனுங் கடவுள் கைலை ஆசனங் கொண்டார்
காந்தி எனுங் கடவுள் கரங் கூப்பித் துறந்தார்
காந்தி எனுங் கடவுள் கைலாயம் அடைந்தார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948:11)

எனக் காந்தி இறந்த போது அவரைத் தெய்வமாகக் கருதிக் கிருஷ்ணபிள்ளை பாடினார்.

பல்வேறு சமயங்களினாலும் வணங்கப்படும் தெய்வங்களினது அம்சங்கள் அனைத்தையும் காந்தியிடம் கண்டமையால், இவரைக் கண்ணனாக, யேசுவாக, புத்தராக கிருஷ்ணபிள்ளை போற்றித் துதித்தார். கீதையில் காணப்படும் பின்வரும் கூற்று இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“எப்போதெப்போது தர்மம் அழிந்து போய்
அதர்மம் எழுச்சி பெறுமோ, அப்போது அப்போது
நான் என்னைப் பிறப்பித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.
நல்லோரைக் காக்கவும், தீயோரை
அழிக்கவும், அறத்தை நிலை நிறுத்தவும்
யுகந்தோறும் அவதாரம் செய்கின்றேன்”

(பகவத்தீதை: 4 : 7-8)

என கண்ணபிரான் பார்த்தீபனுக்கு உபதேசஞ் செய்தார். பகவத்கீதையில் கூறிய அக்கருத்திற்கு ஒப்பவே, அக்கரமம் மேலோங் கிய இந்த யுகத்தில் மக்களின் இன்னல்களைக் கணைய கண்ணபிரான் காந்தியாகப் பிறப்பெடுத்தாரென கிருஷ்ணபிள்ளை கருதினார்.

பாரத மக்களின் அபிலாசைகள் நிறைவேற வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக, அம்மக்கள் சார்பில் பேசுவார் த்தைக்குச் சென்ற காந்தியை பஞ்ச பாண்டவர்களுக்குத் தரவேண்டிய நாட்டின் பாதி யைக் கொடுக்குமாறு துரியோதனணாகியோரிடம் தூது சென்ற கண்ணபிரானாகவே இவர் துதிப்பது காந்தி மீது கொண்ட பக்தி யைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பஸ்லவி

“கண்ண பிரானென்ன உதித்தார் மஹாத்மா
கண்ண பிரானென்ன உதித்தார்

ஏனுபஸ்லவி

பன்னு பஞ்சபாண்டவர் போல்
பாரதத்தார் தமக்குள்
கனத்த கஷ்டங்கள் விலக்க
கண்ண பிரானென்ன உதித்தார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:7)

முப்பு, நோய், மரணம் ஆகிய வருந்தத்தக்க துன்பங்கள் மனித வாழ்க்கையைக் கொடுமையாகத் தாக்குவதனால், அவர்களது வாழ்வு பேரின்ப நெறியற்று அவலமடைகின்றது. இம்மக்களுக்குரிய இன்ப நெறியினைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை உய்விக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் காரணமாக தனது இன்ப சுகங்களையும், செல்வங்களையும், குடும்பத்தினரையும் பிரிந்து உண்மையொளி நாடி புத்தப்பகவான் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

இத்தகையதொரு வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டவராக காந்தி கிருஷ்ணபிள்ளையின் மனக்கண்ணில் தோன்றுகின்றார்.

“தயவொன்று தரையின் நின்று சாத்வீகத்தாலே
பயமகன்று ஜெயமிரங்கப் புத்தரினைப் போல”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956; 16)

“வித்துவ மிகுந்த வித்தகனா மெத்த
புத்துயிரளிக்கப் புத்தனாகவே யுதித்த”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956: 8)

எனவும் காந்தியைப் புகழ்ந்தியம்புவதன் மூலம் அமைதி காண்கின்றார்.

மக்களுக்கேற்பட்ட துக்கம் கண்டு, துக்க நிவாரணம் தேடிச் சென்ற புத்தர், அதன் மூலம் துக்கநிவாரண மார்க்கத்தை மக்களுக்குப் புலப்படுத்தியது போன்று, காந்தியும் துக்க நிவாரண மார்க்கம் ஒன்றினைப் பெற்றுத் தருவாரெனும் எதிர்பார்ப்பு இங்கு இழை யோடியிருக்கின்றது.

மக்களது பாவங்களைச் சுமப்பதற்காக தேவபிதாவால் யேசுபெரு மான் இவ்வுலகிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். இவர் மக்களோடு மக்களாக இணைந்து அவர்களது துன்பத்தில் பங்கு கொண்டதுடன் அவர்களது பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக, தலையிலே முள்முடி சுமந்து சிலுவையிலே அறையுண்டுமரித்தார்.

காந்தியும் மக்களது துன்பங்களுக்காக பன்முறை சிறைத் தண்டனைபெற்று அவதியுற்றிருக்கின்றார், இதனை,

ஜீவ காருண்யங்கள் தினமே புறிந்து ஜெக
மீதில்ஜெயிலு மிருந்தார் - இந்தியருக்காய்
ஒதித் துயரு மடைந்தார்.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:1)

என்ற பாடவின் உட்பொருள் விபரிக்கின்றது.

சாத்வீகமே வாழ்வின் குறிக்கோள் என வாழ்ந்தமையால் எதிரி
கள் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்த போதும் இயேசுவின் போத
னையான,

“உன்னை ஒரு கன்னத்தில் அறைகின்றவனுக்கு
மறுகன்னத்தையும் கொடு. உன் அங்கியை
ஏடுத்துக் கொள்கின்றவனுக்கு உன் வஸ்திரத்தையும்
ஏடுத்துக் கொள்ள தட்ட பண்ணாதே”

(புனிதஹாக்கா : 6 : 29)

என்பதற்கிணங்க எல்லாத் துன்பங்களையும் சகித்து கொண்டார்.
எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி ஆத்மீக பலத்துடன் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்
டார். இதனை,

“பேயனைப் போலுலைந்தாரே - பெரும்
பாவிகள் பழி களைந்தாரே - தவ
யேசுவைப்போல் விளைந்தாரே .....”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956:16)

எனக் குறிப்பிட்டு தெய்வாம்சம் பொருந்திய அவரது வழியில் ஈடேற்
றம் கிடைக்குமென்கின்ற நம்பிக்கையை எடுத்தியம்புகின்றார். காந்
தியக் கொள்கையும் சமதர்ம சிந்தனையும் மக்களை என்றும் நன்
னெறிப்படுத்து மென்ற மன உந்துதல் இவரது பாடல்களில் பெரும்
துலக்கம் பெறுகின்றன.

3

3

கவிதைப்பண்பு காலத்தின் முக்கியமான வழக்கம்

கல்விகளும் தொழி வாழ்ந்த காலத்து மக்கள், மொழி.

கவிஞர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்து மக்கள், மொழி, கலை, கலாசாரம் என்பவற்றைக் கூர்ந்து அவதானிப்பதன் மூலம் கிடைத்த அனுபவத்தினால் அவற்றின் மேன்மைக்காகத் தமது கவி தைகளைப் படைப்பார்களோயானால், அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்தினை, பிரதேசத்தினைச் சிறப்பித்தவர்களாவர். தங்களுடைய உணர்வுகளை, கருத்துக்களைப் பிறருக்கு எடுத்துரைக்கும் அனைவரும் கலை ஆற்றல் உடையவர்களோயானாலும், இக்கவிஞர்களிடையே, மக்கள் சாதாரணமாக நோக்கும், விபரிக்கும் ஷ்டயங்களைக் கவியாற்றலுடன் தரக்கூடிய வல்லமையுண்டு. இவர்கள் சமூகத்துடன் உரிமை கலந்த உறவுடையவர்களாகத் தம்மை இணைத்துக் கொண்டமையால், அவை நிலைத்திருக்கும் வரை அவற்றிடையே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

இவர்களால் ஆக்கப்படும் இத்திறன் வாய்ந்த கவிதையின் இலக்கணம் யாது என ஆராய்ந்தால், இதுவரை எவருமே தீர்க்க மான முடிவினைக் கூறவில்லை எனலாம். மேல்நாட்டு அறிஞர் சிலர் பின்வருமாறு வரையறை செய்கின்றனரெனக் கூப்புரெட்டியார் குறிப்பிடுவார்.

“கவிதையென்பது ஒலிநியம் அமைந்த சொற்களின் கட்டுக்கோப்பு. அஃது இன்பத்தை உண்மையுடன் இணைப்பது, அறிவுக்குத் துணையாகக் கற்பனையைக் கொண்டிருப்பது” என்பது ஜான்ஸன் என்பவரின் கூற்று. கார்லைல் என்பார், “இசை தழுவிய எண்ணமே கவிதை” என்று வரையறுக்கின்றார். “மனிதச் சொற்களால் அடைய முடிந்த

மகிழ்வுட்ட வல்லதும் செம்மை நிறைந்ததுமான கூற்றே
கவிதையாகும்” என்பது மாத்யூ ஆர்னரல்டு என்பார் கவி
தைக்குக் கூறும் இலக்கணம்”.

(ந. சப்புரெட்டியார்: 1961. 134)

தமிழிலும் கவிஞர்கள் கவிதையின் இலக்கணம் பற்றித் தமது
கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள்.

கம்பராமாயணத்தில் கோதாவரி நதியின் அழகைக் கம்பன் வர்
ணிக்கும் போது

“புவியினுக் கணியாயான்ற பொருடந்து புலத்திற் ராகி
அவியகத் துறைக் டாங்கி யெந்தினை நெறிய ஓவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணெண் ரொழுக்கமுந் தழுவிச்
சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்”

(ஆரணிய காண்டம: 5 : 1)

பூமிக்கு அலங்காரத்தையும், வயலுக்குரியதாகவும் நீராடு துறை
கடையும் ஜீவகை நிலங்களைத் தழுவியும், செவ்வையாகத் தெளிந்
தும் குளிர்ந்த நல்லொழுக்கங்கள் கொண்டும் விளங்கிய கோதாவரி
கவிதை போலக் காட்சியளித்தது எனக் கம்பன் குறிப்பிடுவதன்
மூலம், அவரது கவிதை இலக்கணம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

தேசிக விநாயகம் பிள்ளை தமிழ் கவிதை பற்றிப் பின்வருமாறு
குறிப்பிடுகின்றார்.

“உள்ளத்துள்ளது கவிதை - இன்பம்
உருவெடுப்பது கவிதை
தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில் - உண்மை
தெளிந்து ரைப்பது கவிதை”

(சி. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை: 1959; 18)

நன்னால் ஆசிரியர்.

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு) உடல்போல்
பல சொல்லால் பொருட்கு)
இடனாக உணர்வினின் வல்லோர்
அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்”

(பவணந்திமுனிவர்: 1964: 21)

எனக் கவிதைக்கு இலக்கணம் கூறுவார். இதுவரை கூறப்பட்ட கவிதை இலக்கணங்கள் யாவும் கவிதைப்பண்ணை முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கவில்லை. எனினும் கவிதைகள் இரசனைக்குரியவை என்பதில் ஐயமில்லை,

மக்களினுடைய இரசனைக்குரியதாகக் கவிதைகள் விளங்குவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். இதுபற்றிச் சுப்புரெட்டியார் பின்வருமாறு சொல்கின்றார்.

“கவிதை ஒர் அரியகலை, நுண்ணியகலை, கவிதை யாத்த கவிஞரின் உணர்ச்சியை அதைப் படிப்போரிடமும் உண்டாக்கவல்ல ஒர் அற்புதச் சாதனம். கவிதையனுபவம் அது கூறும் பொருளில் இல்லை, கூறும் முறையில் தான் இருக்கின்றது. கவிஞர் தான்பெற்ற உணர்ச்சிகளைத் தன் கவிதைகளைப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணிச் சில யுக்கி முறைகளைக் கையாண்டு கவிதையைப் படைக்கின்றான். அந்த யுக்கி முறைகளால் உணர்ச்சியை அதில் பொதுய வைக்கிறான்”

(ந. சுப்புரெட்டியார் 1961:133)

கவிதை ஆக்கத் தேவையான உத்தி முறைகளைப் பலரும் பல்வேறு விதமாகப் பிரித்து ஆராய்வார்கள். இங்கு கிருஷ்ணபிள் ளையின் கவிதைகளில் காணப்படும் கற்பண, உணர்ச்சி, வடிவம் ஆகிய மூன்று அம்சங்களும் ஆராயப்படுகின்றன.

3:1 கற்பண

கவிஞர் தனது வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் கற்பண செய்கின்றான். இவனது கிராமம், அதனுடைய மன்னின் தனித்துவம் என்ற பின்னணியுடனான அம்சங்களின் இரசிப்புக்கள் கவிதையில் இடம் பெறுகின்றன. இவன் தனது சுற்றுப்புறச் சூழலின் ஓவ்வொரு தன்மையையும் தனது கற்பணக்கேற்பப் பலவாறு உருவங்கொடுக்கின்றான், கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்களிலும் அவரது மண்ணுடன் கலந்த நிகழ்வுகளே கற்பணயாகப் பரிணாமம் பெறுகின்றன.

கதிர்காமக் கந்தனைத் தரிசிக்கச் சென்ற இவர் அந்த ஆலயத்தின் சுற்றுப்புறச் சூழலை நோக்கினார். அந்த அழகிய சூழலின் மாட்சிமைக்குச் சொற்கள் கூட்டினார்.

‘காடுகழனி கனிகள் காய்க்குந் தருவோங்குமே
கங்கைக்கரை யெங்கும் மருதமரத்தைத் தாங்குமே
வேடுவெருடாடு குறிஞ்சி நிலத்தின் பாங்குமே
விநோதமாய் விளங்கிப் பல வேடிக்கை களாங்குமே’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1938: 11)

இயற்கைக் காட்சியைக் கிருஷ்ணபிள்ளை உள்ளவாறே வர்ணிக் கின்றார், எனினும் இங்கு கலையம்சம் தரக்கூடிய ஓர் ஒழுங்கு காணப்படுகின்றது. பொருள்களை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்த பின்னர் நிழற்படம் எடுத்தால் அதில் ஓர் அழகு தென்படும். காடு, கழனி, கனிகள், காய்கள் சூழ்ந்த பிரதேசத்தினையும், ஆற்றுநீரையும், குறிஞ்சி நிலத்தினையும் ஒருங்கே சேர்த்து மனக்கண்ணில் கண்டவர். அந்த அழகை மற்றவர்களும் இரசிக்கக் கூடிய வகையில் எடுத்தியம்புகின்றார்.

கவிஞர்களால் கையாளப்படும் விசேஷாத்திகளில் உவமை முக்கிய மானதாகும். இதனைக் கிருஷ்ணபிள்ளையும் இலாவகமாகக் கையாண்டுள்ளார். உவமை என்பது இரு வேறுபட்ட பொருள்களை ஒப்பு நோக்கிக் காண்பதுடன் ஒரு பொருள்மீது கொண்ட மனப்பதிவுடன் தெரியாத பொருளை உய்த்துரைக்க முடிகின்றது. கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்களிலே, அவரது குழல், மரபு, வாழ்க்கை போன்ற பல்வேறு நிலைகளினுடாக, அவர் கண்ட, இரசித்த பொருள்களும் விடயங்களும் உவமையாக யிரிகின்றன.

கிராமத்து முதியோர் கூறும் கதையினை கிருஷ்ணபிள்ளை நினைவுட்டுகின்றார். கதை பின்வருமாறு; வணிகன் ஒருவன் பாலை வளத்தினுடாகப் பிரயாணம் செய்தான். தாங்கமுடியாத வெம் மையினால் களைத்துப்போய் விட்டான். எனவே ஓரிடத்தில் கூடாரம் அமைத்து ஒய்வெடுக்க ஆயத்தமானான். தன்னுடனே அந்த வெப்பப் பூமியிலே நடந்து வந்த ஒட்டகம் மீது இரக்கங் கொண்டான். இதனால் அதனுடைய தலையைக் கூடாரத்தில் வைத்திருக்க அனுமதி கொடுத்தான், ஆனால் ஒட்டகம் இதனைக் காரணமாகக் கொண்டு, முழு உடலையும் கூடாரத்தினுள் இழுத்தது. கூடாரம் சிதைய; வணிகனும் தங்க இடமின்றி அவதிப்பட்டான். இக்கதை யினுடாகத் தமிழர் பிரதேசங்களை ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் சிங்க ஸவர் செயலைச் சாடுகின்றார்.

“ஒட்டகம்போல் தங்கள் மக்களையெங்கள்
ஊருக்குள் நாளுக்கு நாளனுப்பி
கட்டியே வீடுகள் கவண்மென்றுக் கணக்கில்
கபடமாகவே குடியேற்றுகிறார்.”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949: 12)

அனைவரும் எம்நாட்டு மக்களை எண்ணி, அவர்களை தமிழ்நிலங்களில் குடியமர இடங்கொடுத்தால், அவர்கள் தமிழரையே அடித்து விரட்டி ஆதிக்கம் செலுத்த முனைவதையே இங்கு புலப்படுத்தும் கிருஷ்ணபிள்ளை, சிங்களவரை ஒட்டகமாகவும், வணிகனைத் தமிழ்ராகவும் உவமிக்கின்றார்.

இதிகாசக் கதைகளை உவமையாகக் கூறுவதன் மூலமும் தான் கூறவந்த கருத்தைக் கிருஷ்ணபிள்ளை தெளிவாக்க முற்படுகின்றார்.

கண்ணபிரானென்ன உதித்தார்
காந்தி மஹாத்மா
கண்ணபிரானென்ன உதித்தார் (கண்)
பன்னு பஞ்ச பாண்டவர் போல்
பாரதத்தார் தமக்குள்
கனத்த கஸ்டங்கள் விலக்க - கலியுகத்தில் (கண்)

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948: 7)

சொந்த நாடு, நகர் இழந்து துன்பப்பட்ட பாண்டவர்கள் போல, பாரதத்து மக்கள் சொந்த நாட்டிலேயே சுதந்திரமின்றி வாழ்ந்தனர். பாண்டவர் துயர் துடைக்க, கண்ணபிரான் முனைந்தார். பாரதமக்களது இன்னல் போக்க, காந்தி செயற்பட்டார். இதிகாசக் கதையுடன், தனது நிகழ்கால சம்பவமொன்றினை இணைத்து உவமிக்கும் போது, பாரதத்தில் நடக்கும் அப்பிரச்சினையையும் அதற்கான தீர்வுகளையும் மக்கள் உணரக் கூடியதாகவிருந்தது.

யுத்த நெருக்கடிகள் உலக நாடுகளை அச்சுறுத்தியபோது விமானக் குண்டுவீச்சிற்கு மக்கள் அஞ்சினர். குண்டு விமானங்கள் வரும் போது, ஊர்கள்தோறும், அபயக்குமல் ஊதப்படுவது வழக்கம். அவ்வேளை மக்கள் தங்களது பாதுகாப்பைத் தேடிக் கொள்வர்.

“அஞ்சாறு நாய்கள யிடுவதுபோல
அபயக்குமலை முழங்கிடுவர்;”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1944: 19)

என வர்ணிக்கும்போது, கிராமத்தோடு ஒன்றிய இவர்க்கு, நாய்கள் தங்களது அசெலகரியம் கருதி ஊளையிடுவதை, குழல் ஊதுவது டன் இணைத்துப் பொர்க்கின்றார். அவற்றின் ஒசைகளிடையேயும் ஒற்றுமை காணகின்றார்.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பணங்கட்டியை வெறுத்து, சீனியை நாடியோர் இன்னலடைவதைக் கேளியும் கிண்டலுமாக உவமிக்கின்றார்.

“தண்டமிழின் சுவைபோலு மழு போலுந்
தானிருக்குங் கற்புடைய தையல் தன்னைக்
கொண்டகுண மில்லாத மூரிக்கன் விட்டுக்
குலுக்கிமினுக் கிடும்வேசி கோட்டஞ் சென்றே
யெண்டிசையு மருவருத்தற் கிடனாய் நின்றா
லீதெனவே எமதுபணங் கட்டிவிட்டுக்
கண்கவருஞ் சீனியிடஞ் சென்றார் பெற்றார்
கரைகாணார் கண்டிறமின் கலைவ லோரே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. : 8)

கற்புடைய மனைவியின் மகிழை புரியாது விலைமகளின் கவர்ச்சியில் மையல் கொண்ட ஆடவராக, இந்த மக்களைக் கிருஷ்ணபிள்ளை யிகவும் அங்கதச் சுவையுடன் ஓப்பிட்டுச் சொல்கின்றார். பொதுவாக இவரது உவமைகளைல்லாம் கிராமத்து நடைமுறைகளை மையமாகக் கொண்டே ஆக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உலகத்து சுகபோகமெல்லாம் அனுபவித்து இன்பழுற வாழ்ந்தாலும், மரணத்துண்போது யமன் வந்து கேட்டால் என்ன விடை சொல்வேன? என கிருஷ்ணபிள்ளை இறைவனிடம் வேண்டுகின்றார்.

“நாளடைவிலேயிந்த வாழ்விடையிலே வந்து
குலமுடையான் அந்த
நம னாருக்கென்ன விடைநவிலு வேனந்தவிடை
நான்றியவே யருளுவாய்
நாதனே கதிரைமலை நாடுமடியாரை யான்
ஞானகுருவான பரனே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. 16)

மக்கள் தமது வாழ்விலே மரணம் ஒன்று இருப்பதாக எண்ணித்தும் வாழ்வையோட்டுவதில்லை. அது நிகழும் போது மட்டுமே இறந

தவருக்காக மனம் வருந்துவர். கிருஷ்ணபிள்ளை மரணத்தின்போது என்ன நடைபெறும் என்பதனைக் கற்பனை செய்கின்றார். யமன் வருவான், தனிடம் கேள்வி கேட்பான் என்று திகைத்தவர், அவற்றிற்கான விடை என்னவெனச் சிந்தித்தார். விடை கிடைக்கவில்லை. இறைவனிடமே கேட்கலானார். மக்கள் அனுபவிக்கும் இன்பங்கள், ஆடம்பரங்கள், யமனிடம் பதில் கூற வேண்டிய அவசியம், புரியாத புதிருக்கு இறைவன் பதில் சொல்வான் என்ற எதிர்பார்ப்பு, என்றெல்லாம் தனது சிந்தனையை ஒட விட்டவர் இறுதியில் இறைவன் தான் அனைத்திற்கும் கதியென்பதைப் புரிய வைக்கின்றார். இறைநம்பிக்கை வாழ்விற்கு அவசியமென்ற கருத்து இங்கு முனைப்புப் பெறுகின்றது.

தனக்கு முன் வாழ்ந்தவர்களது கருத்துக்களை ஆழமாகக் கற்று, அவற்றில் காணப்படும் தவறுகளைக் கூடச் சுட்டிக்காட்டுமளவிற்கு கிருஷ்ணபிள்ளை சிந்தனைத் திறமுடையவராக விளங்குகின்றார். உதாரணமாக இருக்கு வேதத்தில் பத்தாவது மண்டலத்திலுள்ள 90வது சுலோகம் வரணாச்சிரமதர்மம் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“யாகம் செய்த விராட் புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து பிராமணன் தோன்றினான். தோளில் இருந்து ஷத்திரியன் தோன்றினான், தொடையிலிருந்து வைஷியன் தோன்றினான், பாதத்திலிருந்து சூத்திரன் தோன்றினான்.”

(இருக்குவேதம் 10: 90)

இது உண்மைக்குப் புறம்பான கருத்து எனக் கருதும் கிருஷ்ணபிள்ளை மிகவும் சுவையாக, கிண்டலும் கேலியுமாகப் புலப்படுத்தித் தங்களது நிலைமை புரியாது பேசுபவர்களை மக்களுக்கு அம்பலப்படுத்துகின்றார்.

“பிரமருக்குக் கூத்திவையிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும் வசிட்டருக்குக் சண்டாளி வயிற்றில் வந்த சத்தியரும் சத்தியருக்கும் புலச்சீக்கும் பிறந்த பிள்ளை பராசரும் தீனிக்குற்றிடு மீணை விற்றிடும் வாணிபக்குல மாதரும் சேர்ந்திடவங்கு நேர்ந்ததாலொரு மாந்தனாக வியாசரும் வம்பிலே பிறந்தார் - சாதி
யென்பதை யறைந்தார்
இது நீதியோ அநீதியோ - அந்த நீதியை அறிந்து நில்லும்.”

(கிருஷ்ணபிள்ளை 1948: 21)

நாடகமேடைப் பாடல்களாகிய பலவற்றில் கிருஷ்ணபிள்ளை இலக்கியச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றார், இச்சொற்களைத் தனியே குறிப்பிட்டால் சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாது. ஆனால் மேடையில் இசையுடன் எடுத்துச் சொல்லும் போது மக்கள் புதுச் சொற்களை அறியும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. உதாரணமாக,

“நடு சுகமளிக்குமெங்கள் நேரிழையார் கைப்பணியும்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை தி. இ. 2)

எனும் வரியிலே, நேரிழையார் எனும் சொல் நேரிய ஆபரணங்களையணிந்தபெண் என்னும் கருத்துடையது, இதனைப் பாடலுடன் இணைத்துக் கிருஷ்ணபிள்ளை குறிப்பிடுகையில் அச்சொல் பரிச்சயமாகின்றது.

இவரது கற்பணத்திறன் சிறப்புற அமைவதற்கு இன்னுமொரு காரணமாக விளங்குவது பாடல்களில் பயன்படுத்தப்படும் பேச்சோசைச் சொற்களாகும். தான் கூறவந்த கருத்துக்கள், படித்தோர் முதல் பாமர மக்கள் வரை யாவரையும் சென்றடைய வேண்டுமென்ற ஊள் விருப்புடையவராக இருந்தமையால், மக்களிடம் நேரடியாகவே செய்திகள் சென்றடையும் வகையில் பாட்டு நடையைப் பெருமளவு கையாண்டுள்ளார்,

“பாணிக்குள் பணாட்டுத் தோய்க்கலாம் - அதைப் பாடம் பண்ணிப் பரணமீது வைத்து - விளை வானபின்பு பசி நீக்கலாம் விதைகளைப் பாத்தியில் தாழ்க்கலாம் - கிழங்கானதும் வெட்டியே போர்க்கலாம்.”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1956: 3)

எனும் பாடலையும்,

“ஆடுகளை யப்பு ஆச்சிபோ வேற்று
அவைக்குந்த தீனிவகை தீர்த்திக் காத்து
சோடினையொடு மேளதாளமும் சேர்த்து ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948: 23)

எனும் பாடலையும் குறிப்பிடலாம். இவைதவிர நடைமுறையில் இருந்த ஆங்கிலப் பதங்களையும், சமங்கிருதப்பதங்களையும் சாதாரணமாகவே பயன்படுத்துகின்றார்.

“கவன்மென்றும் தெவ்வன்யூவைக் கம்பி என சாற்றுக்கு
கஸ்ரம் டியூரிகளைக் கணக்குக்குமே லேற்றுக்குது
கன்த்த சம்பளக்காரரைப் பென்ஷன் கணக்குத் தீர்த்தே
மாற்றுக்கு ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933: 32)

இங்குள்ள ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புச் செய்
வதால், அவற்றின் கருத்தும், தெளிவும் மக்களை இலகுவில் சென்
றடையாதென எண்ணியே இவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளார் போலும்.

கவிதைகளிலே சொற்கள் அமையும் போது அவற்றைச் சந்தர்ப்
பத்திற் கேற்றவாறு சுவையுடன் கையாளுவது கவிஞரின் திறமையில்
லேயே தங்கள்து. கிருஷ்ணபிள்ளையது பாடல்களிலும் இடத்திற்
கேற்ப, பாடலின் நடைக்கேற்ப சொற்கள் தங்கு தடையின்றி வந்த
மைந்து விடுகின்றன. ‘‘சேறு (Sir) போன்ற பேரும் வேண்டாம்
சீமைத்தண்ணி பாறும் (Bar) வேண்டாம்’’ (கிருஷ்ணபிள்ளை : தி. இ.
11) என இவர் மேல்நாட்டுப் பெயர்களையும், குடிவகைகளையும்
வெறுத்துக் கூறுகையில் உள்ளக்கருத்துத் துவக்கம் பெறுகின்றது.
சாராயம் போன்றவற்றைச் ‘சீமைத்தண்ணி’ என இவர் புதுப்பெயர்
கொண்டழைப்பது நோக்கத்தக்கது. இது போன்றே ‘‘பணையே பிர
பஞ்ச தஞ்சமே’’ (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956: 16) என்றும், ‘‘பணை
யூர்ப்பட்ச மக்கள்’’ (கிழ்ணபிள்ளை : 1946: 6) என்றும், பாரதத்திற்
பஞ்சந் தாங்கிப் பணையே’’ (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1956: 4) என்றும்
இவர் புதுச் சொற்களை அடைமொழிகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
இவை இவரின் மனவுணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் சொற்களாகச்
சிறப்புப் பெறுகின்றன. இச்சொற்களைத் தனித்து எடுத்து நோக்கும்
போது வேறு பொருளையும், ஏனைய சொற்களுடன் இணைத்துப்
பார்க்கையில் வேறு பொருளையும் தருவதைக் காணலாம். இதன்
மூலம் ஒலிநயத்தையும், பொருள் நயத்தையும் நாம் அறிந்து கொள்
லாம்.

“மாடாடுமணை மணைவிமக்கள் பொருள் மதியா து
மந்தையைப் போல வடியார்
கோடான்கோடி பல கூட்டமாய்க் கூடியுன்
கோட்டமத்தைந்து கொள்ள¹
காடோடாடுகடல் கழனி கரடிபுனியானை வாழ்
கானகமெலாங் கடந்து
நாடோடாடுபோலவுன் நாமமயதை யோதியே
நமனுக்கு மஞ்சிடாது ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938; 3)

என்ற பாடற்பகுதியில் சாதாரண சொற்கள் சந்தத்துடன் இணைத்து வாசிக்கப்படும் போது, இவருடைய உணர்வுகளை உய்த் துணர முடிகின்றது. தனது காலத்துத் தகவல்களைச் சிந்திக்க வைப்பதே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த போதும், சிறந்த கற்பனை களைக் கையாண்டுள்ளார். சொல்லாட்சியால் தனது சருத்துக்களைத் திறன்பட எடுத்தியம்பியிருக்கின்றாரென்னலாம்.

3.2 உணர்ச்சி

உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் கவிதை அமைகின்றது. கவிஞர்களும் கற்பனை, சொல்லவைம், ஒலிநயம் யாவற்றிற்கும் இது அத்தியாவசியமாகின்றது. உணர்ச்சியிக்க கவிதைகளே என்றும் நிலைத் திருக்கின்றன. இவை இன்பவுணர்வுகளாகவோ அன்றித் துண்பவுணர்வுகளாகவோ இருக்கலாம். கவிஞர்களும் தனது உள்ளத்தில் பாதிப்பினை யேற்படுத்தும் இந்த உணர்வுகளைக் கலையாகப் படைக்கும்போது அவை ஆழமும் ஆற்றலும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. அவற்றினைக் கற்கும், கேட்கும் மக்களும் அவ்வுணர்வுகளில் ஆழ்ந்து ஒன்றிலிடுகின்றனர். இதனாலேயே இக்கவிதைகள் மக்களைக் கவர்கின்றன.

உணர்ச்சிகளைப் பாடல்களில் இருந்து பிரித்துக் காட்ட முடியாதனினும், வாசகர் அந்த உணர்ச்சியை உள்ளத்தால் உணர்ந்து கொள்கின்றனர். உணர்ச்சிகள் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில் ஏற்பட்டாலும், எல்லாக் காலத்திலும் மக்கள் இதற்கு ஆட்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கவிதையின் வடிவிலும், பொருளிலும் உணர்ச்சியை அமைத்துக் காட்டலாம். எனினும் ஒரு கவிதையின் வடிவமும் பொருளும் இணைந்து குறிப்பிட்ட உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதே சிறந்த தாக அமையும். கிருஷ்ணபிள்ளையது பாடல்களிலே இசையொன்றிக் காணப்படுவதால், பொருளி லும், வடிவிலும் அந்த உணர்வுகள் பிரதிபலிக்கின்றன.

காலத்தையும், தேசங்களையும் மொழிகளையும் மீறிய மனித உணர்வே காதலாகும். சமுதாயத்தில் எத்தனையை வெராக்கியமுடையவராயினும் இதற்கு அடிமையானவர்களேயாவர். கிருஷ்ணபிள்ளையும் காலத் மொழி பேசி, இனிய தமிழில் பாடகள் ஆகசியுள்ளார்.

‘விசித்திர மெத்திட்ட விதவ சிரோன்மணி
வேடிக்கையோடென்னை விழிக்கும் மனோன்மணி
வெடித்தனத்தை வெறுக்கும் விவேகினி
விறுதாவாகிய காலங் கழியாள் வேல் விழியாகும்’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1933:56)

சிருங்கார ரசம் பொருந்திய இப்பாடல், ஒவ்வொரு ஆடவரது அடிமனத்தும் ஆசை மொழிகளை வெளிக்கொண்டது விடுகின்றது.

உற்சாகம் மனிதர்களுக்குப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் முகிழிக் கின்றது. உள்ளம் சந்தோஷப்படும்போது உற்சாகம் இயல்பாகவே மனிதனை ஆட்கொண்டு விடுகின்றது. சிருஷ்ணபிள்ளை, இறைவருள் நாடி, கோணேசப் பெருமானிடம் சென்றவர், இறைவனின் திருக் கோலத்தில் மனதினைப் பறிகொடுத்து விடுகின்றார்.

பல்லவி

ஆனந் தமானந்த மானந்த மானந்தமே — பெரு
மானந்த மானந்த மானந்தமே (ஆனந்)

அனுபல்லவி

ஆனந்தா நானுந்தனாள் சொந்தமே - பர
மானந்தனே வந்து ஆளைந்தனைத் தினம் — (ஆனந்)

சரணம்

தீன் தயாளனெனுங் கோணேசனே யுன்னருள்
தானம் பணிந்த வன்பான் கிருஷ்ணருள் — (ஆனந்)

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1938: 18 / 19)

இறைவனைத் தரிசித்த உற்சாகத்துடன் இறைவன்தனை வந்து ஆட்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்ற உளவிருப்பினையும் வார்த்தைகளால் எடுத்தியம்புகின்றார். இங்கே பெருமிதம் வெளிப்படுகின்றது.

சிறுமை கண்டு சின்நது எழுவது மனித இயல்பாகும். கொடுமைகளைக் கண்டு சமரசம் செய்யாது, அவற்றினை எதிர்த்து எழுச்சி யுடன் எழுந்திடுவதே மனிதனுக்குப் பெருமையாகும். தமிழர்களை சிங்களவர் நசக்கி, ஒடுக்க முற்படுவதைக் கண்டு கிருஷ்ணபிள்ளை வெகுண்டெழுந்தார். தனது பாடல்களினால் தமிழ்மக்களது உள்ளங்களையெல்லாம் ஊடுருவித் தமிழழையும், தமிழரது பெருமைகளையும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். எழுச்சி மிக்க இப்பாடல்களை வாசிக்கும் எவரும் தன்மான உணர்வு கொண்டு எழுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

“சிங்கார (இ)லங்கையிங்கே — தருந்தமிழ்
மங்காத மைந்தர்களே
சங்கோச மின்றியொன்றே — திரண்டிடும்
சந்தோஷ வாழ்வினுக்கே — விழித்தே”

(கிருஷ்ணபிள்ளை, 1949; 16)

என்றும் பாடுகையில் தன் இனத்தை, மொழியைச் சிறப்பித்துக் கூறி அனைவரையும் திரண்டெழுவீரன் அறைக்கூவல் விடுக்கின்றார்.

சிங்களவர், தமிழ்மக்களை அடிமைப்படுத்த, தமிழ்மக்களோ, அது பற்றிய சிந்தனையின்றிப் பாதிப்புக்கள் உணராது இருந்தமை கண்டு உள்ள கொதித்த கிருஷ்ணபிள்ளை எழுச்சியுடன் கோபாவேச மும் கொண்டு பாடல்கள் ஆக்கினார். சோம்பலுற்ற தமிழரை நோக்கி ஆத்திரமுடன் இயம்பும் இப்பாடல்களில் ரெளத்திரம் வெளிப்படையாகவே தெரிகின்றது.

“எழுந்திரடா தமிழா!

எங்க ரோச மொழித்துப் போனதென விழித்து
எழுந்திரடா தமிழா!”

‘‘எழுந்திரடா: எங்கே ரோசமொழித்துப் போனது’’ போன்ற சொற் பிரயோகங்கள் இவருடைய கோபாவேசத்தை, பிரதிபலிக்கின்றன.

‘‘விழித்தே யெழுந்துற்றுப் பாரடா தமிழா
விபரீதம் வரவரப் பெருகுவதை
பழித்தே தினம் பெரும்பான்மையோர் செய்யும்
பாதகமே பெருங்காதகமே?’’

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949: 10)

சோம்பலுற்ற தமிழ் உள்ளங்களுக்கெல்லாம் பெரும்பான்மையோரின் கொடுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி இடித்துரைத்து இதற்குப் பின்னரும் எழுச்சியுடன், ரோசமுடன் எழுந்து வர மாட்டாயோ வென்று அங்கலாய்க்கும் இவரிடத்தில் சினத்தையும் ஆவேசத்தையும் காண முடிகிறது.

சமுதாய இழிநிலைகளைக் கண்டு கிருஷ்ணபிள்ளை வெறுப்பும் அருவருப்பும் கொண்டிருந்தார். மற்றவர்களைச் சுரண்டித், தமது வாழ்வை வளமாக்க முற்படும் போலிகளை இவர் மனிதர்களாகவே மதிக்கவில்லை. மிகவும் கேவலமாக வெறுத்து ஒதுக்கியுள்ளார்.

‘‘லட்சக்கணக்கில் பணந்தேடவெண்ணி லச்சையற்று
பிச்சைக்கெழிய கச்சவடஞ்செய்யும் பேரிற்சிலர்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ, 8)

கண்டனத்திற்குரியவர்கள் என்பது இவர் கருத்தாகும்.

ஆணவத்தாலும் அடக்குமுறையாலும் சாதிக்க முடியாதவற்றை அன்பும், பரிவும் சாதித்து விடுகின்றன. ஓவ்வொரு மனிதனும் தன் மீது அன்பு செலுத்தப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகின்றான், தன்னை வெறுப்பவர்களையும் அவதூறு பேசுபவர்களையும் எவரும் நாடுவ தில்லை. இதனையுணர்ந்த கிருஷ்ணபிள்ளை தனது சுருத்துக்களைப் பரிவுடன் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்கின்றார்.

“சோறுங் கூறையுமே பிரதானம் பூபாலா
சுபீட்சமாகவே வாழுவெந்நானும் பூபாலா

கலையின் பொக்கிஷும் செந்தமிழன்றோ பூபாலா
கையிடுக்கில் நாம் கசடர்களன்றோ பூபாலா

சொந்த உணவடை துறந்திடலோ நம் பூபாலா
சுதந்திரம் முயற்கொம்பல்லவோ நம் பூபாலா

சிந்தையோடு நம் தேசியந் தழுவில் பூபாலா
சிருஞ்சிறப்புமாயே வாழுவோமே நாஞ்சுமே பூபாலா

(சோ)

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1949: 14)

தாய்க்கில்லாத நேயம் இங்கு காணப்படுகின்றது. ஒரு குழந்தையை இங்கு அரவணைத்து, அன்புகாட்டி அதனுடைய தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தும் போது, அக்குழந்தை அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு விடுகின்றது. இந்தப் பரிவையே பாடவில் காணகின்றோம். ஓவ்வொரு வரியிலும் ‘பூபாலா’ எனச் சொல்கையில் அந்த உணர்வு தாளாகவே வந்தமைந்து விடுகின்றது.

கிருஷ்ணபிள்ளையது காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவமொன்றி னால் இவர் அதிர்ச்சியடைந்தார், அதனைப் பாடலாகவே எழுதி யுள்ளார். மனப்போராட்டம், பயம், அவலம், அங்கலாய்ப்பு ஆகிய பல்வேறு உணர்வுகளை இச்சிறு பாடவிலேயே விபரிக்கின்றார்.

“கத்தியொடு வந்து கன்னி கைப்பற்ற
கட்டிப்பிடித் தவளன்னியுங் கத்த
கத்தியையொங்கக் கன்னிகையேங்க
கண்மணியே யென்று அண்ணி பின்வாங்க
ஜயோ வைய மீதிலே தையலுக்
குய்யவழிதருங் கைகளைக் கொய்தான்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. 14)

நாடகக் காட்சி போல அந்த அவஸ்ச சித்திரவதையைக் கண்முன் கொண்டுவரும் கிருஷ்ணபிள்ளை, சில நிமிடங்களில் நடந்து முடிந்த துண்பநிகழ்வைத் தத்துப்பாகவே எடுத்துக் கூறுகின்றார். உள்ளத்தை உருக்கும் இந்த சோகம் நிறைந்த செயல் கண்களில் இருந்து நீரை வரவழைத்து விடுகின்றது. “ஐயோ வையமீதிலே தையலுக் குப்ய வழிதருங் கைகள்” எனக் கூறுகையில், அதனை இழந்து நிற்கும் பெண்ணினுடைய துண்பம் மற்றையோராலேயே ஜீரணிக்க முடியாமற் போய்விடுகின்றது.

யேசுநாதர் மீது இவர் பாடிய பக்திப்பாடல் முக்கியமானது. தனது துண்பங்களையும், குற்றங்களையும் சொல்லிப் பாவ மன்னிப்புக் கேட்கும் போது இறைவனே சரணாகதி எனும் மனநிலை வாசகர் மனங்களிலும் ஊடுருவிக்கொள்கின்றது.

“பிழையெல்லாம் பொறுத்தெனது பாவபினி தவிர் த்தெ ணைப் பேணியே யாதரித்து
அலையுமென தெழியமன மழகுபெறு நல்வழியை
அகலாது நிற்கவருள்வாய்
கலைஞர் தொழுமரியதொரு பரமபதி யென்னவரு
கர்த்தனே கருணை முகிலே”.

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1947: 7)

பிழையெல்லாம் பொறுப்பாய்; பாவபினி தவிரப்பாய்; எனை ஆதரிப் பாய்; அலையும் மனதை அழகு பெற வைப்பாய்; அருள் புரிவாய் என்றெல்லாம் பக்தியுடன் அடுத்தடுத்துக் கூறிக், ‘கருணை முகிலே’ என விளிக்கையில் இறைவனிடம் குளிர்மையை எதிர்பார்க்கும் மன நிலையை நாம் உணரமுடிகின்றது.

“கல்லேன் சுருதி; நலம்புரியக் கருதேன்;
பாவம் கசந்திடேன்;
பொல்லேன்; எனினும் போகேன்
கபாடம் திறமினே”

(இரட்சஸ்ரீ யாத்திரிகம்)

எனப்பாடும் கிறிஸ்தவக் கம்பர் எனப்படும் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடலையும், இக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடலுதுடன் ஒப்பிடலாம்.

நிறைவேறாத ஒரு விடயத்தினை நினைந்து ஏங்குவது மனித இயல்பு. அது சில சந்தர்ப்பங்களில் நியாயமான ஏக்கமாகக் கூட அமையலாம். பாடுபட்டு உழைத்து நீதியாக நடந்தாற் கூட, அவற்றைக் கவனியாது உலோபிகளுக்கும் பணம் பட்டத்தோருக்கும் இறைவன் இரங்கும் நிலையினைக் கிருஷ்ணபிள்ளை கண்டு ஏக்கமுடன்

புலம்புகிறார். ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் கலந்தவொரு பரிதாப நிலை உள்ளக் குழுறலாக இங்கு சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“ வயலிறு பயிரெல்லாம் வாடி மெலிவாகியே
வருண பகவானை வேண்ட
வன் நெஞ்சரேழைகளை வஞ்சித்துமே பொருளை
வலியவர்க் கீவதைப் போல்
அயலிலுறு மடவிக்டலவைகளிலே யனுதினமு
மவசரமிலாமலுக்கு
அபாரமழையது சொரிந்தநியாயமாகவே
ஆம்பயனிலாத வாறு
இயல்பிலுறுவோரேது மில்லாத ஏழைகட்
கியாமலெந்தநாரும்
இருப்புடைய லோபர்க் கிரங்கிநாரின்பமொடு
இது வென்னதரும்மையா ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: தி. இ. 11)

“தனி மனிதனாயினும், சமூகமாயினும் அதன் குற்றங் குறைகள் இடித்துக் கூறப்பட வேண்டும். பகட்டும் ஆரவாரமும் களையப்படவேண்டும். தவறுகள் குத்திக்காட்டப் பட வேண்டும். ஒருவரின் முகமுடியைக் கிழித்தெறிவதால் அவை ஏளங்கம் மிக்கவையாகின்றன. இந்தப் பணியைத்தான் அங்கத் உத்தியிலான கவிதைகள் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. சமூகக் கவிஞர்களிடத்தில் இதன் பாதிப்பு மிகுதி யாகவுள்ளது ”

(க. இராமச்சந்திரன்: 1992:101)

இக்கூற்று கிருஷ்ணபிள்ளையின் அங்கதச் சுவையுடைய பாடல்கள் அனைத்திற்கும் மிகவும் பொருத்தமாகவுள்ளது.

“ செம்பட்டை மயிரைத் தாங்கித் திரிந்திட மேற்தேசத்தார் சங்கட்டமென்று சொல்லிக் தறித்திட கீழ்வாசத்தார் பங்கிட்டு முடிக்குந் தங்கள் பளபளாக் கூந்தல் தன்னை அம்பட்டன் கையில் கொடுத்து அலைகிறா ருவைகிறாரே ”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1933:30)

எமது பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாத அலங்காரங்களைச் சொல்லுக்குச் சொல் நகைச்சவையாக இங்கு எடுத்துச் சொல்வதனைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

இசைப்பாடல்களாக விளங்கும் இவற்றின் ஒசைச் சிறப்பும் பாடல்களில் உணர்ச்சியூட்டுவனவாகவிருக்கின்றன. தான் எந்த உணர் வோடு பாடல்களை ஆக்கினாரோ, அதே உணர்வினைப் படிப் போரும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றினதும் நடை சந்தத்துடன் அமைந்ததுடன், இராகம், தாளம், மெட்டு என்பவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த ஒசை நயத்தைச் சொற்களால் விபரிக்க முடியாததாயினும் புலன்களால் உய்த்துணர முடிகின்றது.

3.3. வடிவம்

பாட்டினுடைய பொருளுக்கும் வடிவத்திற்கும் ஒற்றுமை காணப்படும். உணர்த்தப்படும் பொருளும் அதையணர்த்தும் வடிவமும் பிரிக்க முடியாதவை. வடிவம் என்பது வரையறுக்கப்பட்ட ஒலிநயத் தினைக் கொண்டிருக்கும். கவிதையிலே சொற்கள் வடிவமுறைப்படி ஒரு வரிசையிலே அமையும் போது அவை ஒன்றோட்டான்று புதிய முறையில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தாம் இருக்கும் இடத்தையொட்டிப் புது வேகத்தையும் புதுப்பொருளையும் தருகின்றன. கவிஞர்கள் தமது கவிதைகளில் இம்முறையினையே பின்பற்றுகின்றார்கள்.

கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்கள் இசையுடன் பாடக்கூடியவை. இசை, சாதாரண சொற்களால் சொல்ல முடியாத அதிநுட்பமான கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் உடையது. இத்தகைய தன்மையுடைய இசைக்கு இசைந்த பாடல்களாக இவருடைய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தமிழ் இலக்கணத்தையோ அன்றிக் கவிதை யாப்பு முறைமைகளையோ இவர் முறைப்படி கற்கவில்லையா யினும், இயற்கையாகவிருந்த கவித்துவ ஆற்றல் காரணமாகவும், நாடக மேடைப்பாடல்களின் பரிச்சயம் காரணமாகவும் இவரது பாடல்களில் எதுகை, மோனை போன்ற அம்சங்கள் தாமாகவே வந்தமைந்து விடுகின்றன.

உணர்ச்சி மேவிடும் போது ஒலிநயம் வரலாம். ஆனால், எதுகை மோனை முதலியன செய்யுள் அமைப்பிற்கேற்ப இயற்றுவோனால் கையாளப்படுகின்றன. கிருஷ்ணபிள்ளையின்,

“ ஞானமே வடிவான நம் நாதன்
நாடு செழிக்க வகையோது நந்தீதன்
பான மகற்றி விடப் பகர்ந்திடு வேதன்
பாரதர் ஆதரவாய்ப் பணியுஞ் சுபேதன்”

(கிருஷ்ணபிள்ளை: 1948: 5)

எனும் பாடல் எதுகை, மோனெக்குத் தக்க உதாரணமாகும். இங்கு நாதன்-நீதன்- வேதன்- சபதேன் என வருவதையே மோனெ என்கின் ஹோம் முதல் சீஸல் இரண்டாம் எழுத்துக்கள் ஒத்து வந்தமையால் எதுகையும் இப்பாடவில் இயல்பாக வந்தமைந்துள்ளது.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், சங்கரவிங்கக் கவிராயர், மாம்பழக்கவிராயர், முத்துச்சாமிக் கவிராயர் போன்ற பாரசி நாடக மரபு நாடக ஆசிரியர்கள், தமது நாடக நூல்களிலே இராகம், தாளம் என்பவற் றைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்நூல்களிலுள்ள சில பாடல்களுக்கு ஆரம்பத்தில் ‘இன்ன பாடல் மெட்டு’ எனவும் எழுதியுள்ளனர். இவர்களுடைய பாடல்களை வாசித்தமையாலும், பாடிப் பார்த்ததனாலும் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால், கிருஷ்ணபிள்ளை தனது இசைப் பாடல்கள் சிலவற்றிற்கு இராகம், தாளம் என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டதுடன், ‘இன்ன பாடல் மெட்டு’ என்றும் சொல்லியிருக்கின்றனர். உதாரணமாக ‘காதலின் பாக்யம்’ என்ற வர்ணமெட்டிடில் அமையும் ‘கண்ணினை முடி கவனித்து வாடி’ எனும் பாடல் சாமா இராகத்தினையும் ஆதி தாளத்தினையும் கொண்டுள்ள தெனக் குறிப்பிடுவதனை கூறலாம். (கிருஷ்ணபிள்ளை : 1933:24)

பாடல்களை வாசித்து அறிவுதிலும் விட, இசைகூட்டிப் பாடும் பொழுதே பாடவின் உயிர்த்தனமை செவிவழியே சென்று உணர்வினை தட்டியெழுப்புகின்றது. ஒவ்வொரு மனிதனது மனமும், செயலும் இந்த இசைக்கு இசைந்தே காணப்படும். இதையுணர்ந்த கிருஷ்ணபிள்ளை, தனது அறநீதி ஒழுக்கக் கருத்துக்களும், சமூக அவலக்கருத்துக்களும், படித்தோர் முதல் பாமரமக்கள்வரை சென்றடைய வேண்டுமென்ற காரணத்தினால் இசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்.

இவருடைய பாடல்களை முழுமையாக ஆராய்ந்து நோக்கும் பொழுது, இவர் பின்வரும் பாடல் அமைப்புக்களைக் கையாண்டுள்ளார் என்பது தெரிகின்றது.

1. விருத்தம்
  - அ) அறுசிர் விருத்தம்
  - ஆ) கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்
2. தரு
3. கும்மி
4. சிந்து. கண்ணிகள்

5. பல்வகை மெட்டிலமைந்த பாடல் வடிவங்கள்
  - அ) நாடகமேடைப்பாடல் மெட்டிலமைந்தவை
  - ஆ) நாட்டார் பாடல் மெட்டிலமைந்தவை
  - இ) சினிமாப் பாடல் மெட்டிலமைந்தவை
6. தொகையறா
7. முடுகு
8. முத்திரைக் கவி

கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்களை வாசிக்கும்போது கேட்டுச் சுவைப்பதை விட, இசையோடு பாடும்போது கேட்கையில்தான் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும். சில இடங்களில் எதுகை மோணங்க்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது இசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடியுள்ளார். இது பண்டிதர்களுக்குச் சம்மதமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் ஒரு கவிஞருடைய உள்ளதுணர்வுகளின் வெளிப்பாடு தங்குதடையின்றி கவிதைகளாக வெளிப்படும்போது யாப்பு எனும் வரம்பு உடைபடுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். இதனை இவருடைய கவிதைகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

பெரும்பாலான காலத்தை, இவர் நாடக மேடைகளில் கழித்த காரணத்தால் நாடக மெட்டிலமைந்த பாடல்கள் இவருக்குக் கைவந்த கலையாக இருந்த தென்றும், அதனால் நாடகமேடைப் பாடல் மெட்டுக்களில் எந்தப் பொருளையும் எடுத்த எடுப்பிலேயே பாடும் வரகவியாக இவர் விளங்கினாரென்றும், கிருஷ்ணபிள்ளையின் நெருங்கிய நண்பரும், நாடகக் கலைஞருமாகிய அ. கனகசபாபதி கூறுவர். ஆகவேதான் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பெரும்பாலான கவிதை வடிவங்களுக்கும் இசை நாடக மேடைப் பாடல் வடிவங்களுக்கும் அவ்வளவு பேதம் காணமுடியவில்லை என்பது உண்மையோடும்.

மகிளி ம்துகாடுவிரிவை சூலகம் ஏழீடு என்றால் குறை முடிப்பியை காருகிக்கிணங்கின்றது. நான்கை கொடுமீது ஒரு மீது மூன்றாய் காலப்பிள்ளையைக் கொடுத்து வருகிற பிரபு அவைகளுடைய கண்டிப்பாதை பூஷை கூண்டு பெரிதாக போட்டு வருகிறார் பெரிதாக போட்டு வருகிறார். நான்கைப்பிள்ளை கொடுமீது மூன்றாய் காலப்பிள்ளையைக் கொடுத்து வருகிறார் பெரிதாக போட்டு வருகிறார். நான்கைப்பிள்ளை கொடுமீது மூன்றாய் காலப்பிள்ளையைக் கொடுத்து வருகிறார். நான்கைப்பிள்ளை கொடுமீது மூன்றாய் காலப்பிள்ளையைக் கொடுத்து வருகிறார்.

பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்களும் அவற்றின் இன்றைய சமூக முக்கியத்துவமும்

எந்த இலக்கியமாக இருந்தாலும் வாசகனை நிறுத்திச் சிந்திக்க வைக்க வில்லையானால், அது சிறந்த இலக்கியமாகாது. அதுமட்டுமன்றி, எந்தக் கலையாக இருந்தாலும் அக்கலை கலைஞருக்கு ஒரு செய்தியைக் கொடுக்க வில்லையானால், அதுவொரு கலைப்படைப்பாக இருக்க முடியாது. அந்த வகையில் பார்க்கும் போது கிருஷ்ணபிள்ளையின் படைப்புக்கள் வாசகனைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. படிப்பவர்களுக்கு அல்லது இசையோடு பாடும் போது கேட்பவர்களுக்கு ஏதாவதொரு செய்தியைச் சொல்கின்றன.

நாடகக் கலைஞராக வாழ்வை ஆரம்பித்த கிருஷ்ணபிள்ளை தனது இயல்பான கவியாற்றல் மூலம் இலக்கியத்துறையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். நாடக வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகையில், பல கிராமத்து மக்களினுடைய இரசனை அவர்களது வாழ்வியல் அம்சங்கள் என்பவற்றை நோக்கி, அவர்களுடனே ஊடாடித் தான் பெற்ற அனுபவங்களையும், நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க விழையும் உணர்வுந்துதல்களையும் பாடல்கள் முழுவழும் சித்திரிக்கின்றார்.

இலக்கிய கார்த்தாக்கள் அனைவரும் நாடகக் கலைஞர்களாக இருப்பதில்லை. அது போன்று நாடகக் கலைஞர் அனைவரும் இலக்கியகர்த்தாக்களாக விளங்குவதில்லை. ஆனால் இவரிடத்தில் நடிப்பாற்றலும், கவியாற்றலும் ஒருங்கிணைந்து இருந்ததாலே உள்ளத் துணர்வுகளைக் கவிதைகளிலே நாடகக் காட்சிகளாகத் தன்மூன் கொண்டு வர முடிகின்றது. இது இவரது தனித்துவமான பாணியாக அமைகின்றது.

இன்று, இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் முக்கிய பிரச்சினையாக அமைவது, அவர்களுக்கெதிராக நடைபெற்று வரும் வன்முறையாகும். இந்த ஒடுக்குழறையினால் பாதிப்புறம் தமிழர், தமிழ்த்தேசியம் ஒன்றே தமக்குப் பாதுகாப்பினை வழங்குமென்ற உணர்வுக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். தமிழ்த்தேசியம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டுமாயின் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் தமிழர் என்ற உணர்வுடன் செயற்பட்டு, சுதந்திரத்திற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. இவர்களிடையே இக்கருத்தினை ஊடுருவச் செய்யும் சாதனங்களாக சிறுகதை, நாவல், நாடகம் கவிதை என்பன கையாளப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகைய பணியினைக் கிருஷ்ணபிள்ளை அன்றே மேற்கொள்ள முனைந்தார்.

“நெஞ்சு துணிந்து நீவிரெல்லோரும்
ஓன்று திரண்டால் தடையில்லாதே
வெல்வதுண்மை - ஜே ஜே ஜே
சாதலும் மெய்யே; தரித்தலும் பொய்யே
ஆதலால் சோதரரே! தோனோடுதோளாக நின்று
சோர்விலாது துணிவுடன் துணைசெய்க”

(கிருஷ்ணபிள்ளை : 1949:15)

என்று தமிழரை ஓன்றினைத்து இலட்சியம் நோக்கிச் செயற்பட அழைக்கும் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பாடல்கள், தமிழருக்கெதிராக அடக்குமுறைகள் ஆரம்பித்த காலத்து நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத் துவனவாகவுள்ள அதேவேளை, தமிழின உணர்வுகளையும் கிளர்ந்தெழுச் செய்கின்றன.

தமிழர்களது இன்றைய நிலைப்பாட்டினை பிரதிபலிக்கும் பல அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாகவும், இவரது பாடல்கள் விளங்குகின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவை பின்வருமாறு;

- 1) இசைப்பாடல்களாக விளங்கித் தமிழரது பிரசார சாதனமாக இருந்தமை.
- 2) தமிழ் உணர்வுடைய தமிழர்களை வாழ்த்தியமை
- 3) ஏகாதிபத்திய அரசின் கொடுமைகளை எடுத்துக் கொள்ளி, தழுமிரது கோரிக்கைக்கான நியாயங்களை முன்னிறுத்தியமை
- 4) பேரினவாதம் பேசும் பெளத்த பிக்குகளின் விரோத உணர்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டியமை

- 5) தமிழர் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரானவர்கள்லோ; ஏகாதிபதி திய விசோத உணர்வுக்கு எதிரானவர்கள் என்பதனை வலியுறுத்தியமை.
- 6) திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தினால் தமிழ்ப்பிரதேசங்கள் அபகரிக்கப்படுவதனை எடுத்தியம்பியமை.
- 7) போலி அரசியல் யாப்புகளும், பேச்சவார் ததைகளும் தமிழருக்கு நிரந்தரத் தீர்வினைக் கொடுக்காது எனக் கூறியமை.
- 8) தமிழினத்தின் போலித் தலைவர்களை அம்பலப்படுத்தியமை.
- 9) தமிழ் உணர்ஸூட்டித் தமிழரே தமது உரிமைகளை மீட்டெடுக்க வேண்டுமென அறைக்கல்ல விடுத்தமை.
- 10) சமூகப்பொருளாதார முன்னேற்றக் கருத்துக்களை முன்னிறுத்தியமை.

இவருடைய காலத்தில், தேசிய ஒருமைப்பாடு எனும் கருத்து வலுவடையதாக இருந்தது. இனங்களிடையே முரண்பாடுகள் தெள்பட்டபோதும், அவை யாவற்றையும் நீக்கி மக்கள் அனைவரும் சுதந்திரம், சமத்துவம், சமூகச்சீர்திருத்தம் பெற்று ஒற்றுமையாகவும், அமைதியாகவும் வாழ வேண்டுமெனக் கற்றோர் அனைவரும் விரும்பினர். இந்த உணர்வோட்டமே அக்காலக் கவிதைகளில் பிரதிபலித்தது. சோமசுந்தரப்புலவர், கவிஞர் மு. சௌல்லையா, யாழ்ப்பாணன், முதுதமிழ்ப்புலவர் நல்லதம்பி, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை போன்ற பலரும் இலங்கை முழுவதையும் ஒரே தேசமாகக் கருதி நின்று “மனிததாய் நாடும் மரதன் ஓட்டமும்” எனும் தலைப்பில் கவிதை புனைந்தனர். இங்கு இலங்கை வளத்தை வாழ்த்தியும் விடுதலையை வரவேற்றும் கருத்துக்கள் அமைகின்றன.

கிருஷ்ணபிள்ளையும் இந்தக் கொள்கைக்கு ஆதரவளித்து ஆரம்பத்தில் பாடல்கள் இயற்றிய போதும், ஏகாதிபத்திய அரசின் அடக்கு முறைகளும், தான்தோன்றித்தனமான செயற்பாடுகளும் இன ஒற்றுமைக்கு வழிகோலாது என்பதனையும், தமிழருக்கு என்றும் பாதிப்பையே தருமெனவும் உணர்ந்து கொண்டாரா.

தமிழையும், தமிழரையும் நேசித்த இவர், தமிழருக்குரிய உரிமைகள் வழங்கப்பட்டு அவர்கள் சுதந்திர வாழ்வு வாழ வேண்டுமென்றால், தமிழ்தேசியமொன்று உருவாக வேண்டுமெனப் பூரணமாக நம்பினார். அதனால் தமிழ்த் தேசியத்தை தனது பாடல்களுடாக முன்னெடுத்துச் சென்றார். இவரையொத்தவர்களாகவே, பண்டிதர் சக்கதானந்தன், பரமஹம்சதாசன், எருவில் முர்த்தி ஆகியோர்

அன்று தமிழ்த்தேசியவாதத்தை முன்னெடுக்கும் நோக்கில், சிந்தனையைத் தூண்டும் கவிதைகள் புனைந்தனர். இவர்களது கவிதைப் படைப்புக்களின் பின்னரே தமிழ்த்தேசியமொன்று உருவாக வேண்டுமென்ற மனவுணர்வு மேலோங்கத் தொடங்கியது. எனவே ‘தேசிய ஒருமைப்பாடு’ பற்றிப் போலியான பிரசாரங்கள் நடைபெற்று வந்த வேளை, அவற்றிலிருந்து விடுபட்டுத் தமிழ்த்தேசிய உருவாக்கம் பற்றிச் சிந்தித்த முன்னோடிகளில் பிரதானமானவராக கிருஷ்ணபிள்ளையும் விளங்கியுள்ளாரென்பது தெளிவாகின்றது.

தமிழ்த்தேசியம் சாதத்தியப்பட வேண்டுமோனால் சமூக ஓருமை அவசியமாகின்றது. தமிழ் மக்களுக்கிடையே காணப்படுகின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள், சமூக அடக்கு முறைகள் ஒழிவுதன் மூலமே சமூக முன்னேற்றம் உண்டாகுமெனக் கருதி மக்களது விடுதலை நோக்கியும் பாடல்கள் புனைந்தார். இங்கு வறுமை, பொருளாதார வேறுபாடு, நிலவுடைமையாளர் ஆசிக்கம், உத்தியோக மோகம், வெளிநாட்டு வாழ்வின் அவலம், ஆடம்பர வாழ்வின் போலிகள், தன்னலம் கருதும் குறுகிய மனப்பான்மை, சமூகச் சீர்கேடுகள் என்பனவற்றைச் சித்திரித்து அவற்றிலிருந்து சமூக விடுதலை அவசியமென வலியுறுத்துகின்றார். இப்பாடல்களில் மனிதாபிமான உணர்வே இழையோடிக் காணப்படுகின்றது.

பொருளாதார முன்னேற்றமும் அதற்கான நடவடிக்கைகளுமே ஒரு நாட்டினது வளர்ச்சிக்கு முக்கியமாகின்றன. உணவு, உடை, உறைவிடம் என்பனவற்றின் தண்டிறைவு கொண்டு நாடு தன்னிறைவு கொண்ட சுதந்திர நாடாகக் கணிக்கப்படும். இதனைத் திருக்குறளும் வலியுறுத்தும்.

‘படைகுடி கூழமைச்ச நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசரு ரேறு’

(திருக்குறள்: 1979: 145)

இதனைக் கிருஷ்ணபிள்ளை ஆழமாக உணர்ந்திருந்தார். தமிழ்த் தேசியம் உருவாகுமோனால் அதனுடைய பொருளாதாரம் தன்னிறைவு உடையதாக இருத்தல் அவசியம். இதற்கு பொருளாதார உற்பத்தியினைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். அவற்றிலும் உள்ளுர் உற்பத்தியே பிரதானமானது. இக்கண்ணோட்டத்திலை நின்று நோக்கிய கிருஷ்ணபிள்ளை தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலுள்ள ஜவசாயபூரிகளில் நெல், தினை, குரக்கன், சாமை, எள் ப்பான்ற தாவியங்களின் விளைச்சல் பெருக வேண்டுமென்றும் கைத் தொழில் ஆலைகள் நிறுவப்பட வேண்டுமென்றும் தீர்க்கதறிசனத் துடன் எடுத்துரைத்தார்.

இவற்றுடன், பண்டரும் பயன்களுக்கும் முக்கியமான இடம் கொடுத்திருக்கின்றார். இவரது காலத்தில் பணவளம் உண்மையில் யாழ் பிரதேசத்து பொருளாதாரத்திற்கு கைகொடுத்தே வந்திருக்கின்றது. இதனைப் போற்றிப் பல கவிஞர்களும் கவிதைகள் எழுதி யுள்ளனர். உதாரணமாக சோமசுந்தரப்புலவர் ‘தாலவிலாசம்’ எனும் கவிதை நூல் ஆக்கியிருக்கின்றார். தமிழகத்தில் திருக்குடன்தை அருணாசலம் என்னும் புலவரும் ‘தாலவிலாசம்’ எனும் தமிழ்ப்பாட்டில் 801 விதங்களில் பணவளம் பயன்படுத்தப்படுவதாகக் கூறுகின்றார். இந்நூல்களில் கூறப்படுகின்ற பண சம்பந்தமான வளங்களும், பயன்களும் பற்றிய தகவல்களில் பல கிருஷ்ணபிள்ளை யினுடைய ‘தாலபுரத்தார் கிதம்’ எனும் நூலில் இடம்பெறுகின்றன. இன்று தெங்த பனம் பொருள் உற்பத்திக்கு அரசே முதலிடம் கொடுத்து ஊக்கி வருகின்றது. அன்றே இதன் சிறப்பைக் கிருஷ்ணபிள்ளை உணர்ந்திருக்கின்றார்.

இரண்டாம் உலகமகாயுததம் நாடுகளைச் சேர்வித்தபோது வாழ்ந்த கிருஷ்ணபிள்ளை, அவை சம்பந்தமான தகவல்களை ஆவணப்படுத்தியிருக்கின்றார். யுத்த விமானங்களின் குண்டுவீச்சில் இருந்து தப்புதல் சம்பந்தமான எச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள், யுத்தகாலச் சூழ்நிலையில் மக்களது வாழ்வு முறை, பொருளாதாரச் சிக்கணம், சுயதேவைப்பூர்த்திக்கான உற்பத்தி முறைகள், இயல்பு வாழ்க்கையின் தளம்பல்கள் என்பவற்றைக் கூறுவதன் மூலம் யுத்தகாலம் ஒன்றை உருவமைத்துக் காட்டுகின்றார். இவை இன்று இலங்கையின் வடக்குத் தீழுக்குப் பிரதேசங்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைகின்றன. இப்போராட்ட சூழ்நிலையின் பிரசார நடவடிக்கைகளில் இப்பாடலகளைப் பயன்படுத்தக்கூடிய அளவிற்கு இவை பல கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துத் துணை செய்கின்றன. இதன்மூலம் கிருஷ்ணபிள்ளை காலத்தை வென்று நிற்கும் பாடலாசிரியராக விளங்குகின்றாரென்னாம்.

மக்கள் அனைவரும் சமதர்மமாக வாழ் வேண்டுபென்ற கொள்கையுடன் வாழ்ந்த இவருக்கு காந்தியவாதத்தின் மீது பற்றுண்டாகியது. அரசியல்வாதி, சமூகத்தொண்டன், பொருளாதார நிபுணன், ஞானி ஆகிய பலவேறு முகங்களுடன் வாழ்ந்த காந்தியின் செயலூக்கங்களால் நூண்டப்பட்டுக் காந்தியவாதியாகவே கிருஷ்ணபிள்ளை வாழ்ந்தவர். எனவே காந்தியக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்பி அதன்வழி மக்களது வாழ்வு சபிட்சம் பெறவேண்டுமென விரும்பினார். ஒரு நாட்டின் விதித் தலையை முன்னெடுத்துச் செல்லுகின்ற தலைவனுடைய பலவேறு

செயற்பாடுகளைக் காந்தி சம்பந்தமான பாடல்களிலே எடுத்துரைக் கின்றார்.

இவர் இலங்கையிலும் மலாய் நாட்டிலும் மாறி மாறிவாழ்ந்தவர். இவர் இரு நாட்டு வாழ்வு முறைமைகளையும் அனுபவத்தால் அறிந்திருந்தார். இதன்காரணமாக தனது அனுபவ அறிவுடன் அந்தியப் பிரதேசத்தில் வசிக்கப் போகின்றவர்களின் அவல் நிலைகளையும் கலாசாரச் சீர்நிவுகளையும் பாடல்களில் அம்பலப்படுத்தி சொந்த நாட்ட அந்திய நாடுகளைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார். இன்றைய சூழ்நிலையோடும் இக்கருத்துக்கள் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

இன்று நாட்டின் அசாதாரண சூழ்நிலையைக் காரணங்காட்டி, உயிருக்குப் பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மக்கள் அந்திய நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்கின்றனர். இந்திகழ்வு பல்வேறு வகைகளில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. வெளிநாடுகளுக்குப் படையெடுக்கும் தமிழ் மக்கள் தமது வாழ்வை ஒரிடத்தில் சுதந்திசமாக நிலைத்திறுத்த முடியாமல் அகந்தகளாக மூன்றாம்தர மக்களாக அலைகின்றனர். தங்களுடைய தனித்துவம் இழந்து வேற்றுநாட்டில் அவலப்படுவதை விட, தாய் நாட்டின் உள்ளூர் உற்பத்தியில் கவனஞ் செலுத்தி நாட்டின் சுதந்திரத் திற்கு உழைப்பதே எல்லோருக்கும் பொருத்தமானதென்ற உணர்வை இப்பாடல்களில் இவர் புலப்படுத்துவது இக்காலத்திற்கு மட்டுமன்றி எக்காலத்திற்கும் பொருந்துவதாகவுள்ளது.

மக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களைக் கூறவேண்டுமென்ற எண்ணத் துடனே பாடல்கள் ஆக்கியமையால் இவரது பாடல்களில் இருந்து பல தகவல்களை அறிய முடிகின்றது. இவை தகவல்களாக மட்டு மன்றி இனிய இசையுடனான கலைசெல்வங்களாகவும் திகழ்கின்றன. சமூத்துக் கலிதையிலக்கிய வரலாற்றில் நாடக மேடைப் பாடல் வடி வத்தைக் கையாண்டு பாடல்களை இயற்றிய முன்னோடியாகவும் இவரைக் கொள்ளலாம். இவரது காலத்தில் எந்தக் கவிஞரும் செய்யாத இந்த முயற்சியை மேற்கொண்டமையால் சமூத்து இலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்புப் பெறுகின்றார். இன்று பலரும் இந்நாடக மேடைப் பாடல்களையொத்த பாடல்களை சமூவிடுதலைப் போராட்டப் பிரசாரங்களுக்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இதனாலே நாடகங்கள், நாட்டுக்கூத்துக்கள், தெருக்கூத்துக்கள், வில்லுப் பாட்டுக்கள், நாட்டார் பாடல்கள் யாவும் இத்தகைய பாடலமைப் புச்சுடன் புணையப்பட்டுள்ளன. இவற்றைக்கொண்டு நோக்கும் போது தமிழ்தேசிய விடுதலைக்கு நாடகமேடைப்பாடல்களைப் பயன்படுத்தியவர்களிலும், இவரே முன்னோடியாகவுள்ளாரென்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

கிராமியக்கலைகளை இழசனர் கலையாகக் கருதி அவற்றைப் புறக்கணித்து ‘கூத்தாடுவதும் குந்திநெளிப்பதும் ஆற்றாதவன் செயல்’ என இழவாகப் பேசியபோது, கிருஷ்ணபிள்ளை அதற்குப் புதிய, ஆனால் சரியான விளக்கம் கொடுத்து சமூக அந்தஸ்து வழங்க முனைந்திருக்கின்றார்.

‘கூத்தாடுவதும் குந்திநெளிப்பதும் ஆற்றாது அவன் செயல்’ எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவன் என இங்கே குறிப் பிடப்படுவன் வேறுபாரும் அல்லன். அவன் தான் ஆடலரசனாகிய சிவபெருமான். அவன் போலக் கூத்தாடுவதும், குந்திநெளிப்பதும் ஏனையோரால் செய்ய முடியாத, ஆற்றாத செயலாகும். இதுதான் உண்மையான பொருள் என மேடைகள் தோறும் கிருஷ்ணபிள்ளை வளியுறுத்தி வந்துள்ளார். அண்மைக்காலத்தில் கிருஷ்ணபிள்ளையின் இக்கருத்திற்கு அமைய, நாடகக் கலைஞர்களுக்கு அந்தஸ்து வழங்கப் பட்டு வருகின்றது. நாட்டுக்கூத்துக்கள் மட்டுமன்றி, ஏனைய கிராமியக்கலைகளும் நகர்ய்புற மேடைகளிலும் மேடையேற்றப்பட்டுப் போற்றப்படுகின்றதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவைதவிர உணர்ச்சி, கற்பனை, நாடக உத்திகள் என்பனவும், இவரால் சிறப்புறக் கையாளப்பட்டுள்ளன. பண்டிதத் தமிழிலிருந்து கவிஞர்கள் விலகாது செஞ்சொல்நடையில் கவிதைகள் புணைந்து கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் சாதாரண மக்களது பேச்சு நடையையும், மக்களால் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த ஆங்கிலச் சொற்களையும் தனது பாடல்களில் சரளமாகப் பயன்படுத்திய முதலாவது சமூத்துப் பாடலாசிரியர்களிலொருவராகவும் இவர் விளங்குகின்றார்.

சமூத்துப் பூதன்தேவனார் முதல் இன்றைய கவிஞர்கள் வரை சமூத்துக் கவிதையுலகுக்கு அரும்பணியாற்றி வந்துள்ளனர். போசராச பண்டிதனாரின் ‘சர்சோதிமாலை’, சோமசனமாவின் ‘‘செகராச சேகரமாலை’’, பண்டிதராசரின் ‘‘தகஷணகைலாச பூராணம்’’, சகவீரரின் ‘‘கண்ணகி வழக்குரை’’, அரசுகேசரியாரின் ‘‘இரகுவம்சகாலியம்’’ வையாடுரி ஜெயரின் ‘‘வையாபாடல்’’ முத்துராசகவிராயரின் ‘‘கைலாயமாலை’’ பேதுநுப் புலவரின் ‘‘அச்சர் யாகப்பர் அம்மானை’’ பூலோகசிங்க முதலியாரின் ‘‘திருச்செல்வர் காவியம்’’ சின்னத்தம்பிப் புலவரின் ‘‘பறாளை விநாயகர்பள்ளு’’ சேனாதிராய முதலியாரின் ‘‘நல்லைக் குறவஞ்சி’’ தீத்தாம்பிள்ளைப் புலவரின் ‘‘ஏம்பரதோர் நாடகம்’’ நட்டுவச் சுப்பையனாரின் ‘‘கனகி பூராணம்’’ அசனாவெப்பைப் புலவரின் ‘‘நவரத்தினத் திருப்புகழ்’’

பாவலர் துறையப்பாபிள்ளையின் ‘கிருஷ்ணராமனுசரி’ என ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய நூற்பட்டியலை * சோமசுந்தரப் புலவர் வரைக்கும் விரித் துக் கொண்டே போகலாம்.

சோமசுந்தரப் புலவர் ஈழத்துக் கவியுலகில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைகின்றார். இவருடன்தான் ஈழத்துத் தற்கால கவிதைகள் முனைப்புப் பெறுகின்றன. இவருக்குப்பின் எழுந்த நூல்களுள் அல்வாயூர்ச் செல்லையாவின் ‘புதிய வண்டு விடுதூது’ பண்டிதர் சக்சிதானந்தனின் ‘‘ஆனந்தத்தேன்’’ மஹாகவியின் ‘‘கோடை’’ ‘‘புதிய தொரு வீடு’’ ஆகிய பாநாடகங்கள், முருகையனின் ‘‘வெறியாட்டு’’ ‘‘கோபுரவாசல்’’ நீலாவணனின் ‘‘வழி’’, காரை செ. சுந்தரமஜிள் ஸையின் ‘‘சங்கிவியம்’’ ‘‘பாதை மாறிய போது’’ ‘‘காவேரி’’ ஆகிய காவியங்கள், காசி ஆனந்தனின் ‘‘தமிழன் கனவு’’ என்பன சமூகப் பார்வையுடையனவாக அமைந்துள்ளன. ** இந்த வரிசையில் பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளை பெறும் இடம் என்ன? இதை ஆராயும் பொழுது இவர் பெரியதொரு பிரபந்தத்தைச் சமைத்துத் தரவில்லை யாயினும் ஈழத்துத் தமிழர்தம் எரியும் பிரச்சினைகளை அழிகாக எடுத்துக்கூறி அவற்றுக்குத் தீர்வுகாண இவைதான் வழிகள் என கவிதைகளுடாக, குறிப்பாக நாடக மேடைப் பாடல்களுடாகச் சொல்லிச்சென்றுள்ளார். அந்த வகையில் இவரும் ஈழத்துத் தமிழ் கவிதை வரலாற்றில் முக்கியமான ஒருவராகவே விளங்குகின்றார்.

இதுவரை ஆராய்ந்தனவற்றில் இருந்து பெறப்படும் தகவல்கள் யாதெனில் பொன்னாலைக் கிருஷ்ணபிள்ளை, தனது கவிதைகள் ஊடாகத் தமிழ்த் தேசியத்தை வலியுறுத்திய முன்னோடி; அத் தேசியம் நிறைவேப்பற மக்கள் வாழ்வு முறைமைகளுக்கூடாக சிறந்த வழிவகைகளை வகுத்துக் கூறியவர்; பழைய கவிதை மரபு களில் இருந்து விடுபட்டுப் புதியதொரு மரபை ஈழத்தில் ஏற்படுத்த நாடகமேடைப்பாடல்களைப் பெறிதும் பயன்படுத்தியவர் என்பன ஆகும்.

* இன்னும் அரிப் பல நூல்களும், தனிப்பாடல்களும் விரிவஞ்சி இதிற் சேர்க்கப்படவில்லை.

** டால் கவிஞர்களின் பெயர்கள் விரிவஞ்சி தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.

உசாத்துணை நூல்கள்

கிருஷ்ண ரீஸ்னையின நூல்கள்

கிருஷ்ணன். க

நமற்கார நவி நாகரிக நவரசக்,
கீதங்கள்,

சுந்தரம் அச்சயந்திரம்,
யாழ்ப்பாணம்.

இரண்டாம் பதிப்பு (1933)

கிருஷ்ணன். க

கதிரேசன் காளம், கோணேசன்,
தியானம்.

சச்சிதானந்தா அச்சகம்,
சங்கானை. (1938)

கிருஷ்ணபிள்ளை. பே. க

தால்புரத்தார் கீதம்,
முதலாம் பாகம்.
வாசகர் & சன்ஸ் அழுத்தகம்,
(இடம் குறிப்பிடப்படவில்லை)
(1944)

கிருஷ்ணன். க

திரு இயேசுநாதனின் ஜெனன
விழாவின் கீதம்,
மெய்கண்டான் பிரெஸ்,
யாழ்ப்பாணம். (1947)

கிருஷ்ணபிள்ளை. பே. க

காந்திப் பாட்டு. உறரிசனப் பாட்டு,
கற்பனைப் பாட்டு,
விவேகானந்தா அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம். (1948)

கிருஷ்ணபிள்ளை. க

தமிழர் பாட்டு,
பதிப்புத் தெரியாது (1949)

கிருஷ்ணபிள்ளை. க

பணப்பாட்டு அல்லது
தால்புரத்தார் கீதம்,
ஆனந்தா அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம். (1956)

கிருஷ்ணபிள்ளை. க

புதினப் பாட்டு.
(திகதி, பதிப்புத் தெரியாது)

கிருஷ்ணபிள்ளை. க

பனங்கட்டி,
அமெரிக்கன் சிலோன்
யின் அச்சகம்,
தெல்லிப்பளை. (திகதி இல்லை)

பொது நூல்கள்

இமயவரம்பன்

இலங்கை இன ஒடுக்கலும்
விடுதலைப்போராட்டமும்,
சென்னை புக்ஸ்,
சென்னை. 2 (1988)

இராமசந்திரன். க

யார் இந்த மு. மேததா,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை - 600 017 (1992)

இராமலிங்கம்பிள்ளை

நாமக்கல் கவிஞர் பாடல்கள்,
தி. நகர். சென்னை - 17. (1960)

காந்தி

மாணவருக்கு,
புதுமைப்பதிப்பகம் விமிட்டெட்,
காரைக்குடி,
மூன்றாம் பதிப்பு (1959)

காந்தி (மொழிபெயர்ப்பு)

சத்தியசோதனை,
ஸ்ரீமகள் கம்பெனி,
சென்னை - 1
இரண்டாம் பதிப்பு (1957)

காந்தி

மகாத்மாகாந்தி நூல்கள்,
முதல் தொகுப்பு,
காந்தி நூல் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை - 2 (1954)

கிருஷ்ணமூர்த்தி கு. சா.

தமிழ் நாடக வரலாறு,
வான்தி பதிப்பகம்,
தி. நகர். சென்னை 17. (1979)

கேசவன். கோ	மண்ணும் மனித உறவுகளும், சென்னை புக்கல்வுஸ், சென்னை 600 021. (1979)
கைலாசபதி .க } முருகையன் .ம }	கவிதை நயம், விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை, கொழும்பு - 6. (1970)
சண்முகம் .டி .கே	நாடக, சிந்தனைகள், வானதி பதிப்பகம், சென்னை - 17 (1978)
சிவத்தம்பி கார்த்திகேச	தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, நியூ செஞ்சரி புக்கல்வுஸ் பிறைவேட விமிடெட், சென்னை 600 098 (1987)
சுப்பிரமணியம் .நா	ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், நியூ செஞ்சரி புக்கல்வுஸ் பிறைவேட விமிடெட், சென்னை. 600 098 (1987)
சுந்தரம்பிள்ளை .செ .காரை	ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கியம், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம். (1978)
சுந்தரம்பிள்ளை .செ .காரை	ஈழத்து இசை நாடக வரலாறு. யாழ் இலக்கிய வட்டம், யாழ்ப்பாணம். (1990)
சுந்தரம்பிள்ளை .செ .காரை .	வடடிலங்கை நாட்டார் அரங்கு, கலாநிதிப் பட்டத்திற்குச் சமர்ப பித்த ஆய்வேடு (தட்டச்சுப்பிரதி), யாழ். பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம். (1990)
சுப்பு கொத்தமங்கலம்	காந்திமகான் கதை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை - 5 நான்காம் பதிப்பு (1963)

சப்புரெட்டியார் ந.

கவிதையனுபவம்,
சௌகலித்தாந்த நூற்பதி ப்புக்
கழகம்,
சென்னை - 1 (1961)

செந்தில்நாதன் கணக

சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சி,
அரசு வெளியீடு,
கொழும்பு. 13 (1964)

ஞானசம்பந்தன் அ. ச.

இலக்கியக் கலை,
சௌகலித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை - 1
நான்காம் பதிப்பு (1964)

தெசிகவிநாயகம் பிள்ளை சி.

மலரும் மாலையும்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 1
எட்டாம் பதிப்பு (1959)

பாரதி

பாரதியார் கவிதைகள்,
பூம்புகார் பிரசரம்,
சென்னை. 600 013
நான்காம் பதிப்பு (1988)

பாரதி (மொழிபெயர்ப்பு)

பகவத்கிதை
நர்மதா பதிப்பகம்
சென்னை. 600 017
மூன்றாம் பதிப்பு (1988)

மஹாகவி

கண்மணியாள் காதை,
அன்னை வெளியீட்டகம்,
யாழிப்பாணம். (1968)

வரதராசன் மு.

இலக்கியத்திறன்,
பாரி நிலையம்.
சென்னை - 1 (1969)

SAMBAMOORTHY P.

South Indian Music Book III,
The Indian Music Publishing
House,
Madras. (1973)

இலக்கிய நூல்கள்

அகநானுரூபி	திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 1 (1959)
கம்பராமாயணம்	வை. மு. கோ. கம்பனி, சென்னை - 5 (1957)
குறுந்தொகை	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 1 (1961)
திரு அருள்கிநறி	ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை. (1986)
திருக்குறள்	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 1 (1989)
தேவாரம் (சம்பந்தர்)	திருப்பனந்தாள் மடம் வெளியீடு, ஸ்ரீ வைகுண்டம். (1961)
நாலாயிரத் தில்யப் பிரபந்தம்	விப்கோ வெளியீடு, சென்னை. 600 017 (1980)
பரிபாடல்	வைசுசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்- சென்னை - 1 (1964)
புதிய ஏற்பாடு	தென்னிந்திய திருச் சனப், தென் இந்தியா. (1960)
இலக்கண நூல்	
நன் னுரால்	வைசுவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். சென்னை, (1964)

கலைக்களஞ்சியம்

**கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி VIII தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை - 5 (1968)**

சஞ்சிகைகள்

ஆதாரம்	தமிழீழ் பொருண்மிய மேம்பாட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம். கார்த்திகை, மார்க்டி (1992) புரட்டாதி, ஜப்பசி (1993)
இலக்கியம்	யாழ் இலக்கிய வட்டம், யாழ்ப்பாணம். (1966)
கற்பகம்	சமாச வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம். (1982)
குன்றின் குரல்	தோட்டப்பிரதேசத்திற்கான கூட்டுச் செயலகம், கண்டி. ஏப்ரல், ஜூன் (1993)
கைத்தொழில்	இலங்கை கைத்தொழில் அபிவிருத் திச் சங்கம், கொழும்பு. ஜூவரி (1973)

நேர்முகம் காணப்பட்டோர்

கணபதிப்பிள்ளை. ச (சங்கீத பூஷணம்)	நெல்லியான், சழிபுரம்.
கனகசபாபதி அ. (நாடகக் கலைஞர்)	கொய்யாத்தோட்டம், யாழ்ப்பாணம்.
சங்கர் இ. (சழிபுரம்) (கிருஷ்ணபிள்ளையின் இரசிகர்)	பாரதி பதிப்பகம், கே.கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

சுந்தரம் பிள்ளை செ. காரை (நாடக ஆய்வாளர்)	677/9 கடற்கரை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
நல்லதம்பி. செ (கிருஷ்ணபிள்ளையின் இரசிகர்)	களழுமி, காரைநகர்.
நற்குணம். வி (நடிகர்)	இராச கிராமம், கரவெட்டி.
முருகேசு. க (அதிபர்/நாடகக் கலைஞர்)	ஆல்வாய் வடக்கு, அல்வாய்.
வைரமுத்து. வி. வி (நடிகமணி)	வசந்தகான சபை, காங்கேசன்துறை.
ஜெயராசா. ஜே. எஸ் (நடிகர்)	கொய்யாத்தோட்டம், யாழ்ப்பாணம்.

அட்டவணை

அகிமசை	3, 10	இட்டகம்	79
அசணைவெப்பை	99	ஒல்ளாந்தர்	20
அப்பர்	55	கணபதிப்பிள்ளை .பே .க	7
அரசுகேசரி	99	கணபதிப்பிள்ளை ச. 7, 9, 12	
அருணாசலம்	97	(சங்கீதபூஷணம்)	13, 14
ஆங்கிலேயர்	2, 38, 6,	கண்ணகி வழக்குரை	99
ஆண்டிக் கூத்து	7, 11	கண்ணபிரான்	72, 77
ஆயுதப்போர்	29	கண்ணன்	58, 59
ஆரண்யகாண்டம்	76	கதர் ஆடை	67
ஆழ்வார்கள்	12, 52, 56, 59	கதிர்காமக்கந்தன்	52, 53, 77
ஆனந்தத்தேன்	100	கதிரேசர் கானம்,	
இந்தியத்தமிழர்	23, 24	கோணேசர் தியானம்	15, 16
இந்தியர்	23	கந்தனாய்	45
இந்தியா	4, 5	கம்பன்	70, 76
இந்துமதம்	51, 60, 61	கலைக் களஞ்சியம்	43
இமயவரம்பன்	24	கவிதைப்பண்பு	75
இயேசு	51, 60 61	களனி மகாநாறு	24
இரகுவம்சம்	99	கற்பனைப்பாட்டு	15, 16
இரட்சணிய யாத்திரிகம்	88	கனகசபாபதி .அ	91
இராமச் சந்திரன் - க	89	கனக செந்தில்நாதன்	3
இராமநாதன் சேர். பொன்	21	கனகி புராணம்	99
இராமவிங்க சுவாமிகள்	55	காந்தி 3, 10, 13, 35, 61	
இருக்கு வேதம்	81	62, 63, 64, 65, 66	
இலங்கை	1, 3, 5, 6, 19 21, 23, 94, 97	67, 68, 70, 71	
இல்லாம்	26, 28	72, 73	
சமூத்துப் பூதன் தேவன்	99	காந்திப்பாட்டு 14, 15, 16, 62	
சமூஹிடுதலைப்போராட்டம்	98	காந்தீயம் 3, 135, 61, 62, 67,	
உப்புச்சத்தியாக்கிரகம்	3	71, 97	
உலகமகாயுத்தம்	4, 42, 97	காராளி, முத்தையன்	40
எது நல்வழி		கார்லைல்	75
(நாடகம்)	11, 14, 16	காவேரி	100
எம்பரதோர் (நாடகம்)	99	கிட்டப்பா .எம். ஜி	7
எல்லாளன்	20	கிருஷ்ணபின்னை	1-100
ஐரோப்பியர்	20	கிருஷ்ணவீலா	11, 16
ஐம்பதுக்கு ஐம்பது	22, 23	கிருஷ்ணாழ்வார்	42
		கிருஷ்ணன்	7, 11, 31, 56

கிருஷ்ணன் .என் .எஸ்	13	சுந்தரவிங்கம் (வவுணியா)	28
கிருஷ்ணதவமதம்	16, 26	சுந்தரர்	55
கிதரசமஞ்சளி	99	சுந்தராம்பாள் கே. பி.	12
கித்தாம்பிள்ளைப்புலவர்	99	சுப்பிரமணியம் .நா	3
குடியுலிமெச்சட்டம்	22	சுப்புரெட்டியார்	76, 77
குடியேற்றதாடு	4, 23	சுயாட்சி	69
குண்டு வீச்சு	42, 97	செக்ராச்சேகரமாலை	99
குமரகுருபரர்	53, 55	செல்லையா நெ. வை	17
குளக்கோட்டன்	52	செல்லையா மு 18, 29, 95, 100	
கைலாசபதி	29	செல்லையா எம். ஜே. வி	24
கைலாயமாலை	99	சேனாதிசாச முதலியார்	99
கொட்டகைக்கூத்து	11	சேனாநாயக்காடி, எஸ்	22
கொத்தமங்கலம் சுப்பு	62	சோமசன்மா	99
கோடை	100	சோமசுந்தரப்புலவர்	17, 41
கோணேசர் தியானம்	52		95, 97, 100
கோபுர வாசல்	100	சோலபரி	22, 23
கோவிந்த சுவாமிப்		டொனஸூர் யாப்பு	21
பிள்ளை எம். ஆர்	7	தமிழகம்	11, 48
கோவிந்தன் .எம். ஆர்	13	தமிழ் காங்கிரஸ்	22, 23, 28
சகடாசரன்	12	தமிழ் நாடு	4, 6
சகவீரர்	99	தமிழரசுக்கட்சி	24, 28
சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்	71, 17	தமிழர் தேசியம்	91, 65, 96
	91		100
சங்கரவிங்கக் கவிராயர்	85	தமிழர் பாட்டு	6, 15
சங்கிலியம்	100	தமிழன் கனவு	100
சச்சிதானந்தன் பண்டிதர்		தக்ஞனகைலாய் புராணம்	109
	95, 100	தாயுமானவர்	53
சம்பந்தர்	55	தாலபுரத் தார் கீதம்	15, 35
சர்சோதிமாலை	99		48, 97
சரவணன் .பி .கு	29	தாலம்	48
சாதித்துவேசம்	41, 67	தால விலாசம்	97
சாதிபேதம்	34, 66	திராவிடநாடு	6
சாதியம்	33	திருக்கோணமலை	45
சாத்வீகப்போர்	29, 62	திருக்குறள்	69, 96
சாத்வீகம்	62, 63, 64, 74	திருச்செல்வர் காவியம்	99
சிங்கப்பூர்	23	திருமங்கையாழ்வார்	59
சிவத்தம்பி .கா	5, 17	திருயேசுநாதனின் ஜெனன	
சின்னத்தம்பிப்புலவர்	99	விழாவின் கீதம்	15, 16
சுதந்திரம்	5, 6, 20, 87, 91	தீண்டாமை ஒழிப்பு	3, 10, 13
	95		35, 65, 66
சுதேசி இயக்கம்	67	துட்டகைமுனு	20
சுந்தரம்பிள்ளை .செ காரை		துரையப்பாபிள்ளை	
	12, 100	(பாவலர்)	17, 99

தெருக்கூத்து	98	பணப்பாட்டு	15, 35, 48
தேசிய இயக்கம்	21	பண்வேலை	8
தேசிய ஒற்றுமை	28	பாசை மாறியபோது	100
தேசிய விநாயகம் பிள்ளை	76	பாரதம்	49
தேசியாக்கள்	15, 32	பாரதி	32, 61, 62
தேசவிடுதலை	4, 13	பாரம்பரிய பிரதேசம்	2
நடேசன்	28	பார்சி நாடக மரபு	19
நட்டுவச் சுப்பையனார்	99	பிக்குகள்	6, 26, 94
நமற்கார நவீன நாகரிக		பிரித்தானியா	20, 12
நவராசக் கீதங்கள்	15, 16	பிலிப்பைன்ஸ்	4
நல்லதம் பி முதுதமிழ்ப்		புதியவண்டுவீடுதூது	100
புலவர்	18, 95	புதினப்பாட்டு	15
நல்லைக் குறவஞ்சி	99	புத்தமதம்	16
நவரத்தினத் திருப்புகழ்	99	புத்தர்	27
நன்னால்	76	புனித ஹுக்கா	74
நாகநாதன் .ச .எம் .வி	24	புன்னாலை	9
நாடகக்கலை	10	பூலோகசிங்க முதலியார்	99
நாடகக் கொம்பனிகள்	11	பேதுறுப்புலவர்	99
நாமக்கல் கவிஞர்	64	பெரியதம்பிப்பிள்ளை	
நாயன்மார்கள்	52, 56	(புலவர்மணி)	18, 95
நாவலர்	3	பைசிக்கிள் பாட்டு	39
நெசவுத் தொழில்	46, 47, 48	பொன்னாலை	1, 2, 6, 7, 9,
நெல்லியான்	7		10, 12, 15, 52
நீலாவணன்	100	பொன்னம்பலம் ஜி. ஜி	22, 23, 24
பகவத்கிணத	72		
பஞ்சம்தாங்கிப்பனை	49, 83	போசராச பண்டிதர்	99
பண்டாரநாயக்கா எஸ்.		போர்த்துக்கேயர்	20
படின்ஷு .ஆர் .டி	24	பெளத்தம்	26, 94
பண்டிதராசர்	99	மகாத்மராகாந்தி	3
படுன்	12	மடங்கள்	53
படுன் சண்முகம்	12	மதுவிலக்கு	3, 10, 13, 38,
படுன் செல்லையா	12, 13		69, 70
பரமஹுமசதாசன்	95	மலேயா	4, 8, 9, 31, 32,
பலவகைப்பன்னங்கள்	99		39, 98
பவணந்தி முனிவர்	76	மஹாகவி	108
பறங்கியர்	20	மாத்ஷு ஆர்ணால்டு	76
பறாளாய் விநாயகர் பாட்டு	15, 16, 52	மாம்பழக்கவிராயர்	91
பறாளாய் விநாயகர் பள்ளு	99	முகம்மது நபி	27
பறாளாய் வேலன் பாட்டு	15, 16, 52	முத்திரைக் கவி	6, 91
பணங்கட்டி	15, 37, 80	முத்துசாமிக் கவிராயர்	91
பணாட்டு	36, 81	முத்துராச கவிராயர்	99
		முஸ்லிம்கள்	20, 64
		மூர்த்தி ஏருவில்	95

யாழ்ப்பாணம்	2, 4, 6, 8, 9, 12, 15	வழக்கம்பரைமாரியம்மன் பாட்டு 15, 16
	30, 32, 33, 35, 39	வன்னியசிங்கம் 24
	40, 44, 45, 46, 48 68,	வெள்ளோயர் ஆட்சி ஒழிப்பு 13
யாழ்ப்பாணன்	18, 95	வையாபாடல் 99
ஷ. என். பி.	23, 24	வையாபுரி ஜயர் 99
யேசுநாதர்	27, 60, 72, 73 74, 88	வைரமுத்து (கவிஞர்) 35
வட்டமேசை மகாநாடு	63	ஜான்சன் 75
வரகவி	8, 10, 12, 13	ஜெயரசா .ஜே .எஸ் 71
வரதராசப்பெருமாள்	ஆலயம் 11	ஹம்சன் 12, 58
		ஹரிசனப்பாட்டு 15, 16, 62, 66

தென்னியான்

காலையருவி

கரணவாய் வடக்கு
கல்லெண்டிச்துறை

ବ୍ୟାକ: ଶ୍ରୀ ପ୍ରମତ୍ତା

I. S. B. N. 955-9558-00-5

COVER OFFSET BY UNIE ARTS (PVT) LTD. TEL : 330195